Angari Mira

Láng Attila D.

Láng Attila D.

Angari Mira

2017

2018

A borítón Adam Jones fényképe
a nicaraguai Concepción vulkánról

A hátsó borítón Jonas Bengtsson fotója

Szerzői magánkiadás, 2020

Angari

2017

Tüncinek

Nem igazán tudtam volna megmondani, mit keresek ezen az eldugott kis szigeten, ahol nyolcszáz éve nem történt semmi. De itt jártam a parton, és felhívott egy enyhe akcentussal, de amúgy kiváló angolsággal beszélő, mély hangú férfi, aziránt érdeklődött, azonos vagyok-e azzal a tudóssal, aki – és itt hosszú lista következett működésemről, publikációimról, és helyesen ejtette ki a nevemet, ahogy francia-kanadai nagyapám használta. Aztán így folytatta:

– Ebben az esetben, doktor, két kérdésre szeretnék öntől választ kapni.

– Parancsoljon.

Rengeteget kérdeznek tőlünk. A kérdések kevesebb mint egy százalékára tudunk válaszolni. Néhány százalékára talán egyszer majd képesek lesznek az utódaink. De a legtöbb kérdés eleve magában hordozza a válasz lehetetlenségét, isteni képességek kellenének hozzá.

Ez a kettő is ilyennek tűnt.

– A két kérdés: ki fog-e törni a közeljövőben az Angari? És ha igen, mekkora veszély fenyeget minket?

– Önöket? – kérdeztem, hogy időt nyerjek. Ez a név úgy bukkant föl a semmiből, mint a jéghegy a *Titanic* előtt. Angari… Nem tudtam róla semmit. Abban se voltam biztos, hogy hallottam-e már ezt a nevet valaha.

– A sziget lakóit. Ugyanis ha az Angari kitör, az nem lesz hétköznapi. Nyolcszáz éve szunnyad, ha hinni lehet a helyi legendáknak.

Recsegett a vonal. Errefelé híresen megbízhatatlan a telefonszolgáltatás.

– Nézze… nem gondolhatja komolyan, hogy én erre kapásból válaszolni tudok…

– Jaj, dehogy, dr. Leroy. Azt szeretném, ha megvizsgálná a hegyet. Úgy tudom, kutatói szabadságon van, tehát van némi ideje. Meghívom hozzánk. A városi reptérről minden hétfőn délben indul egy gép, csak a nevét mondja és hogy Angari, lesz ott egy jegy magának. Gondoskodom a szállásáról és a jegyéről vissza a partra. Nézze meg a hegyünket és mondja meg…

Megint nagyon recsegett a vonal, valami olyasmi lehetett a folytatás, hogy mondjam meg, mit gondolok vagy mit mutatnak a műszereim, efféle.

– Ezen még gondolkodnom kell – feleltem, bár igazából eszem ágában sem volt odautazni egy idegen meghívására. – De mondjon valamit a hegyről. Észleltek remegést, láttak füstöt?

– Nem, semmit. – Hirtelen kattant a vonal, és pár pillanatra egészen jól kitisztult. – Én olvastam mindent, amit a vulkanológiáról meg tudtam szerezni, és sokat kószáltam a hegyen, de semmilyen előjelet nem tudtam felfedezni. Magamtól el se kezdtem volna gyanakodni. Csakhogy Angari határozottan állítja, hogy kitörés lesz, méghozzá óriási. Nézze, rögtön megmagya…

De nem magyarázta meg. Megszakadt a vonal.

Csütörtök délelőtt tíz óra volt. Péntek, szombat, vasárnap, hétfő. Kilencvennyolc óra volt hátra a gép indulásáig, de azalatt nem hívott, nem is hívhatott, az egész városban nem működtek a telefonok, se optikai kábelen, se műholdon, se sehogy. Volt mobilom is, de az ismeretlen persze csak a szálloda számát tudta. Én pedig nem tudtam az ő számát. A recepción megkérdeztem, hány lakosa van Angarinak, és azt felelték, hogy kilencezer. Ezek után sürgősen letettem arról, hogy odatelefonáljak és egy férfi után tudakozódjam, akinek a nevét nem értettem a bemutatkozáskor, és aki azt állítja, hogy neki a hegy mondta, hogy ő ki fog törni.

Ez volt az első melléfogásom. Angari bármelyik lakosa megmondta volna a választ.

Mást csináltam: SMS-t küldtem az Intézetbe, hogy küldjék el, amit az Angariról tudnak. Pedro válaszolt: ebben az övezetben a vulkanikus tevékenység évszázadokkal ezelőtt megszűnt, egyetlen kisebb kitörés volt, de az is az övezet legszélén, négyszáz kilométerre az Angaritól. Tervben van, hogy készül majd felmérés itt is, talán tíz év múlva.

Mégis gondoltam egyet és megkérdeztem a recepción, fel tudjuk-e hívni a repülőteret. A város legfontosabb intézményei között megbízhatóbb vonalakat is kiépítettek már, amik néha működtek. Ez pedig a város legjobb szállodája volt.

Sikerült, volt vonal.

– Ankaszoni valatandé, ke tin rahanasz? – kérdezte egy női hang.

– Beszél angolul?

– Hogyne, uram. Ankaszoni repülőtér, miben segíthetek?

– Mondja, utána tudna-e nézni, nem helyeztek-e letétbe egy repülőjegyet a…

– De igen, Mr. Leroy, Angari, hétfőn délben. Fel fogja használni?

Egy pillanatra megbénult a nyelvem. Ki se javítottam, hogy nem „liroj”, hanem „löroá”.

– Vá-vá-várjon már. Még nem is mondtam a nevemet.

– Ez az első letétbe helyezett jegy a repülőtér fennállása óta, Mr. Leroy.

– Az mióta van?

– Tíz éve, uram.

Hétfőn reggel becsomagoltam és hívattam egy taxit. Ez volt az utolsó csepp. Látni akartam azt embert, aki egy tíz éve fennálló repülőtéren az első jegyet helyezteti nekem letétbe, mert beszélni tud egy heggyel.

Szabadságon voltam, oda mentem, ahova akartam. És ha az az ember beszélni tud egy heggyel, azt akartam, hogy engem is tanítson meg rá.

Elvégre vulkanológus vagyok.

A gép a szokásos apró lélekvesztő volt, amik errefelé a helyi forgalmat lebonyolítják, engem nem zavart, megszoktam ezeket a kis gépeket Mexikóban, Chilében, Új-Zélandon, a Fülöp-szigeteken. Tízüléses volt, és én voltam az egyetlen utas. Légikísérő persze

nem volt, a pilótán és rajtam kívül az egyetlen élőlény egy bágyadt macska volt, műanyag ládában.

– Tudja, Angarin nincs állatorvos – magyarázta a pilóta, amíg az egy fős földi személyzet berakodta a csomagokat, az enyémeket, a macskát meg mindenféle postát. – Volt, de nyugdíjba ment. Vizsgálatot még csinál, de ha műteni kell, beküldik az állatokat Ankaszoniba. Ha tehén lenne, kivinném az orvost. De hát nem tehén. Macska. Onnan lehet tudni, hogy Angarin egyetlen tehén sincs. Hahahaha!

Szívből nevetett a saját viccén, én pedig forrón reméltem, hogy nem az a jókedélyű pilóta, aki nyaktörő légi mutatványokban éli ki magát. Nem mintha félnivalóm lenne az ilyesmitől, magam is repülök, de a műszertáskák nem voltak leszíjazva.

De nyugodtan, rutinosan repült, vízszintesen tartotta a gépet. Én pedig mellé ültem a fülkében és kikérdeztem Angariról, amenynyire tudtam. Nem sokat tudott mondani. Ankaszoniban élt, Angarira csak szállított, egy éve. Leszáll, a rakodók rakodnak, feltöltik a gépet, ő addig ki szokott menni a partra, megmártózik a tengerben, nem mintha itthon nem lenne ugyanolyan a tenger, csak itthon nemigen jut ideje fürödni. Angarin meg mást nem nagyon csinálhat, a menetrend szerint két órát áll ott.

– Azért körülnézett már a városban?

– Hát persze. Csakolyan város, vagy hát falu inkább, mint akármelyik másik. Nézze, a turistáknak nem egy eszményi hely, mert messze van és nem nagyon akad szórakozási lehetőség. Pár hét múlva azért megindul a turistaforgalom, elsejétől már hetente kétszer járok oda. Van turista, csak kevés. Nekem meg aztán kimondottan unalmas. De magának is az lesz, hisz maga vulkanológus, ott meg nincs is vulkán.

– Van, csak kialudt.

– Hát ez az. Nézze, ott jobbra elöl látja azt a kis púpot a vízen?

– Hol?… á, megvan, igen, látom.

– Az Fandirangé. Úgy húsz kilométerre leszünk tőle, de ha akarja, csinálok egy kis kanyart és megmutatom közelebbről. Teljesen ugyanolyan, mint Angari. Amit lentről látni, innen is láthatja, sőt akár elrepülhetek a kráter fölött, ha arra kíváncsi. Nem olyan szigorú az a menetrend. Ha meggondolja magát, egyszerűen visszavihetem Ankaszoniba.

– És a macska?
– Ja persze, a macska. Hahahaha!

Két órakor értük el Angarit. Messziről látszott a hegy kúpja, hasonlított a Fudzsira vagy a Taranakira, de hómentes csúccsal, itt a trópusokon négy-ötezer méter a hóhatár, az Angari meg csak ezerhatszáz méter magas. Mint az ilyen vulkanikus szigeteknél általában, a sziget gyakorlatilag semmi másból nem áll, mint a hegyből, ugyanazt a nevet is viseli mind a kettő. A kapitány két kört tett a kedvemért, de azt mondta, a reptéren van egy helikopter is.

A nyugati parton van egy kis alföld, az Ankaszoniban látott térkép szerint háromszor-négyszer hat-nyolc kilométer lehet. Itt van a város, az egyetlen a szigeten. Kilencezer-néhányszáz lakos. Halászattal, növénytermesztéssel – gyümölcsökkel és fűszerekkel –, hagyományos kézműiparral, vendéglátással foglalkoznak. Némi háziállat, egypár kisvállalkozás, valamicske modern civilizáció.

– Hát megjöttünk – vigyorgott a pilóta. – Ezt elmesélem az unokáimnak.

– Hogy engem idehozott?

– Aha! Mert ha nem tör ki a hegy, akkor az, aki magát idehívta, a legnagyobb szamár volt a világon… – hirtelen elhalkult a hangja. – Ha meg kitör… hát az ég irgalmazzon ezeknek. Mondja… ugye nincs magánál semmi, amivel elejét lehet venni a kitörésnek?

– Nincs, egy vulkánt az emberiség egész tudománya sem képes megállítani.

– Ettől tartottam. No, reméljük a legjobbakat, de most maradjunk egy kicsit csendben, figyelnem kell, mert még soha nem szúrtam el leszállást, és nem magával akarom kezdeni, hogy aztán azt higgye, valami kalandfilmbe csöppent, nem a világ legunalmasabb szigetére.

Angari repülőtere tökéletesen megfelelt a várakozásnak. Egyetlen leszállópálya közvetlenül a parton, rövid, betonozott, egy ilyen kisgépnek éppen elegendő. A gép bal oldala felől néhány szedett-vedett épület; a jobb oldalon a beton után néhány méter parti homok, aztán már az óceán. Számtalanszor jártam már ilyen reptereken. Olyanokon is, ahol épület se volt, sőt szilárd burkolatú pálya sem.

A pilóta leengedte a lépcsőt, kinéztem.

– Menjen csak, a csomagért majd jön a rakodó. Utas és kapitány nem rakodik. Ne aggódjon, szólok, hogy vigyázzanak a műszereire.

Később tudtam meg, hogy fölöslegesen tette, az egész szigeten nem volt semmi, amire annyira vigyáztak volna, mint az én műszereimre.

Lesétáltam a lépcsőn, körülnéztem. Sehol senki. Harminc-harminckét fok, enyhe szellő, sós tengeri levegő. Semmi rendkívüli. A reptéren némaság.

A csendet a kislány törte meg. Még a lépcsőn voltam, amikor megláttam, az egyik épület sarka mögül érkezett lélekszakadva, és ahogy a lépcsőhöz ért, habozás nélkül felrohant hozzám és megragadta a kezemet. Az első szót még értettem is, így mondják, hogy „szia" vagy „jó napot". Meg a sziget nevét is.

– Dzsanté, dokkoleri, dzsanté! Nan szuam Angari!

És még mondta tovább is, de hát hiába, nem értettem semmit. De nyilván üdvözöl Angarin.

Ez volt a második melléfogásom Angarival kapcsolatban.

Rámosolyogtam és meghajoltam, ahogy itt szokás, bár ő nem tette. Az itteniektől ellesett üdvözlő kézmozdulatot nem tudtam bemutatni, mert a kislány lelkesen szorongatta a jobb kezemet.

Éppen olyan csokoládébarna volt, mint Ankaszoniban is mindenki, de gesztenyebarna haja volt és kék szeme. Azért ilyet is láttam néhányat Ankaszoniban. Sárga szamté volt rajta, amit az itteni lányok hordanak, virág a hajában, és mezítláb volt.

– Lemegyünk? – mutattam a föld felé, ő pedig lelkesen bólogatott, és már indult is, de a kezemet továbbra is fogta, együtt mentünk le.

A vulkanológusokat nem mindenhol szeretik. Néha kifejezetten ellenséges a fogadtatás, mert vagy azt hiszik, hogy mi okozzuk a vulkánkitörést, vagy azt, hogy megpróbáljuk elhárítani, aztán kudarcot vallunk. El kell nekik magyarázni, hogy mi csak tanulmányozni tudjuk a vulkánt, és talán, ha szerencsénk van, némi fogalmat alkothatunk arról, hogy lesz-e kitörés.

Ha az egész sziget ilyen szívélyes lesz, ez lesz a legkellemesebb terepmunkám.

Csokoládébarna bőrű és kék szemű volt az a férfi is, aki az épület mellett várt ránk, a kislány vezetett el hozzá. De neki fekete volt a

haja. Nem sokkal lehetett idősebb nálam, negyven körül. Botra támaszkodott, nem lépett felém, de nagyon nagy örömmel nyújtotta a kezét.

– Üdvözlöm, doktor. Szandzsvi Rokeran vagyok, én hívtam föl magát olyan kurtán-furcsán… nagyon örülök, hogy eljött. Jól utazott?

– Köszönöm, kitűnően.

– Hamarosan indulhatunk, csak kirakják a csomagját. Hoztam egy kisteherautót, hátha sok műszert hoz magával. Ne aggódjon, nem én vezetek – megemelte a botot –, nem komoly, megrándítottam a bokámat a hegyen. Pár hét és elmúlik.

– Gondolom, a kitörés jeleit kutatta.

– Próbálkoztam, de hát én csak amatőr vagyok.

Lepillantott a kislányra, aki fölvigyorgott ránk, és a világért el nem engedte volna a kezemet.

– Hát összeismerkedtek. Őróla beszéltem.

Udvariasan bólintottam. Nyilván összekever valamit, nekem eddig nem beszélt a kislányról, hisz most lát először.

Pedig dehogynem.

– Talán képtelenségnek tartja az egészet, afféle naiv fecsegésnek, tudatlan bennszülöttek babonájának… de biztosíthatom, hogy megvan az alapja. Ha eljött, akkor mégsem gondolja teljes lehetetlenségnek. Angari egészen biztos a dolgában.

– Egy pillanat, Rokeran úr.

– Szandzsvi, ha megengedi.

– Kérem, akkor én pedig Michel vagyok. Tehát, Szandzsvi, hogy érti azt, hogy „Angari biztos a dolgában”?

– A kitörésben. Szent meggyőződése, hogy még a nyáron meglesz a kitörés.

– Hadd kérdezzem meg egyenesen. Ön azt állítja, hogy kommunikál a heggyel?

Szandzsvi megütközve nézett rám, láthatóan torkán akadt a szó. A kislány értetlenül nézett egyikünkről a másikunkra.

– Lifa dzsé? – kérdezte türelmetlenül.

– Várjunk csak – szólalt meg Szandzsvi. – Én nem a hegyről beszélek, hanem őróla – és két vállánál fogva felém fordította a kislányt. – *Ő Angari.*

Volt az épület mellett egy asztalka, Szandzsvi odabicegett, leültünk. A kislány most már elengedte a kezemet, de a közvetlen közelemben maradt.

– Most jöttem rá, Michel, hogy maga semmit sem hallott a kiselőadásomból a telefonban. Elmondtam mindent a kislányról, de eszerint el kell mondanom újra. A neve Angari. Mint a hegynek és a szigetnek. Gyakori név, legalább tíz nő viseli a szigeten. Egy régi tűzistennő neve, aki nyilván a vulkánnal azonos, de ez most nem fontos. Én nem a heggyel beszéltem, hanem vele. Kilencéves, és évek óta úgyszólván állandóan a hegyet járja. Az anyja egy éve meghalt, sokáig betegeskedett… az apját nem ismerjük, a partvidékre való. Mi vettük magunkhoz, de arról nem tudtuk leszoktatni, hogy egész nap a hegyen mászkáljon. Egy éve kijelentette, hogy a hegy ki fog törni. Eleinte nem vettem komolyan, de… volt már egy kitörés a mi szigetvilágunkban, a Nangszindaun, kilencvenhét évvel ezelőtt. Alig négyszáz kilométerre innen. Ott is volt egy kislány, aki egy évvel korábban megjósolta a kitörést, az egész szigetnek elmondta, nem utólagos belemagyarázás, éppen azért hajóztak el idejében, mert hittek neki. Márpedig az a kislány az ő ükanyja – biccentett Angari felé. – A családi hagyomány megőrzött mindent, írásban. Néhány részletet angolra fordítottam, mert meglehetős alapossággal tárgyalja, hogy a kislány mit figyelt meg a hegyen. Szansini volt a neve… és Angari ugyanezeket mondta. Márpedig a tudományos jóhíremmel felelek érte, hogy Angarinak akkoriban fogalma sem volt, mi áll azokban a feljegyzésekben. Nem is tud olvasni.

– Ön is tudós?

– Orvos vagyok, sebész.

Valahonnan előjött egy pincérnő, rám mosolygott.

– Üdvözlöm, doktor, mit hozhatok?

– Ahang szom dzsandé – szólalt meg Angari, a gyerekek szokása szerint nem várva meg, hogy bárki más őelőtte rendeljen.

– Nekem is – bólintott Szandzsvi. – Van itt mindenféle amerikai üdítő, Michel, de ha ránk bízza magát és megkóstolja a dzsandét, nem bánja meg.

– Nagyszerű lesz – bólintottam.

– Amikor Angari előállt a megérzéseivel – folytatta Szandzsvi –, megpróbáltam ellenőrizni. Felmentem oda, ahol Angari szokott mászkálni…

– Bocsásson meg egy pillanatra, Szandzsvi. Azt mondta, egy éve halt meg az anyja, és ez a kitörési elmélet is egy éve hangzott el. Melyik volt előbb?

– A kitörési elmélet. Angari az anyjának mondta el először, aztán nekem, akkor már jórészt én gondoskodtam róla, az anyja fekvőbeteg volt. Az ő szobájában mondta el nekem, az anyja is hallotta. Egy hónappal később halt meg. Miért kérdezi?

– Ő tudta, hogy az anyja gyógyíthatatlan?

– Igen, már amennyire ezt egy nyolcéves gyerek felfogja.

– Azon tűnődöm, vajon ez a traumatikus élmény mennyiben befolyásolta az ítélőképességét.

Szandzsvi elmosolyodott.

– Én pedig azon tűnődtem tavaly ilyenkor, hogy traumatikus élménytől függetlenül mennyiben van egy nyolcéves gyereknek ítélőképessége. Köszönjük.

Belekóstoltam a dzsandéba. Narancsital volt, még valamilyen gyümölcslével keverve, fűszereket is tettek bele. Jó volt.

– És mire jutott?

– Hogy akár pusztulás fenyegeti a szigetünket, akár egy súlyosan skizofrén gyerek él közöttünk, az embereknek joguk van tudni. Ezért elmondtam nekik mindent, és megmutattam a feljegyzéseket. Ezután mások is fölmentek a hegyre Angarival, ellenőrizték, amit ő lát, és egyre többen állították, hogy ők is látják. Csakhogy, Michel, egyikünk sem vulkanológus. Mi nem tudjuk, hogy amiket látunk, azok egy közelgő kitörés jelei-e, és ha igen, akkor hetek vagy évszázadok vannak-e még addig. Viszont aggódunk. Ezért kértük, hogy jöjjön el.

Szeptember 20. Szansini fent volt a Siamdé-kráternél, és azt állítja, hogy zöld füstöt látott. Dzseran azt mondta neki, hogy zöld füst nem létezik, amire Szansini dühbe gurult […] Szeptember 21. Dzseran felment vele a Siamdéhoz, és ott, ahol Szansini zöld füstöt vélt látni, zöldes színű port találtak a földön. (szolfatára? de az sárga, nem zöld? – Sz. R.)

Május 17. Angari sárga füstöt látott a Náhafarandé fölötti szikla tövében, Indzsan irányában. Azt mondta, egy órán át nézte, és egyfolytában jött. Időnként zöldesnek tűnt. (szolfatára? – Sz. R.)

Augusztus 10. Szansini talált egy helyet, ahol szerinte láva van. Megkérdezték, honnan tudja, milyen a láva, de csak vállat vont.

December 18. Angari lávát látott a hegyen. Másnap én (Szandzsvi) felmentem vele, és a mutatott helyen fekete, hullámokba dermedt kőzetet találtam, ami hideg volt. Ha megkövesedett láva, vajon tegnap óta kövült meg, vagy évezredekkel ezelőtt?

– Ezek csak a fizikai bizonyítékok – mondta Szandzsvi, amíg a teleírt lapokat böngésztem. – Huszonkét ilyen egyezés van.

– Hát ami például a legelső kettőt illeti, azt nem szolfatárának hívják, hanem fumarolának. Solfatara egy konkrét vulkán neve Olaszországban, ahol sok fumarola van… ezeknek a kénforrásoknak a színe valóban sárga, de lehet éppen zöldes is, ha keveredett valamilyen egyéb anyaggal. A maga fekete lávájáról pedig azóta tudjuk, hogy nem tavaly decemberben kövesedett meg, hanem nagyon régen, hiszen ha fél évvel ezelőtt lávaömlés lett volna, az már hallatott volna magáról.

– Csakugyan. Látja, máris megoldott két kérdést.

Letettem a papírokat az asztalra.

– Át fogom nézni ezeket alaposan, bár őszintén bevallva nem sok reményt fűzök hozzájuk. Kétségtelen, hogy a másik hegy a múlt században csakugyan kitört, csakhogy ezek a megfigyelések borzasztóan szubjektívek. Ne haragudjon, Szandzsvi, tudom, hogy nem álltak műszerek a rendelkezésükre. De gyakorlatilag két gyerek elbeszélésére alapoz mindent. Lépjünk tovább. Azt mondja, ezek csak fizikai bizonyítékok. Vannak nem fizikaiak is?

– Igen, Michel. Bár tudom, hogy fantazmagóriának hangzik. Angari több alkalommal állította, egyre gyakrabban, hogy feszültséget érez a hegyen. Éppen úgy, ahogy egy évszázaddal ezelőtt Szansini.

– Egyáltalán nem hangzik fantazmagóriának. Tudunk emberekről, akik érzik a szeizmikus aktivitást, csak tudnunk kell, hogy erről van-e szó. Haladjunk sorjában. Angari!

A kislány fölpillantott.

– Mit érzel, amikor a hegyen vagy?

Angari határozottan szólalt meg.

– Andzsoran!

– Ki fog törni – fordította Szandzsvi.

Angari folytatta.

– Feszültség van ott. Rettenetes feszültség. Tavalyelőtt még nem volt meg, tavaly már igen, és egyre erősebb. Minden hónappal egy kicsit erősebb, aztán már minden hónappal nagyon erő-

sebb. Még néhány hónap, és az Angari nem bírja tovább. Kitör. Én is Angari vagyok, és érzem. Tudom, hogy kitör még a nyáron. Maga nem azért kell, tűzokádó bácsi… bocsánat, ez a pontos fordítás… hogy én tudjam. Tudom maga nélkül is. Azért kell, hogy a többiek is tudják. Ne nekem higgyék, hanem tudják, hogy menekülni kell.

Angari megvárta a fordítás befejezését, aztán folytatta.

– Sziten, dokkoleri…

– Andahaun – állította meg Szandzsvi. – Amma „dokkoleri”, Angari. Doktor Leroy.

– Dok… tor – gyakorolta Angari, a szó közepén kis szünetet tartva. – Dok… tor Lerua.

– Kicsit jobb – mosolygott Szandzsvi. – Angaszi um dzsand.

– Suan. Sziten, dok-tor Lerua, fangan uhan amma.

– Tudom, doktor Leroy, hogy maga nem varázsló.

– Talán a Michel egyszerűbb lenne.

– Dzsanté – mosolygott Angari.

– Köszönöm. Tudom, hogy maga nem tudja elzárni a hegyet, mint egy vízcsapot, Miseli. A hegy elpusztul. De az embereknek menekülni kell.

Hirtelen megborzongott, amíg Szandzsvi beszélt. Észrevettem, mert le nem vettem róla a szememet egy pillanatra sem. Úgy borzongott meg, mint aki fázik. Itt az épület árnyékában se lehetett kevesebb huszonnyolc-huszonkilenc foknál.

– Mi baj, Angari?

– Ahafi dzsé?

– Um dzsrangean… szangisz amhanda kiem.

– Az a nyugtalanság… mintha figyelnének.

– Ankun szliganda takkoni.

– Valamilyen veszélyes állat.

– Kan raken szaup. Klangan aham ninna Angari.

– De ez nem az. Ez megint az Angari.

– Ki kell zárnunk minden kizárható körülményt – közöltem kis gondolkodás után. – Lássuk csak. Milyen veszélyes állat él a szigeten?

– Semmilyen, Michel. Angari azt a szót használta, hogy szliganda. Ez ragadozót jelent, nagyméretűt, medvét vagy oroszlánt. Ilyet Angari a valóságban soha nem láthatott. Nálunk a legveszélye-

sebb állatok a tengerben élnek, de azokra ezt a szót nem használjuk.

– Angari, azt mondtad, hogy a hegyen érzed a nyugtalanságot, igaz?

– Suan – bólintott, és Szandzsvi fordította, hogy igen.

– De most nem vagyunk a hegyen.

– Sziten.

– Tudom.

– Máskor is érezted már ezt úgy, hogy nem voltál a hegyen?

– Suan.

– Sokszor?

– Aminna kuan… dzsari han ninga.

– Néhányszor… ötször vagy hatszor.

– Mindig ugyanott?

– Amma – rázta meg a fejét.

– Mindig ugyanakkor?

– Amma.

– Mindig ugyanazt csináltad?

– Amma.

– Legutóbb mikor érezted?

– Hinga hankine.

– Tegnap reggel.

– Mit csináltál?

– Reggeliztem.

– Hol?

– Otthon az ebédlőben.

– Mit ettél?

– Hakihenda, lavakan, denga, andzsvari.

– Ezek itteni gyümölcsök, illetve a denga egy sajtféleség.

– Máskor is etted már ezeket?

– Hát persze.

– Ki volt ott?

– Szandzsvi, Dzsenhane.

– Dzsenhane a feleségem.

– Mit csináltak?

– Ők is ettek.

– Beszélgettetek?

– Suan.

– Miről?

Megvonta a vállát.
– Arhaki huendam.
– Fogalmam sincs.
– A hegyről, a kitörésről?
– Amma szaun! Toranglip ra sziengisz!
– Biztosan nem, arra emlékeznék.
– Láttad közben a hegyet?
– Amma. Arandzsan huanga hiem.
– Nem. Akkor a hátam mögött volt.

Mindketten követték a tekintetem irányát, ahogy fölnéztem a hegyre, Angari háta mögött.

– Köszönöm, nagyon kedves.

Szandzsvi rám támaszkodott, amíg elmentünk a kocsihoz. Nyitott Toyota terepjáró volt, fiatal, bajuszos sofőr készségeskedett körülötte, aki úgy nézett rám, mint egy csodatevőre. Ismertem ezt a nézést. Azoknak a nézése, akik azt remélik, hogy megszabadítom őket a vulkánjuktól.

Besegítettük Szandzsvit hátra, én beültem a másik oldalra, Angari a sofőr mellé. A teherkocsit a csomagokkal hátrahagytuk, a sofőr megmutatta, hogy vastag szivacsok borítják a platót, és gondosan leszíjaz mindent, mielőtt elindul, nagyon óvatosan is fog vezetni. Ami persze túlzás, de hát ezek az emberek semmit se tudnak a műszereim sérülékenységéről, viszont a vulkántól függ az életük. Azt se tudták, mennyi holmit hozok, ötször elférne ezen a kocsin. Viszont az is igaz, hogy ha teljes készültségi stábbal jöttem volna, ez a teherautó még kevés is lenne.

– Nézze, Michel. Angari öt-hat alkalommal érezte ezt a hirtelen borzongást idelent a partvidéken. Három esetben tudott visszaemlékezni, hogy merre nézett, és a hegy mindháromszor a háta mögött volt. Ráadásul az összes alkalom az elmúlt negyedévben történt, sőt most másfél nap alatt kétszer fordult elő. Tud erre magyarázatot?

– Nem – feleltem őszintén. – Még azt se tudom, hogy milyen tudományág szakértője tudhat.

A reptértől simára döngölt földút vezetett a városba, úgy öt kilométerre. Kis kikötő mellett haladtunk el, halászok integettek nekünk. Aztán beértünk a városba, amit persze szintén Angarinak hívtak. Ugyanolyan volt, mint száz másik, ahol eddig jártam. Föl-

des utcák, kis házak, bekerítetlen kertek, gyümölcsösök. De az utcákon villanyoszlopok álltak, és helyenként egy-egy autó.

– Van vezetékes vizük?

– Igen, már tizenöt éve kiépítettük. Ne aggódjon, meglesz itt mindene.

– Nem a szállásra vagyok kényes, vulkanológus vagyok. Azért kérdezem, mert néha megesik, hogy jóval a kitörés előtt furcsa színe vagy íze lesz a vezetékes víznek, mert a földmozgások megrepesztik a csöveket.

– Hát ilyen eddig nem történt, Michel. Most, hogy mondja, én is hallottam efféléről. Megérkeztünk.

Az egyik ház előtt megálltunk. Legalább harminc kíváncsi szigetlakó vette körül a kocsit.

– Dzsanté, dzsanté – mondogatták. Mindenki szemlátomást el volt tőlem bűvölve. Ezt éppenséggel semmivel se szeretjük jobban, mint az ellenséges fogadtatást, mert a hátterében olyan elvárások vannak, amiknek nem tudunk megfelelni. Semmiféle hatást nem tudunk gyakorolni a szeizmikus erőkre.

Üdvözöltem őket, kiszálltunk, megismerkedtem Dzsenhanével, egy nagyon kedves fiatalasszonnyal, Szaummal, egy nagyon kedves idős férfival, aki afféle polgármester vagy törzsfőnök lehetett, és még egy sor helybelivel, akiknek a nevét megpróbáltam megjegyezni. Egytől egyig nagyon kedvesek voltak.

– Doktor Leroy – kezdte Szaum, amikor leültünk a ház előtt egy jó nagy asztalhoz. – Hadd kérdezzek valamit. Ha lesz kitörés és a város veszélybe kerül, azt mennyi idővel előbb fogjuk megtudni?

– Napokkal, de inkább hetekkel előbb – feleltem habozás nélkül. – Egy nyolcszáz éve szunnyadó vulkán nem tör ki egyik percről a másikra. Az előjeleket egyre fokozódó aktivitás követi. Általában hosszabb ideig csak füstöt látunk, mielőtt a láva megjelenik. Persze nagy kérdés, hogy mikor kell a menekülés mellett dönteni, hiszen az is megtörténhet, hogy az aktivitás kimerül némi füsteregetésben.

– Ennek örülök. Beletelik pár órába, hogy mind elhagyjuk a szigetet. Mert, gondolom, ezt kell akkor tennünk.

– Valószínűleg.

Ekkor az asszonyok tálakat tettek elénk, fonott kosarakat, kancsókat, az egész asztalt megrakták pillanatok alatt.

– Bizonyára éhes már – mosolygott rám Dzsenhane.

– Hát most, hogy mondja…

– No, lásson hozzá.

Főleg gyümölcs- és zöldségféle meg hal és rák volt a menü, ezen az első étkezésen is meg később, egész idő alatt, amíg a szigeten tartózkodtam. Kecskesajtot is készítettek, meg egyfajta cipót.

Angarit megkértem, hogy velem szemben üljön. Háttal a hegynek. De amíg ettünk és beszélgettünk, teljesen zavartalanul viselkedett.

– Maguk merre laknak? – kérdeztem Szandzsvit.

– Innen nem látszik a házunk, az a ház éppen takarja – mutatott az Angari mellett ülő fiatal lány mögé.

– Mennyivel van közelebb a hegyhez, mint ez?

– Hát… nem tudom, pár száz méterrel. Miért?

– Csak tűnődöm. Angari tegnap reggel érezte azt a borzongást a maguk ebédlőjében. Most pedig nem. És ha összefügg a hegytől való távolsággal?

– Értem. Csakhogy mindennap abban az ebédlőben eszik, Michel.

– Tegyük fel, hogy valóban érez valamit, ami a hegy gyomrában zajlik. Az összefüggés nem lehet olyan egyszerű, hogy ha bizonyos távolságnál közelebb van, háttal a hegynek, akkor mindig érzi. Hiszen csak pillanatokra jön, aztán el is múlik, miközben a körülmények nem változtak. Tehát olyan tényezők is szerepet játszanak, amiket nem ismerünk.

– Az is lehet, hogy soha nem fogjuk őket megismerni – felelte Szandzsvi.

– Igen. És mégis figyelni kell Angarira.

– Lám, szerepet cseréltünk – mosolygott Szandzsvi. – Most már maga győzköd engem, hogy amit Angari érez, az fontos.

– Szandzsvi, én vulkanológus vagyok. Többször beszéltem már emberekkel, akik érzékenyek voltak a szeizmikus jelenségekre, és megfigyeltem, hogy ez a jelenség igenis létezik. Angari érzékenységében nincsen semmi különleges.

Ez volt a harmadik melléfogásom Angarival kapcsolatban.

Ebéd után a vendégsereg lelkes üdvözlések közepette eltávozott, én pedig megkértem Rokeranékat, hogy egy kicsit beszéljünk magunkban. Bementünk a házba. Egyszerű, de ízléses berendezés,

amiről nemigen mondaná meg senki, hogy egy kis trópusi szigeten van, nem akármelyik amerikai vagy európai nagyvárosban. Leültünk a nappaliban.

– Hadd tegyek föl néhány kérdést, mert azért mégiscsak szeretném tisztán látni. Lehet-e Angarinak bármilyen oka a nyugtalanságra, ami nem függ össze a heggyel?

Tanácstalan arcok, pillantások a gyerekre.

– Mire gondol, Michel? – kérdezte Dzsenhane.

– Például az anyja betegségére és halálára.

– A gyerekek gyorsan túljutnak az ilyesmin. Sokáig búskomor volt persze, de aztán megnyugodott. Az egész sziget azon igyekezett, hogy őt fölvidítsa. Ő az egyetlen árva gyerek.

– Értem. Fiziológiai okok?

– Évente szoktam csinálni egy kivizsgálást – felelte Szandzsvi. – Azt hiszem, nem sértem meg a titoktartást, ha közlöm, hogy Angari makkegészséges.

– Viszont a serdülőkor küszöbén áll.

– Úgy érti… – Dzsenhane megcsóválta a fejét. – Nem, erről tudnék.

– Értem. Történhetett vele valami, amiről maguk nem tudnak? Akár a szigeten kívül?

– Angari még soha nem járt a szigeten kívül. Éppen terveztük, hogy a nyáron elmegyünk egy kisebb utazásra, lásson valamit a világból. Persze ha igaza lesz, akkor… akkor talán nem is lesz hova hazajönnünk.

– Ennyire még ne szaladjunk előre.

– Bocsáss meg, drágám – Szandzsvi fölemelte a kezét –, de csak a kérdés egyik felére válaszoltál. Szeretném, ha minden kérdésre válaszolnánk, ha tudunk. Igen, Michel, történhetett vele itt a szigeten bármi, amiről Dzsenhane meg én nem tudunk. Gyakorlatilag csak enni meg aludni jár haza, egyébként egész nap kóborol a hegyen meg a parton. Nagyon gyakran meghívják egy-egy étkezésre, olyankor haza se jön, a szomszédok szólnak, hogy náluk eszik. Mi a feleségemmel örülnénk, ha egy kicsit úgy érezhetnénk, hogy a szülei vagyunk, nem az eltartói – nekünk nem született gyerekünk. De hát az az igazság, hogy nemigen érdekeljük. Egyetlen szabályt tart be, de azt is még az édesanyja írta elő: sötétedésre itthon kell lenni, és nem alhat sehol máshol, csak a szobájában.

Míg beszélgettünk, én főleg Angarit néztem, hiszen róla beszéltünk és velem szemben ült. Hamarosan szokásommá vált, hogy fél szememet mindig őrajta tartsam.

– Valamit viszont nem értek. Ankaszoniban utánanéztem a hegynek, és megtudtam, hogy utoljára nyolcszáz éve mozgolódott. Egy kilencéves gyerek… sőt ez az egész egy éve tart, tehát egy nyolcéves gyerek, aki még soha nem járt a szigeten kívül, honnan tud bármit a vulkánokról?

– Tőlem – felelte Dzsenhane. – Néhány hete már arról beszélt, hogy nyugtalanságot érez a hegyen… azaz bocsásson meg, nem tudom, jól használom-e itt az angol nyelvtant. Világosan közölte, hogy nem ő a nyugtalan, hanem a hegy, de ezt akkor még csak a csúcson érezte. Ezért elvittem a könyvtárba és kerestem néhány könyvet a vulkánokról, amikben képekkel magyarázzák el a felépítésüket, és felolvastam a képekhez fűzött magyarázatokat. Nagyon érdekelte. Aztán kerestem neki mozgóképeket… a könyvtárban internet is van, és levetítettem neki néhány felvételt. Borzasztóan tetszett neki. Azóta is ez az egyetlen, amiért hajlandó bemenni a könyvtárba, hogy lávafolyamokat nézzen.

– Hogy mondják a lávát a maguk nyelvén? – kérdeztem szórakozottan, már a következő kérdéseken járt az eszem.

– Dzsarun.

Angari fölkapta a fejét, végre értett egy szót.

– Dzsarun? Dzsarun numen granszi!

– A láva nagyon szép – fordította Szandzsvi.

– Ullikin garan dzsarun anga, jahangi haun ninesz kruap hiem. Luli szuang hep amma.

– Láttam lávát képen, ahogy folyik le a hegyoldalon. De az itt nem lesz.

Erre viszont én kaptam föl a fejemet.

– Hogy mondta?!

Angari meglepve nézett rám.

– Lifa dzsé? Andzsoran?

– Mi baj? Haragszik?

– Jaj, dehogy. Elnézést. Hogy értette, hogy „az itt nem lesz"?

– Angari dzsarun numsa guren hep harhalan amma. Orongi kviap ra taring ulli dzsarun harhekan. Jahangi dzsarhatan szuang seri.

– Az Angari oldalán nem fog láva lefolyni. A lávától a falvak biztonságban vannak. Az Angari fel fog robbanni.

Nem vághattam valami értelmes képet.

Kilencéves és nem tud a geológiáról semmit. Akkor honnan tudja?

Négy órára visszaértünk a reptérre, hatkor megy le a nap, egy gyors út még belefér. Én vezettem, a nők hátul ültek.

Néhányszor még előfordult, hogy Angarinak a látómezőmön kívül mutattam helyet. Aztán leszoktam róla.

– Bármikor – felelte Szandzsvi, amikor megkérdeztem, mikor használhatom a helikoptert. – A reptéren áll, feltöltve, indulásra készen, éjjel-nappal. A pilótát minden egyéb feladat alól felmentettük, amíg maga itt van.

– Milyen gép? – Kicsit röstelltem, hogy ott járva nem jutott eszembe megnézni.

– Hát azt bizony nem tudom, Michel. Nem értek hozzá, bár többször utaztam vele. Egy kis kétszemélyes gép.

– Az kicsi. Angarit magammal kell vinnem, csak ő tudja megmutatni, hogy… de hisz nem lesz ez gond, majd az ölembe veszem.

– Hát… ezzel van egy kis probléma, Michel. A pilótánk ért anynyit angolul, hogy meg lehessen neki mondani, merre menjen, de Angari szavait angolra fordítani… ahhoz ő kevés.

– Értem. Így is megoldjuk, én vezetem a gépet, és a tolmács ölébe ül. De az nem lehet maga, Szandzsvi, odafent sokat kell mászkálni.

– Persze, megyek én – bólintott Dzsenhane.

– Angari, utaztál már helikopteren?

– Angari, helika rangisz szam ilkan? – fordította az asszony, és a homlokához kapott. – Á, ostoba vagyok, hisz tudom, hogy nem.

– Nem tudja – javítottam ki, bár közben láttam, hogy Angari megcsóválja a fejét, és mondta is, hogy amma. – Ne feledje, az imént tisztáztuk, nem tudják, hogy a gyerek merre jár. Nem félsz a repüléstől? – fordultam megint a kislányhoz.

– Haing amta drindzsan?

– Nan drindzsan asszinka.

– Nem félek semmitől.

– Hát akkor mehetünk is. Ha magának sincs vele gondja, Dzsenhane.

– Nem, dehogy. Indulhatunk.

A helikopter annyira indulásra kész volt, hogy benne volt az indítókulcs. Másnap is, és egész idő alatt. Valójában soha nem tudtam meg, ki a gép tulajdonosa, rajtam kívül senki más nem szállt fel vele, csak minden felszállás után jött Rehang, a szerelő, feltöltötte, átvizsgálta. Egyszer sem szálltam úgy le, hogy ő ne várt volna már ott a pálya mellett, és rögtön munkához ne látott volna.

Rehang felszállás előtt is a gép mellett várt, összeismerkedtünk, és mosolyogva biztosított, hogy Seattle-ben az amerikai haditengerészetnél nincsenek ennyire tip-top állapotban a gépek. Megkérdeztem, honnan tudja. Azt felelte, most már csak a kollégái szerelhetik őket, amióta ő eljött onnan.

Így hát felszálltunk. A gép kicsi volt, de kiválóan manőverezhető; mindenesetre megjegyeztem magamnak, hogy a tolmácsok nem lehetnek túl nagy termetű emberek, hiszen súlya Angarinak is van. Nyugodtan nézelődött, amíg fölemelkedtünk, nem túl sietve, mert vetni akartam egy pillantást a sziklás hegyoldalra.

Átlagosan erodált kráter fogadott minket, a legutóbbi kitörés nyomai jól megfigyelhetők voltak a keleti oldalon. A kráter átmérőjét ötszáz méterre becsültem. Szemlátomást kelet felé lejtett.

– Mit tudunk a nyolcszáz évvel ezelőtti kitörésről? – kérdeztem, amikor leálltak a rotorok. A kráter közepén tettem le a gépet.

– Csak annyit, hogy volt. Angari hum andzsoran, ezt szokták mondani. A hegy haragudott.

– Hum andzsoran – bólintott Angari. – Kuap tengiap andzsoran.

– És megint haragszik – fordította Dzsenhane.

– Most is érzed a nyugtalanságot?

– Suan.

Kiszálltunk, körülnéztünk. Az egyik fumarolát már a gépből is láttam, a másikat Angari mutatta meg egy szikla alatt.

– Sangahap huekang si dzsrangean – szólalt meg Angari.

– Most erősebb a nyugtalanság.

– Mikor voltál itt utoljára?

– Két napja.

– Mintha egy veszélyes állat lesne rád?

– Amma! Ankahang herhani illu haparan. Im siek…

– Nem, azt odalent szoktam érezni. Inkább…

Angari arca olyan fájdalmas volt, hogy letérdeltem hozzá.

– Ahafi dzsé, Angari?

– Jahangi uk nuldzsi – suttogta. – Kagulang pean… amta karri grandzsa…

– A hegy beteg – fordította Dzsenhane, ő is letérdelt már mellé. – Belülről feszíti valamilyen erő. Angari, andzsian, kenszi sziang iltaup aind erri.

Míg a nő nyugtatgatta, én Angari arcát figyeltem. Szenvedést láttam rajta, mint akinek a gyomra fáj, de nem tette a kezét a hasára. Mindenesetre elhatároztam, megkérem Szandzsvit, csináljon vagy csináltasson egy újabb kivizsgálást. Belgyógyászatit… és nőgyógyászatit. Esetleg vigyük be egy kórházba.

Ez volt az a melléfogás, amit végül nem követtem el. Nem szóltam Szandzsvinak, senkinek. Az egész ötlet csak pár percig létezett. Ahogy Angarival körbesétáltunk a kráterben és érzékelőket helyeztem el ott, ahol a legerősebben érezte a hegyet feszítő erőt, visszaemlékeztem egy régebbi esetre a Fülöp-szigeteken, ahol egy halász állította, hogy fáj az oldala, amikor meglátogatja a testvérét – aki a vulkán lábánál lakott. Robert bevitte a halászt a városi kórházba, ahol megállapították, hogy csakugyan van valami baj a veséjével, kapott rá gyógyszert, Robert pedig elutazott, mert az érzékelők nem mutattak semmit. Két hónappal később a vulkán mozgolódni kezdett, Robert visszarepült, kiderült, hogy a halásznak már elviselhetetlenül fáj az oldala a vulkán közelében, de sehol máshol. Aztán a vulkán egy kisebb kitörés után megnyugodott, és a halásznak már egyáltalán nem fájt az oldala.

Nem, a kivizsgálás nem oldana meg semmit. Szandzsvi bizonyára érti a dolgát, Angari egészséges. De ha nem lenne az, a másik Angarit akkor is meg kell vizsgálni.

Nem csekély hősiesség kellhetett hozzá, hogy Angari az egész krátert bejárja velünk és megmutassa a kedvenc helyeit meg hogy hol érzi jobban azt a feszültséget. Csakugyan rosszul érezte magát, amiről meg is győződtem. Volt egy pont, ahol a legerősebb volt a rosszulléte, tettem oda is egy rezgésmérőt, aztán levettem a tokot a lézeremről.

– Belefér a fejed?

Belefért, és nem látott ki alóla. Fölkaptam és néhány méterrel arrébb tettem le.

– Itt milyen?

Átlagosnak találta. Elvittem néhány másik pontra, köztük oda, ahol azt a nagyon erős rosszullétet érezte. Ugyanúgy reagált, mint amikor tudta, hol van.

Kettős vakpróbát nem csinálhattam, megelégedtem ezzel az eredménnyel.

Végül felállítottam a lézert.

– Nagyon egyszerű – mutattam Angarinak. – Ez a készülék olyan vékony sugarat bocsát ki, mint a tű hegye. Ennek a lapnak az egyik pontjára irányul majd.

Befúrtam négy csavart a sziklába, rögzítettem a lézert, aztán átmentünk a perem egy másik részére.

– Ide a lapot fúrom föl. Ez érzékeli a lézersugarat. Ha a sugár elmozdul a beállított pontról, akkor riaszt. Mivel a gép mindkét részét a sziklákhoz csavaroztam, ez csak azt jelentheti, hogy a sziklák elmozdultak.

– De ki fogja ezeket leszedni innen, mielőtt kitör az Angari? – fordította Dzsenhane a kislány kérdését.

– Senki. Az intézet vesz másikat.

Visszamentünk a lézerhez, hogy beirányozzam.

– Akkor most nem jöhetek föl ide?

– Ha nem lépsz be a sugárba, egészen nyugodtan.

– Miért, mi történik velem, ha belépek a sugárba?

– Veled semmi, csak a műszer azt fogja hinni, hogy akkora elmozdulás történt, amitől a lézer már egyáltalán nem éri el a lapot. És akárhogy szaladsz, a gép gyorsabb lesz. Mire kilépsz a sugárból, már rég riadót fúj.

– Sziten.

– Értem.

Néhány perccel hat előtt letettem a gépet a reptéren, s Rehang azonnal munkához látott, hogy előkészítse a következő felszállásra. Mi pedig visszamentünk a városba.

Szandzsvi a szállásomul szolgáló ház előtt beszélgetett néhány másik szigetlakóval, érdeklődve tudakolták, mit láttam a hegyen.

– Egyelőre semmi érdemlegeset, ami magát a hegyet illeti. Az ilyen dolgok nem mennek ilyen gyorsan. Angari reakciói azonban nagyon figyelemreméltóak. Az a tervem, hogy egy darabig figye-

lem mindkét Angarit… a hegyet is meg a gyereket is… aztán majd meglátjuk.

– Nagyon örülünk neki, hogy itt van, Michel. Maradjon, amed-dig csak akar.

Hát maradtam. Május 18-án érkeztem, egy évvel azután, hogy Angari először látott működő fumarolát a kráterben. Elég laza napirendet alakítottam ki, elvégre szabadságon voltam. Reggelenként futottam egyet a parton, váltottam egy-két szót a változatlanul barátságos szigetlakókkal, aztán megreggeliztem, többnyire valamelyik helybeli hívott meg Angarival együtt, aki mindig csalhatatlanul megtalált, legkésőbb reggeliidőre. Reggeli alatt figyeltem őt, jön-e az a borzongásszerű érzés, amiről beszámolt, és majdnem mindennap jött. Egyik reggel percekig nem akart elmúlni, végül felugrott és a hegy felé fordult, aztán pár perc múlva jobban lett. De persze nem tudhatjuk, mennyi ideig tartott volna, ha nem fordul a hegy felé. Mindenesetre ettől kezdve megtagadta, hogy a hegynek háttal üljön le enni, én is vigyáztam, nehogy figyelmetlenségből elfoglaljuk azt a széket, ami a hegyoldallal szemben van. Elvégre nem kísérleti nyúl. Ettől kezdve nem volt rosszul evés közben, de az utcán előfordult máskor is. Szokásává vált, hogy ha egy percre megálltunk valahol, nyomban a hegy felé fordult.

Így telt el két hét. Napközben a könyvemen dolgoztam és a helybeliekkel beszélgettem. A felnőtteknek nagyjából a fele beszélt angolul, néhányan csak a legalapvetőbb dolgokat, de a többség társalgási szinten. Néhány naponként felmentem Angarival a hegyre, Dzsenhanét vagy valaki mást vittem tolmácsnak. A hónap utolsó napján Szandzsvit, akkorra már elég jól rendbe jött a lába. Egyszer gyalog is felmentem Angarival és egy tizenöt éves, fürge fiúval, azon az ösvényen, amin Angari szokott járni. Négyszáz méteren van a sziget legmagasabban levő épülete, egy juhakol, tucatnyi birkával, amiket egy tenyérnyi legelőn tart egy öregember. Ő is itt lakik az akol mellett egy bódéban, a városba csak néhány hetenként ballag le.

Június elsején a jó kedélyű pilóta szokatlanul nagyszámú turistát hozott, három házaspárt. Én csak futólag találkoztam velük, a könyvemmel voltam elfoglalva. Ha az Angari nem tör ki, akkor is volt értelme, hogy idejöttem, a könyvem az andezites rétegvulkánokról szól, éppen olyanokról, mint az Angari.

Az Angari másképp gondolta. Másodikán hajnali ötkor a jelzők csipogása ébresztett. A hegy megmozdult.

A rengésjelzők szerint a kráterben húsz másodpercig tartó, 1,8 magnitúdós mikrorengés játszódott le, és a lézer három milliméteres eltérést regisztrált. Éppen ezeket az adatokat tanulmányoztam a notebookom fölé hajolva – le sem ültem –, amikor kivágódott az ajtó.

– Miseli, Miseli! – száguldott be Angari. – Jahangi andzsoran!

Ő láthatóan egyáltalán nem lepődött meg azon, hogy ébren talál, ami fordítva egyáltalán nem volt igaz. Elképedve bámultam rá, aztán gyorsan a notebookra néztem. Öt óra kilenc perc húsz másodperc.

– Angari! Lifa dzsé?

– Dzsrangean hita angami! Jahangi andzsoran!

Felébresztette a nyugtalanság, mert a hegy haragszik. Odaléptem hozzá, leguggoltam, megfogtam mindkét vállát. Teljesen fel volt dúlva.

– Angari, insati, insati, andzsian. Nyugodj meg, kicsim. Samasz. Figyelj. Anungaup… ez fontos. Kidari? Mikor?

– Kidari? – ismételte, nem értve, mi az, hogy mikor.

– Kidari dzsrangean hita angami?

Csak úgy tudtam kérdezni, hogy „engem mikor ébresztett a nyugtalanság", de már megszokta, hogy csak a mondatokat tudom elismételni.

– Hangikan – zihálta –, hangikan aranda. Irrin kidasza szlieszi imukkaran nandzsuap!

Fölébredt, kiugrott az ágyból és iderohant, valami ilyesmi. Nem értettem mindent, bár ő mindig azon igyekezett, hogy csak azokat a szavakat használja, amiket már megtanultam.

Tehát mondjuk egy perce. Ismerve a távolságot és Angari rohanásának sebességét, ennyi lehetett. Hálóingben volt, vagyis öltözésre sem fordított időt. Öt-kilenc-húszkor volt itt, mondjuk, hogy nyolc-húszkor indult, előtte esetleg valameddig eltartott fölébrednie, legkésőbb nyolc-zérót számolhatunk.

Visszaléptem a notebookhoz, magammal húzva Angarit, és megnéztem a diagramot. A műszerek öt óra kettő tíztől észleltek rezgéseket, ekkor ébresztettek engem. Nekem legalább három perc volt magamhoz térni és idejönni, hat perc ötvenkor viszont

az egy egész öt tizedes kilengést már élőben láttam. Hét-tízkor a rengéserősség elérte az egy egész hetet, és nyolc-kettőkor az egy egész nyolcat.

Ez ébresztette föl Angarit. Egy egész nyolc tizedes magnitúdójú mikrorezgés innen két kilométerre. Hány ember érzi ezt? Ezerből egy?

Még aznap kiderült, hogy sokkal kevesebb. A gyerekek szétfutottak az egész szigeten, tényleg az egészen, mert a parton körben elhelyezkedő apró falucskákba is elbicikliztek és mindenkit megkérdeztek. Senki sem érezte. Senki nem ébredt föl álmából, aki pedig már ébren volt, nyugodtan végezte teendőit. A csecsemők nem tudtak válaszolni, de egyetlen anyuka sem számolt be arról, hogy a kisbabája öt órakor ébredt volna föl.

– Nézd, Angari – mutattam a diagramot. Végighúztam az ujjamat a cikcakkos vonalon. – Samasz! Jahangi aranda. A hegy fölébredt.

– Andzsoran – motyogta.

– Amma. Ez csak… hogy is mondják a rezgést…

Az asztalomon ott volt az egyetlen létező szótár, alig száz oldal, egy misszionárius állította össze kétszáz éve, és most írtak hozzá még egy lapot a legfontosabb szakkifejezésekkel.

– Szen drali asifenda. Ez csak mikrorezgés.

Megcsóválta a fejét és úgy nézett rám, mintha ő lenne a felnőtt és én a gyerek. Elmagyarázta, hogy én is értsem.

– Amma, Miseli. Andahaun.

Elvette az asztalról a szótárat, a kezembe nyomta, és szavanként mondta, hogy kikereshessem.

– Lehet, hogy ez csak mikrorezgés, de elkezdődött. Az Angari haragszik. Ki fog törni. Hidd el nekem. Én tudom, nekem megmondja.

Ankaszoniból úgy indultam el, hogy van egy ember, aki azt hiszi, hogy beszélni tud egy vulkánnal. Aztán kiderült, hogy ő a kislánnyal beszélt. De mégis van olyan ember, aki azt hiszi, hogy tud beszélni a vulkánnal. A kislány az.

Az ágyra ültettem Angarit és becsavartam a takarómba, inkább csak az illendőség miatt, itt hajnali ötkor is huszonöt fok van.

– Most megnézem a számokat – mondtam neki, szavanként keresgélve a szótárban –, utána többet tudunk. Bármi lehet.

Angari hirtelen hátat fordított nekem. Egy pillanatra meglepődtem, aztán megértettem. Az ágy mögötti fal irányában van a vulkán, és nem akar háttal lenni neki.

De tíz perccel később nyikkanást hallottam az ágy felől. Odanéztem. Angari összegörnyedve kuporgott az ágyon.

– Ahafi dzsé, Angari?

– Lugun ihongrisz – nyöszörögte. – Fáj a hasam…

Odaugrottam, kitakartam, hanyatt fektettem és megtapintottam a hasát. Egyre kevésbé hittem ugyan, hogy valami betegség vagy sérülés, de nem tehettem meg, hogy figyelmen kívül hagyom az ilyen eshetőségeket. Angari miatt sem és az Angari miatt sem.

A hasa puha volt, betapintható. Ennyit én is értek hozzá. És amikor jobb oldalt megnyomtam, nem szólt semmit. Vakbél is lehetett volna.

– Eszkanisz karanda jahangi? Hátat fordítottál a hegynek?

– Amma szaun! Dehogyis!

Még aznap délelőtt világossá vált, hogy Angari rosszulléteit már nem lehet azzal megelőzni, hogy hátat fordít a hegynek. Teljesen mindegy volt, hogy merre fordul. De csak ezen az egy napon. Hajnali öt és délután kettő között nyolcszor lett rosszul, egy-két percre. Kettő után a kráterben megszűnt az aktivitás, és Angari a nap hátralevő részében akkor sem volt rosszul, ha véletlenül hátat fordított a hegynek.

Hat óra körül, amikor hazakísértem Angarit, az ingemet adva rá a hálóing fölé, Szandzsvi eléggé meg volt lepve – a gyerek hét felé szokott kelni, azt hitte, még az igazak álmát alussza. Amennyire meg volt róla győződve eddig, hogy Angari makkegészséges és valami különös kapcsolat van közte és a vulkán között, annyira kételkedő lett, és három napig gyötörte szegény gyereket egy újabb alapos kivizsgálással, csütörtök reggel vért is vett tőle és hűtődobozban beküldte Ankaszoniba a jókedvű pilótával. Másnap a kórházból engem hívtak, mert a mobilom megbízhatóbb volt, mint a szigeti telefonok. Szandzsvi mint gyám írásos meghatalmazást adott, hogy bármilyen eredményt közölhessenek velem, de a vonal másik végén levő fiatal doktornő azt mondta, ezt meghatalmazás nélkül is elmondaná. A gyerek egészséges, mint a makk.

Szombat délután a kikötőben sétálgattunk, amikor Angari nyüszítve összegörnyedt. Egy hirtelen ötlettel fölkaptam, begázoltam vele a vízbe és beültettem egy csónakba, hogy elválasszam a talaj-

tól. Nem változott semmi. Negyedóra hosszat panaszkodott hasfájásra, az időpontokat a helyszínen följegyeztem, és otthon öszszehasonlítottam a rögzített észleléssel. Pontosan egyezett. Az Angari 1,7 és 2,6 magnitúdó közötti rezgéseket végzett, negyedóra hosszat.

Előre sejtettük, mi lesz a válasz, de azért előálltunk vele. Szombat délután, a második mikrorengés után egy órával. Egymás között már beszéltünk erről, eljött az ideje Angari elé tárni. Náluk ültünk le a ház előtt, csak mi négyen. Dzsenhane igyekezett kíméletesen elmondani, és nem mint elhatározott tényt közölte, hanem az ő véleményét tudakolta. Merev ellenállásba ütközött. Angari csak nézett maga elé és valósággal odalökte a szavakat.

– Ifallu amma. Nindrafi suargisz amma.

– Szó se lehet róla. Nem megyek el a szigetről.

– Nindrafi angaha haktuap kiem, Angari. Az egész sziget eltűnhet.

– Sziek satendan – szóltam közbe. – Te magad jósoltad meg.

– Suargisz hangaun. Akkor elmegyek.

Szándékosan beszélt tőmondatokban, hogy én is értsem.

– Angari, már ezektől a mikrorezgésektől is szörnyű rosszul érzed magad. Ha csakugyan megmozdul a hegy, bele is betegedhetsz.

Megcsóválta a fejét, és nem nézett egyikünkre sem. Egy idő múlva megszólalt mégis.

– Jahangi uk nuldzsi. A hegy beteg. Jahangi dzsiang. A hegy az enyém. Jahangi ankaran. A hegy a barátom. Jahangi Angari ha nan Angari szuam. A hegy Angari és én is Angari vagyok. Hangleki ha herkuap roang amma. És ennél nem lesz rosszabb.

– De hiszen te magad állítod, hogy ki fog törni.

– Suan. Jahangi andzsoran seri. Igen. A hegy ki fog törni. Jahangi dzsarhatan szuang seri. A hegy fel fog robbanni. Dzsrangean herkuap roang amma. A rosszullét nem lesz rosszabb.

Hát erre nemigen tudtuk, mit feleljünk.

– Maga a vulkán teljesen érdektelen. A kislány viselkedése az érdekes, meg hát azért is maradtam, mert jobban tudok dolgozni ebben a falusi csendben. Angari tökéletesen meg van győződve egy csomó olyan dologról, amikre, finoman szólva, a világon sem-

mi alapja sincs. Egy. A vulkán ki fog törni, méghozzá, most figyeljetek, idén nyáron. Ők a nyarat október végéig számítják, itt nincs ősz, tehát addig. Egy éve mondja, hogy kitör, és pár hónapja adta meg hozzá a határidőt is. Kettő. Nem csupán kitör, hanem felrobban. Ha ez az egy nem lenne, az összes többi feleennyire se lenne érdekes.

– Ha kitör, akkor csakugyan felrobban – szúrta közbe Misamackó.

– Persze! Éppen ez az! Honnan tudja? Egy kilencéves gyerek, akinek lövése sincsen a geológiáról? A szigeten senkinek sincs. A pilótának, aki a szigetre jár, gőze sincs róla. Kikérdeztem őket a turistákról, akik tavaly itt nyaraltak, de a tavalyelőttiekre is emlékeznek, nem volt olyan sok. Semmi. Hozzá se szagoltak a geológiához, egyébként a szigetlakók nem nagyon reklámozzák nekik a tényt, hogy az Angari egy kialudt vulkán. Még elriadnának. De folytatom. Három: a rosszullétek, amikből kétféle van, az egyik fajta a hegy tetején, a másik a lábánál. Négy: egyértelműen bizonyíthatóan megérezte az egy egész nyolc tized richteres mikrorezgést. Mi az, hogy megérezte, álmából ugrott föl rá! Öt: tökéletes meggyőződéssel állítja, hogy ennél súlyosabb rosszullétei már akkor sem lesznek, ha kitör az Angari. Hat: teljesen bizonyos benne, hogy a hegy *őt* nem fogja bántani. Mint aki egy élőlényről beszél, aki a barátja, csak hát beteg.

– Azért ez utóbbit én a fantázia világába sorolnám – mondta Pedro szelíden.

– Jó. De ha elkezdünk nem hinni neki, hol lesz a vége? A rosszullétek lehetnek szimuláltak, hiszen semmiféle fiziológiai okot nem tudtunk kimutatni. És a rezgés? Higgyem inkább, hogy minden hajnalban itt lapul az ablakom alatt és várja, hogy *hátha* megszólal a riasztó, amit éjszakára olyan halkra állítok, hogy már a másik szobában se hallani? Lemértem a távolságot, négyszáznyolcvan méterre alszik a szobámtól. A riasztót nem hallhatta. Akkor mit? Muszáj azt gondolnom, hogy csakugyan felriadt az egy-nyolcas richterre, aminek a kráter volt az epicentruma. Kénytelen vagyok, mert más magyarázatot nem tudok.

– És tudta, hogy mi történt? – kérdezte Emoji. – Úgy értem, ha az ember álmából riad, nem szokta tudni, hogy mi riasztotta föl.

– Tudta bizony! Aminek az lehet a magyarázata, hogy amit érzett, az ébredés után is érezhető volt, márpedig a rezgés az volt.

Erősen elnyújtott sorozat. És ezt hozzávehetjük hetediknek. Az Angari felébredt. A rezgések előtt körülnéztem a kráterben, többször is. Viszonylag kis mennyiségű tefra, felszikus riolit, habkő, a szokásos dolgok, a korukat több évszázadra becsülöm. Semmi különös. Viszont Angari anyja és a barátnői, hála az égnek, gyerekkorukban játék bálványokat építettek a kráter szélén egy sziklalapon. Különböző formájú lapos tufadarabokból, andezitből három oszlopot emeltek, úgy egytucat darab lehet mindegyikben. A középső tetején egy isteni szép darab obszidián. Nos, ezek a rezgéstől most leomlottak.

– Aha – mondta Misamackó.

– De mennyire „aha". Persze nem zárhatjuk ki, hogy valaki újjáépítette őket, de Angari emlékezett rá, hogy egy Handé nevű asszony is részt vett az építésében, és ő ma is él. Megmutattam neki fényképen és felismerte. Azt persze nem tudja, hogy a kövek ma is ugyanúgy állnak-e, mint harminc évvel ezelőtt, de az biztos, hogy az obszidián középen volt legfelül. Volt valami romantikus neve is, az isten kalapja vagy ilyesmi. Egyszóval én hajlamos vagyok készpénznek venni, hogy azok az oszlopok harminc éven át érintetlenek maradtak – mostanáig.

– Amatőr szeizmométer – dünnyögte Emoji. – Marha frankó.

– Úgy van. Harminc éven át biztosan nem volt két richter a kráterben. Csak most, amikor Angari kitörést jósol.

Kis csend volt a vonalban, a srácok a hallottakon tűnődtek.

– Mi a terved? – kérdezte aztán Pedro.

– Még nem tudom. Egy darabig mindenképpen itt maradok. Ha Angari betartja az ígéretét és legkésőbb októberben szállítja nekem azt a kitörést, akkor július folyamán a vulkán már nemigen alhat, augusztusra pedig semmiképp.

– Mi a helyzet a kürtővel? – szólalt meg Veronica.

– Nincs kürtő. Nem tudjuk, mi történt nyolcszáz évvel ezelőtt, a szájhagyomány csak annyit őrzött meg, hogy a hegy haragudott, de az biztos, hogy beomlott minden. Parazitakrátereket se tudtam felfedezni. Az ugyan kétségtelen, hogy a hegy struktúrája keletnek dől, a város meg nyugatra van, de ennyire eltömődött andezites vulkánnál ez nem fog sokat érni.

– Szétmegy – dörmögte Emoji.

– Szét. Ha kitör, nem áll meg ötös erősség alatt. De inkább hatos.

– Ha kitör – mondta Pedro.

– Hát ez az – feleltem. – Nincs több a kezemben, mint egy mikrorezgés meg egy kilencéves kislány szent meggyőződése.

– Márpedig ki fog törni – közölte Angari, a parti kavicsokat rugdosva.

– Értem én, hogy te biztos vagy benne. Sőt hiszek is neked. Nem itt van a baj. Tudod, mivel jár egy ilyen kitörés?

– Jahangi dzsarhatan szuang seri – ismételte a százszor hallott mondatot.

– De ezen kívül? Elmondom. Nekem mint vulkanológusnak az a dolgom, hogy értesítsem a hatóságokat. Ők pedig közzéteszik a tévében, rádióban, újságokban. Ha a kitörés akkora lesz, amire számítunk, nem csupán Angarit kell kiüríteni. A többi sziget épségben marad, de Fandirangétől Immandzsaunig belepi őket a vulkáni hamu. Egy évig biztosan nem terem semmi. A parton sem. Ankaszonit és környékét is belepi a hamu, ismerve az uralkodó széljárást, éppen arra fogja vinni. Az egész ország gazdasága megrendül. Ha a kitörés elég nagy lesz, akkor a vulkáni hamut a szél szétteríti az egész világon, mint amikor a Krakatau felrobbant a tizenkilencedik században. Évekig rossz volt a termés. Mindenhol. Az Angari kétszer olyan magas, mint a Krakatau három csúcsa közül a legmagasabb volt a robbanás előtt.

Nagy levegőt vettem.

– Ezért ha én felhívom a katasztrófavédelmet és bejelentem, hogy az Angari fel fog robbanni, annak sziklaszilárd bizonyítékokon kell állnia. Nem az számít, hogy te csak kilencéves vagy, hanem az, hogy egyetlen ember vagy, és csupán annyit tudunk felmutatni, hogy te *tudod.* Érted, amit mondok?

Angari bólintott. Egy kavicsot forgatott a kezében. Az is vulkanikus volt, egy darab riolittufa.

– Indan sahiralma karin dargian hiem?

– Milyen bizonyítékra van szüksége? – fordította Szandzsvi.

– Olyan szintű vulkanikus aktivitásra, ami nem hagy kétséget.

– Andzsano seri – felelte Angari.

– Meg fogja kapni.

Megint ez az ellentmondást nem tűrő bizonyosság… nem, nem is ez a jó szó. Oda se hederít arra, hogy netán ellentmondás is lehetséges. Ha elkezdeném elszántan tagadni, amit állít, nem vitat-

kozna velem, csak legyintene és elsétálna. Megingathatatlan, mint maga a vulkán.

Ha azt állítaná, hogy ő maga irányítja a vulkánt, Szandzsvi elvinné a városba egy pszichiáterhez. De hát ezt nem állítja. Amit a hegyről mond, tökéletesen hihető. Egy nyolcszáz éve kialudt vulkán voltaképpen épp csak hogy elszenderedett és valóban kitörhet még. Ami nem hihető, az az, amit önmagáról mond, hogy ő a hegy aktivitását úgy érzékeli, ahogy állítólag.

És mégis kénytelen vagyok hinni neki.

Június tizennyolcadikán üzenetet kaptam Misamackótól: mindjárt gépre ül és jön. Minden előzmény nélkül. Nem volt értelme viszszaírni, hogy minek. Ha itt lesz, úgyis elmondja.

Meglehetős vesződség volt elmagyarázni Angarinak, hogy miért hívjuk Misamackónak, amikor az igazi neve Vitalij Kuznyecov. Még soha nem hallott Oroszországról, így a nemzeti jelképéről, Misáról, a mackóról sem, és egyáltalán, négy embert megkérdeztem, de senki nem tudta lefordítani azt a szót, hogy medve. Errefelé semmilyen hasonló állat nem él, hát nincs is rá szavuk – úgyhogy kerestem róla képet a neten. Angari teljesen el volt bűvölve, és némileg csalódott képet vágott, amikor figyelmeztettem, hogy a kollégám nagydarab és szőrös ugyan, de azért mégsem egészen ugyanígy néz ki.

De a csalódottsága csak addig tartott, amíg meg nem látta Misamackót a repülőgép ajtajában. A szigetlakók kis termetűek, én a százhetvenöt centimmel fél fejjel magasabb vagyok az összes itteni férfinél, de ez nem lepte meg Angarit, hisz látott már jó néhány turistát, aki ekkora, meg a pilóta is hasonló termetű. De Misamackó több mint két méterre nőtt, a súlya is megvan hozzá, s a mély hanggal meg a bozontos szakállal csakugyan olyan, mint egy medve. A kislánynak elállt a lélegzete, amikor meglátta.

Ott rögtön a gép ajtajában fölkapta Angarit és összepuszilta. A kislány nevetett és visongott, de egy cseppet sem félt tőle. Hát hiszen nem fél semmitől.

– Azt hittem, Indonéziában vagy – mondtam kézfogás közben; én azért megvártam, amíg lejön a lépcsőn, a karján hozva Angarit, mint valami csepp kisgyereket.

– Hát lehet, hogy most megleplek: nem ott vagyok. Hahahaha! – Angari vele nevetett, szemlátomást megdöbbentette a hatalmas

ember harsogó hahotája, bár érteni egy szót sem értett. – Már két hete eljöttem, azóta jártam Malajziában a kongresszuson, Új-Zélandon megnéztem a hegyüket, de van ott elég szakember, aztán hívtak a Fülöp-szigetekre, de oda nem mentem el, kitör az a hegy nélkülem is. Inkább eljöttem hozzátok, megnézni, fölrobbantottátok-e már a jahangitokat. De amint látom, megvan.

– Már a nyelvet is tudod?

– Pár szót megtudakoltam a pilótától. No, andzsian, én téged már le se teszlek.

– Andzsian? – lepődött meg Angari. – Nihengisz ulhan?

– Azt kérdezi, tudsz-e beszélni.

– Amma, andzsian, sajnos azt éppen nem. Suan, amma, dzsanté, jahangi, nindrafi, ööö… valotandé, nagyjából ez az egész.

– Val*a*tandé – javította ki Angari.

– Ahogy mondod, galambocskám! No, mehetünk.

Misamackó nem csekély érdeklődést keltett a szigeten, de hatalmas termete inkább csak a gyerekeket érdekelte; ezen a tájon, ahol a kereszténység sose tudott gyökeret verni, a telet pedig végképp csak a tévéből ismerik, nemigen tudják elképzelni a Télapót sem.

De ez a Télapó csupa olyan ajándékot hozott, aminek a felnőttek egy cseppet sem örültek. Műszereket, amiből arra következtettek, hogy szükség van rájuk. És *két* vulkanológus nem egyszerűen eggyel több, mint egy. Engem ők hívtak, de Misa magától jött, és ez nem tetszett nekik. Ezért még aznap tartott egy kiselőadást a főtéren. A városlakók nagy része ott volt, ezért fölállt egy székre, de hangszóróra így sem volt szüksége. Tolmácsot nem használt, a felnőttek fele tud angolul, ők fordítottak a közelükben állóknak.

– Nézzék. Én semmivel se tudok többet a kitörés valószínűségéről, mint Michel. Amit tudunk, az az, hogy ha az Angari igazán kitör, az jó eséllyel nagyon hangos lesz. Persze nem lehet kizárni egy olyan kisebb, csendesebb kitörést sem, mint nyolcszáz évvel ezelőtt; arról ugyan nem tudunk semmit, de azt igen, hogy a sziget megmaradt, még láva se folyt a hegyoldalon, hiszen az ma is meglenne. Viszont határozottan annak van esélye, hogy a legközelebbi kitörésnél a sziget felrobban. Akár idén lesz, akár évszázadok múlva. Nyilván azt kérdezik, hogy miért. Nos, a fő probléma a láva viszkozitása. Kétféle láva van. A bazaltos láva nagyon kevéssé viszkózus, szinte úgy folyik, mint a víz; ha Hawaiin készült felvé-

teleket láttak, az bazaltos láva volt. Az andezites lávának viszont magas a viszkozitása. Mintha a mézet hasonlítanánk össze a vízzel. Az Angari andezites vulkán. A nyúlós, ragadós láva az évszázadok folyamán eltömte a kürtőt, amin át a magmakamrából a felszínre jut. A magmakamra az a föld alatti üreg, ahol a magma összegyűlik. A benne keletkező gázok és gőzök hajtják fölfelé, s amikor ezek el tudnak távozni, akkor lesz a magmából láva. Ha a kürtő szabad vagy a láva szabaddá tudja tenni magának, mint a bazaltos vulkánoknál általában, akkor a kitörés különösebb megrázkódtatás nélkül mehet végbe. Andezites vulkánoknál azonban minden azon múlik, hogy mennyire van eltömődve a kürtő. Erre keressük majd a választ a napokban. Továbbá arra, hogy mekkora feszültség van a magmakamrában, mennyire akar az anyag kijutni onnan. Minél nagyobb a feszültség, annál hamarabb és nagyobb erővel fog kitörni az Angari – és ha a kürtő alaposan el van tömve, akkor ezt csak úgy tudja megtenni, ha utat robbant magának.

Megvakarta a szakállát.

– Hát ez van. Sajnos semmiféle földi hatalom nem képes befolyásolni az eseményeket. Nem dobhatunk bele dinamitot, hogy a lávának szabad utat robbantsunk, mert a magmakamra több kilométer mélységben van, és odáig el lehet tömődve. Azért jöttem, hogy hozzak néhány olyan műszert, ami a barátomnál nem volt, amikor idejött, és egy kicsit többet tudjunk arról, mi fenyeget minket.

– Kicsit macerás lesz majd fölcipelni a cuccot – mondta később, amikor már hatszemközt voltunk a házban – Angarit az se tudta volna eltávolítani tőlünk, ha ott a szobában tör ki a vulkán. – Szerettem volna a hadseregtől kérni egy helikoptert, de egy hétnél előbb csak akkor adnak, ha extra sürgős, vagyis ha balhé van. Annak meg híre megy és kitör a pánik. Jóformán le se szálltam Ankaszoniban, és máris hívtak két szigetre is, hogy nézzem meg az ő vulkánjukat is.

– És elmész?

– Hát éppen azon tűnődöm, hogy jobb lenne kihagyni. Tudod, ha vulkanológust látnak, rögtön elkezdenek aggodalmaskodni.

– Persze, csak ezzel túl nagy hangsúlyt adunk *ennek* a szigetnek, nem gondolod?

Misa tűnődve forgatta a dzsandés poharát.

– Hát, öregem, most éppen arra gondoltam, hogy ha az Angari igazán rázendít, akkor nem lehet neki elég nagy hangsúlyt adni. Hatos kitörés is lehet belőle. Mit szólsz mondjuk tíz köbkilométer effuzívanyaghoz csak piroklaszt formájában?

– Borzalmas, de reális. Ha kitör.

– Ne gyere nekem ezzel a szkeptikus dumával, amikor itt vagy egy hónapja és a kislány ragyogó kék szeméből próbálod kiolvasni, hogy mit fog művelni a hegy. Tényleg, hogy lehet neki ilyen kék szeme? Ez nem szokásos itt a trópusokon.

– Úgy, hogy szegről-végről rokonok vagytok. Volt egy tengerész, pontosan nem tudják, hová valósi, skandináv vagy orosz, a neve is feledésbe merült. Egy évszázaddal ezelőtt lemaradt a hajójáról, mert megtetszett neki egy lány.

– Ahaaaa!

– Csak aztán megtetszett neki egy másik lány is. Meg még egy és még egy… és ma a szigetlakók egyharmadának kék szeme és gesztenyebarna haja van.

Misa óriásit hahotázott, a térdét csapkodta. Angari vele nevetett, bár nem tudta, hogy min. Misa fél kézzel magához ölelte.

– Hát, szívecském, ezt akkor se fordítanám le neked, ha tudnám. De az biztos, hogy te is el fogod csavarni a fiúk fejét, csak figyeld meg. Csak hát… – hirtelen elkomorodott – nagy kérdés, meglesz-e még a szép szigeted, mire felnősz.

Két napig műszereket telepítettünk a hegyre, először fölvittem Misamackót külön – a motor még épp elbírt vele –, aztán Angarit egy tolmáccsal, majd a táskákat három fordulóval. Fúrtunk-faragtunk egész nap, aztán másnap folytattuk, ahol abbahagytuk. A harmadik napon viszont Misa elutazott, a gyerekek nagy bánatára.

– Maradnék én, bogaram, hogyne maradnék – magyarázta az elszontyolodott Angarinak –, ha a két szép szemedbe nézek, kedvem lenne itt maradni akár hetekig. Csak hát az élet nem áll meg. Pápua Új-Guineára hívtak, nekik is van egy csomó vulkánjuk, amik hátha kitörnek, valakinek meg kell nézni őket.

– Ha hangdzsiem tuang lierak? – tudakolta Angari.

– És aztán visszajön? – fordította Dzsenhane.

– Megpróbálom, andzsian, jó?

– Sihang hargin?

– Mennyi időbe telik?

– Hát… egyedül leszek, több helyre is kell mennem, jó pár hét.

– Dzseragisz. Karhanga ulli nindrafi ihan harharatinga amma.

Dzsenhanének a torkán akadt a szó, ahogy le akarta fordítani. Rábámultunk a kislány sápadt arcára, a tompa csillogásra a tekintetében, tudtuk, hogy megint elfogta a rosszullét, és végül én fordítottam le a szavait.

– Igyekezz. Már nem lesz meg sokáig a sziget.

Mackó egészen a reptérig egy szót se szólt már. Megölelte Angarit, intett nekem és fölment a lépcsőn.

Rám maradt, hogy beüzemeljem a számítógépeket. A ház egyik szobáját gépteremmé alakítottuk, a szokásos forgatókönyv szerint, nagy teljesítményű szünetmentes tápokkal, mindenből duplán, ha az egyik gép kimenne, legyen másik. Külön gép kezelte az adatgyűjtőket, egy másik végezte a számításokat, és a harmadik gondoskodott a megjelenítésről, négy monitoron. A helyiséget egy óra alatt elborították a kábelek. Angari mindenhol ott volt, műanyag szorítókat tekercselt a kábelkötegekre, amiket ő cipelt el a falak mellé, a könnyebb bútorokat ő hordta ki, és egyfolytában záporozta a kérdéseket. Az összes képernyő minden részletét el kellett neki magyarázni, és képes volt percekig nézni a diagramokat. Szegény Szandzsvi megküzdött vele, amíg lefordított mindent.

– Nem lepne meg, ha geológus lenne belőle – mondta egyszer, amikor szusszanni tudott, mert Angari a gépasztal előtt állva már két perce bámulta, mennyire lengenek ki a milliméteres beosztású szeizmogramok.

– Hát először is olvasni kellene megtanulnia… – feleltem enyhe rosszallással.

– Azt hiszi, nem próbáltuk tanítani? Egyszerűen nem érdekli… vagy hát eddig nem érdekelte semmi, ami tananyag. Most se vesz más könyvet a kezébe, csak amiben képek vannak vulkánokról. Vagyis hát már azt se, mert már tudja, hogy néznek ki belül.

Később fölszereltünk egy riasztórendszert, a szokásos módon, két fiú vitte föl a hangszórót egy fára a főtér mellett, egy másikat a reptéren helyeztünk el. A sziget peremét körbevevő parányi falvakat – átlagosan öt-hat ház, egytucat lakos – Szuam járta végig a terepjáróval, és elmondta nekik, mit tudunk a vulkánról. Egyszerűen nem volt értelme, hogy náluk is felszereljünk riasztót, nincs hová menekülniük, ha megindul a hegyoldal. Szuam arra kérte

őket, költözzenek egy időre a városba. Hamarosan el is jöttek néhányan, a városlakók sebtiben építettek nekik néhány házacskát, de a többség a falujában maradt. A második csoport később érkezett.

Másnap próbáltuk ki a riasztót, az egész város reggel óta tudta, hogy délután kettőkor meg fog szólalni, és főleg a város szélén minden házban volt valaki, aki figyelte, hallatszik-e. Pontban délután kettőkor a Q-hullámok riasztási küszöbértékét levettem zéróra, és azonnal felüvöltöttek a szirénák. Öt másodperc múlva visszakapcsoltam. A kísérlet sikerült, mindenütt hallották.

Másodszor két héttel később szólalt meg a riasztás. Július kilencedikén délután háromkor megmozdult a föld.

Én a főtéren voltam, egy fa tövében üldögéltem és néztem, ahogy a gyerekek egy errefelé honos játékot játszanak, földbe szúrt karókra karikákat dobálnak bonyolult szabályok szerint. Angari is ott volt köztük, világoskék szamtéban, eldobta a karikáját, boszszús fintort vágott, mert nem talált, aztán hirtelen megjelent az arcán az ismerős fájdalom, összegörnyedt, és egy pillanat múlva meghallottam a hátam mögül, a hegy felől azt a jól ismert zúgást, amikor az őserdővel borított hegyoldalról milliónyi madár egyszerre vágódik a magasba. Még egy másodperc eltelt, Angari fölegyenesedett, a fájdalom eltűnt az arcáról, csodálkozva nézett rám – és elbődült a sziréna. Biztos, hogy volt ideje mindenkinek kirohanni a házból, mert még hosszú másodpercekig vártunk, hogy megrezdüljön a föld. Tompa morajlással jött, ahogy szokott, az emberek riadtan szaladtak vagy álltak, volt, aki elesett, és a rengés vibrálásában is tisztán láttam Angari tekintetét, ahogy a szemembe néz, és most először, amióta ismerem, valami végtelen, beláthatatlan nyugalom van az arcán. Elindult felém, tökéletesen nyugodt léptekkel, mintha a lába alatt nem is rengene a föld, és majdnem megtette a köztünk levő tíz-tizenkét métert, mire elült a rengés.

– Nan satendan – közölte. – Megmondtam.

Mint aki hetente él át földrengést.

Mint kiderült, az egész szigeten négyen maradtunk nyugodtak: egy japán turista házaspár meg én, akiknek ez nem volt újdonság – és Angari.

Öt egész öt tizedet mértünk a Richter-skála szerint. Több ház összedőlt, de senki sem sérült meg, és a károk is jelentéktelenek voltak, itt fából építkeznek, egyszerűen újra összerakják a gerendákat. Van két munkagép is a szigeten, azokkal pár nap alatt megvolt, addig a szabad ég alatt aludtak; néhányan azután is. Éjszaka se csökken huszonöt fok alá, nyugodtan kint lehet maradni.

A rengés hatására megváltozott az emberek véleménye. Eddig három táborra szakadtak: akik hittek Angarinak, illetve akik nem – és a többség voltak az ingadozók. Én is közéjük tartoztam, Dzsenhane és Szandzsvi is.

Ettől kezdve mindenki hitt neki. Nem tehettünk mást, a szeizmogram sekélyfészkű vulkanikus rengést mutatott. Az Angari felébredt.

Robert az első rengés utáni napokban kimutatta, hogy a magmakamra súlypontja kelet felé tolódik. Ezzel a hegy gyökere is áthelyeződik, mint amikor állóhelyzetben a másik lábunkra tesszük a súlyunkat, és végső soron az Angari keletre dől. A mozgás sebessége ijesztően gyors, évszázadonként tizenöt centiméter, és évezredek óta tarthat. A rengés is ennek a következménye. Maga a dőlés a város szempontjából semmit sem jelent, hiszen több tízezer évbe telne, hogy a hegy állásszöge számottevően megváltozzon – ha meglesz még a hegy.

De Robert tovább számolt. A magmakamrában összegyűlt feszültséget akarta kiszámítani.

Veronica volt a következő, aki az Angari ügyén kezdett dolgozni, az ő szakterülete a katasztrófaprognózisok fölállítása. Modellezte az Angari helyzetét a kontinentális talapzaton, aminek a szerkezetét már többé-kevésbé ismertük, és sorban állította fel a különböző hipotéziseket aszerint, hogy a számok hogyan alakulnak. Pillanatnyilag úgy tűnt, van némi esélye, hogy normális méretű kitöréssel megússzuk, és talán elég lesz átmenetileg kiüríteni a szigetet.

De Angari makacsul rázta a fejét.

– Jahangi dzsarhatan szuang seri. Irhekan talangasz niatin tilli amma. Nem ússzuk meg normális kitöréssel. Nindrafi silu harkeran aung asszinka seri. Az egész sziget meg fog semmisülni.

Ehhez ragaszkodott mindenáron. De igyekeztem minél ritkábban kiprovokálni belőle, hogy ezt újra meg újra elmondja, mert ilyenkor is elfogta a rosszullét, holtsápadt volt és remegett.

Egyébiránt egyelőre úgy látszott, csakugyan nem rosszabbodnak a rosszullétei, viszont egyre gyakrabban jelentkeztek. Szandzsvi felvetette, hogy mégiscsak el kellene hagyniuk a szigetet, de Angari hallani sem akart róla.

– Angari – mondtam neki egy héttel a földrengés után. A nappalimban ültünk, ezúttal kettesben. Éppen megettünk egypár gyümölcsöt.

– Lifa dzsé. Tessék.

Nem nézett rám, a szamtéja szélét gyűrögette – most pirosban volt –, érezte, hogy olyasmit fog hallani, ami nem tetszik neki.

– Akendisz nindrafi ilongi amma. Nem te leszel az utolsó, aki elhagyja a szigetet.

Elmosolyodott és kijavított.

– *Sziek* akendisz nindrafi ilongi *seri* amma.

Valóban kihagytam a névmást és a jövő idő jelét.

– Innalip – vont vállat. – Nem számít. Nan andahaun orikan tilong enkarinat.

Türelmesen megvárta, hogy kiszótárazzam. Maradok, amíg csak lehet.

– Kidari iliszingasz taukap?

Mikor… kezdődik, a második szót nem találtam a szótárban. Kiürítés?

– Kidari suargisz nahinan, mikor mennek el az emberek?

Bólintott. Gyorsan ráfirkantottam az új szót a szótár egyik lapjára.

– Sziten amma. Samasz jahangi. Dzseragisz amma. Enka… enka kivingasz… Nem tudom. Figyeljük a hegyet. Nem sietünk. Még… még eltarthat…

– Sziten, sziten – mondta rosszkedvűen, és visszament a monitorokhoz. Már megint nem a kérdésére válaszoltam. Azt kérdezte, mikor mennek el az emberek, nem azt, hogy mikor lesz a robbanás. De egyikre se tudok válaszolni. Szaum dolgozik a kiürítési terven, pontosabban valaki a minisztérium katasztrófavédelmi osztályán, akivel Szaum kapcsolatban áll. Nem csupán a sziget elhagyásáig kell megtervezni a kiürítést, hanem el is kell helyezni az

embereket. És persze nem egyedül ez a sziget válhat lakhatatlanná.

– Miseli! Sieman!

Már ugrottam is, a szót nem ismertem, de a hangsúlyt igen. A Multi-GAS képernyője előtt állt és a villogó jelzést figyelte. Anélkül hogy végigolvastam volna, tudtam, hogy az Angari kitört. A műszer kimutatta a kén-dioxidot, szén-dioxidot, hamut. Ennek lentről is látszania kell.

Angari vállára tettem a kezemet.

– Jahangi andzsoran – mondtam neki.

Megpördült és kirohant, a hegyoldal olyan meredek, hogy csak kintről, egyenesen fölfelé nézve lehet rálátni a csúcsra. Nem mentem utána, tudtam, mit lát. A füstfelhő még ritka és világos, de látható.

Ez volt az első és egyetlen esemény a vulkán életében, amiről Angari a műszerek révén szerzett tudomást. Később azt mondta, ezúttal nem érzett semmit, ezt az egy változást nem kísérte rosszullét.

A füstoszlop egy héten át vastagodott, a gázok mennyisége nőtt. A kitörés másnapján fölmentünk helikopterrel kettesben, körülnéztünk. Nem sokat láttunk, mindent elborított a füst, nem is szálltunk ki a helikopterből, sőt le sem állítottam a rotorokat. Veszélyes lett volna hagyni, hogy sűrűsödjön körülöttünk a füst, jobb volt, hogy a nagyját mégis elfújta a rotorszél. Lávát továbbra se láttunk, a kráter kérge azonban tele volt repedésekkel, amiken dőlt a füst.

Mi ketten voltunk Angarival az utolsók, akik fent jártak az Angari kráterében.

Angari szó nélkül búcsúzott el barátjától, a hegytől, amit már csak gázmaszkon át láthatott. Tizenhatodikán megindult a lávafolyam, és a sziget keleti oldalán fekvő falvakat ki kellett üríteni, bár Angarival megjósoltuk, hogy nagyon kevés láva lesz, és úgy is történt, órákon belül elapadt, csak az őserdő egy kis részét égette fel. Robert úgy számította, az eddig felgyűlt feszültség egy-két ezrelékétől szabadulhatott meg a vulkán. Misamackó másnap érkezett vissza, Pedrót is hozta, meg egy hatrotoros drónt, ami legalább akkora feltűnést keltett a városban, mint maga a vulkán. Pedro tett vele két kört, aztán leszállt és Angari kezébe adta a vezérlőt. A

kislány el volt bűvölve. Szandzsvi tolmácsolásával Pedro elmagyarázta a vezérlését, és negyedóra múlva már Angari szállt föl a géppel, ami majdnem akkora volt, mint ő maga, és tele volt műszerekkel. A kráterben elhelyezett műszereinket a vulkán már tönkretette, most már főleg műholdról figyeltük. A drónnal új műszereket vittünk föl, de csak a nyugati oldalon volt értelme telepíteni őket.

Az Angari krátere néhány nap alatt tízfokos szögben megdőlt kelet felé. Ennek és a nyugati szélnek köszönhetően a sziget nyugati és déli oldala, vagyis a város és a repülőtér némi füstszagnál többet még mindig nem kapott. A szél alatti oldalon a dzsungelt már belepte a hamu. Vettünk belőle mintát a drónnal. Erősen andezites, hatvanszázalékos szilikáttartalmú, pontosan olyan volt, amilyennek vártuk.

Angari megkérdezte, mi lenne a fákkal, ha nem robbanna fel a sziget. Meséltem neki olyan vulkánkitörésekről, ahol nem volt robbanás. A vulkáni hamu akár a puszta súlyával is nagy kárt tehet, ha valahol vastagon rakódik le, de a növényeket már vékony rétegben is meg tudja fojtani. Egy-egy kitörés környéke sokszor valóságos holdbéli tájjá változik, a növényeket elégeti a lávafolyam vagy kiirtja a hamu, az állatok meg elmenekülnek. De aztán éppen a hamun telepednek meg az új növények.

A vulkánok nemcsak pusztítanak, építenek is. Angari szigetét kétmillió évvel ezelőtt egy vulkánkitörés emelte ki a tengerből, és mindaz a növényi, állati és emberi élet, ami azóta megtelepedett rajta, a vulkánnak köszönhető. És így van ez a szigetcsoport összes többi szigetével.

Angarira nagy hatást tett az elbeszélés, de szólni egy szót sem szólt.

Harmincadikán érkeztek meg. Tíz nagy katonai szállítóhajó. A gyerekek meg voltak döbbenve, többségük látott már nagy hajókat, de ekkorát még nem. Angari korábban mesélte, hogy utazott már sokkal nagyobb halászhajón, mint az ő csónakjaik – de csak a sziget körül, így valóban nem hagyta el még soha –, de ahogy ezeket meglátta, csak bámult.

Egyáltalán nem az volt a rendszer, hogy először a nők és a gyerekek. Először az autók. A flottaparancsnok, Szeting ezredes hangosbeszélőn magyarázta el, hogy miért.

– A hajók rakterében külön van egy rész járművek részére, ahol biztonságosan rögzíteni lehet őket. De az az orrukban van, és a tat felől kell beszállni. Ha először maguk szállnának be, a kocsikat az embertömegen át kellene bemanőverezni, és sokkal tovább tartana. Ezért először mindenki beviszi a kocsiját, azt ott szépen lepányvázzuk, és még azután se maguk jönnek, hanem azok a nagyobb holmik, amiket nem lehetett kocsira rakni. Hoztunk elég katonát, akik fölcipelnek mindent. Csak szép nyugodtan, nem sietünk. Megvár minket az a vulkán. Semmi pánik, emberek!

Angari odasétált hozzá és meghúzogatta a nadrágszárát; az ezredes egy széken állt. Lenézett.

– Hé, puska bácsi. Itt senki sem pánikol, legfeljebb maga.

Az emberek nevettek. Az ezredes csípőre tette a kezét.

– Te vagy az a kislány, aki megjósolta a kitörést?

– Én.

– És nem tudnád visszacsinálni? Mindannyiunk nyara tönkrement miattad.

Angari szemét ekkor futotta el először a könny, amióta ismertem. Én mentem oda hozzá és vettem a karomba, bár a fordítást még nem hallottam végig, de aztán odaszóltam az ezredesnek, nem is törődve azzal, ért-e angolul:

– Ide figyeljen, ha még egyszer ilyet mond, én nem nézem, hogy maguk ide segíteni jöttek, beledobom a tengerbe.

Az ezredes értett angolul. Mérlegelte a dolgot, leszállt a székről és a magas lóról, leguggolt Angarihoz és bocsánatot kért.

Egész nap folyt a beszállás, reggel nyolctól este tízig. Kilencezer ember, mindegyik hajóra kilencszáz, minden mozdítható értékükkel. Mi négyen a nap nagy részét a gépteremben töltöttük, a hegy mozgását figyeltük, Angari rendszeresen felszállt a drónnal, már ügyes kézzel irányította. A vulkán a kiürítés alatt sem pihent, füstöt eregetett, délután kisebb, hármas erősségű földrengést is produkált, de minden jel arra mutatott, hogy még hetek vannak hátra a kataklizmáig. Abban már teljesen biztosak voltunk, hogy ha lesz robbanás, az még a nyáron bekövetkezik, de arról nem lehettünk teljes bizonyossággal meggyőződve, hogy a hegy valóban felrobban. Megtörténhetett, hogy megnyugszik, esetleg egy kisebb, de persze pusztító erejű piroklasztkitörés után, és az emberek visszaköltözhetnek.

Az elmúlt hetekben vetítéseket rendeztünk a főtéren, többször is. Levetítettünk egy csomó felvételt piroklasztrobbanásokról is, nekünk egész gyűjteményünk van efféleékből. Némelyiken az egész dóm egyben repül a levegőbe, és megindul az irdatlan, tűzforró hamu-, üveg- és gázfelhő, aminek az útjában semmi nem marad. Beszéltem nekik a Mount Pelée kitöréséről, ami percek alatt megölte Saint-Pierre városának mind a harmincezer lakosát, három túlélő maradt. Pedig az csak négyes erősségű kitörés volt. Ha az Angari felrobban, nem áll meg ötös alatt.

Este tízig négy hajót rakodtak be, azok el is hagyták a szigetet, háromezer-ötszáz emberrel és a maradéknak szinte minden terjedelmesebb bútorával, ingóságával, állatával; jegyzék készült, hogy mi kinek a tulajdona. Jármű kettő maradt, a helikopter és a teherautó. Így ha a helyzet rosszabbodik, az embereknek jóformán nincs más dolguk, mint fölmenni a rámpákon, és a hajók indulhatnak is.

A gyerekes családok szálltak be elsőként. Délutánra minden gyerek elhagyta a szigetet – egy kivételével.

Éjjel az Angari hagyott minket aludni, de hajnalban megfordult a szél, és reggelre a hamueső elborította a várost.

Hajnalban a halászhajók kifutottak, megkerülték a szigetet és dudaszóval indultak Fandirangé felé. Az emberek étvágytalanul megreggeliztek a hamuval borított házakban, és indultak a hajókra. Most már, hogy az ingóságot berakodták, gyorsan ment a beszállás, a maradék hat hajó két óra alatt megtelt. A teherautót is felvitték, mert nekünk már nem volt rá szükségünk.

Senki sem járta végig a várost, hogy megnézzék, maradt-e valaki. A sziget összes lakosáról, a turistákról és rólunk is pontos névsor volt – a katonákról nemkülönben. Minden hajó rámpáján katonák álltak kézi számítógépekkel, és mindenkinek a nevénél megjelölték, hogy felszállt. Ha bárki bármiért visszatért a partra, azonnal jelölték, hogy nincs a hajón.

Tizenegykor a kilencedik szállítóhajó is felszedte a horgonyt, dudált és indult a szárazföld felé. Az Angari tompán dübörgött, mint már jó ideje. Talán harmincan voltunk még a parton, mi vulkanológusok, Angari a gyámjaival, néhány szigetlakó és katona, akik az utolsó néhány holmit rakodták be. Már minden szürke volt az órák óta ömlő hamueső alatt.

Itteni munkánk végére értünk, a számítógépeket beraktuk a páncélládába, ami a sziget felrobbanását ugyan nem fogja kibírni, de egy hegyomlást vagy akár vulkáni bombát azért igen, rögzítik és közvetítik az adatokat. Lezártuk és egyszerűen otthagytuk a szoba közepén. Aztán kisétáltunk, Dzsenhane, Szandzsvi, Misamackó és Pedro lement a partra, az utolsókkal fölmentek a rámpán, az ezredes intett nekünk, és fölhúzták a rámpát.

Mi, Angari szigetének két utolsó lakója az ajtóban állva néztük őket.

– Akendisz – mondtam aztán. Angari bólintott. Elindultunk. Ugyanolyan szürkék voltunk, mint körülöttünk minden. Fölszálltam a biciklire, Angari elém ült a vázra, és mentünk.

Útközben nem beszéltünk. Már nem volt miről. Mi vagyunk az utolsók, akik ezen az évszázadok óta használt úton közlekednek.

A reptéren leszereltem a bicikli kerekeit, a vázat összecsuktam, és beraktam az ülések mögé. Aztán megálltam egy pillanatra.

Ha nem volt ott senki más, aki segítsen, mindig úgy szálltunk be, hogy Angari beült, becsatoltam a biztonsági övét, aztán becsuktam az ajtót, megkerültem a gépet, és beszálltam én is. De most nem lehet. Nekem kell elsőként. Angari mozdulatlanul állt a gép mellett, sárga szamtéban, aminek nem is látszott már a színe.

Megkerültem a gépet, beszálltam, becsuktam az ajtót.

Angari még állt ott egy percig, aztán lehajolt, két tenyerével megérintette a sziget földjét, és beszállt a helikopterbe. Mégiscsak ő hagyta el utolsóként a szigetet.

Déli tizenkét órakor megszűnt az emberi jelenlét a szigeten.

Alacsonyan repülve megkerültük a sziget keleti oldalát, hogy ne érjen minket annyira a felhő. Északkeletről fölemeltem a gépet, beláttunk a kráterbe. Angari gyakorlottan ránagyított a kamerával, kicsit pásztázott is, hogy amit tud, felvegyen. De nem sokat lehetett látni a füsttől. Továbbfordultunk, megkerültük a szigetet, aztán szél alatt követtük az utolsó hajót, amely akkorra egy jó kilométerre távolodott a parttól. Letettem a gépet a fedélzeten.

Misamackó és Pedro még aznap elutazott, ketten kétfelé, sok volt a dolguk. A szigetlakókat egyelőre letelepítették egy ideiglenes faluban Ankaszoni közelében, majd eldöntik, merre mennek.

Nekem teljesen mindegy volt, hol vagyok, szabadságon voltam, a könyvemen dolgoztam. De nem akartam Ankaszoniban maradni. Tizenkettedikén elhagytam az országot, elindultam haza Kaliforniába. Emoji magára vállalta az ügyintézést a két ország hatóságaival.

Huszonharmadikán a magmakamrán belüli nyomás túllépte az ötszáz megapascalt, a hőmérséklet az ezer fokot. Az Angari tömbje összeomlott, majd az egész sziget a levegőbe repült egy hetes erősségű ultrapliniusi, szuperkolosszális kitörésben. Tízmilliárd tonna trachiandezitet lövellt a sztratoszférába, körülbelül ugyanannyit, mint 1815-ben az indonéz Tambora az írott történelem legnagyobb vulkánkitörésében. A Richter-skála szerinti kilences erősségű földrengés nyomában támadt szökőár háromszor megkerülte a Földet.

A szigetből csak néhány kő maradt, amiket a lakói elhoztak emlékbe. Nekem itt áll az íróasztalomon az a gyönyörű darab obszidián a játék bálvány tetejéről.

Minden kérdésemre választ kaptam – egy kivételével, bár még azt sem tudtam eldönteni, az én szakterületem-e. A szigeten kívül miért nem érzi Angari azt a dzsrangeant a legcsekélyebb mértékben sem – miért nincs nyoma se nyugtalanságnak, se rosszullétnek, sem a La Brea kátránytavaknál, sem a Szent András-törésben?

Mindanao szigetén is mozgolódik egy vulkán. Holnap odaviszem és megnézzük. Nem maradhatunk sokáig, kezdődik az iskola. Angari már nagyon várja.

Tűzokádó néni akar lenni.

Mira

2018

Kislányom emlékére,
akinek nem adatott több,
mint hogy volt neve

A téren nagy volt a zsibongás. Turisták és helybeliek rajzottak a dóm vörös falai körül, mindenfelé a téren, a vásározók áruját vizsgálgatták, vagy éppen fagyiztak. Egyikük, egy huszonöt év körüli, rövid barna hajú, szemüveges nő a kóláját iszogatta a tér tekintélyes részét elfoglaló szabadtéri étterem egyik asztalánál, amikor mennydörgésszerű robaj szólalt meg a táskájából. Ijedtében majdnem ráejtette a kólát a laptopra, amin képletekkel, diagramokkal telezsúfolt, bonyolult írásművet tanulmányozott. Gyorsan letette a poharat és előkapta a telefonját. A közelben ülők furcsálkodva néztek rá.

– Halló… itt vagyok, professzor úr!

Franciául beszélt.

– Még mindig az az ágyúdörej a csengőhangja, Susan?

– Az… az nem ágyú, professzor úr kérem… az egy piro…

– Hagyja, tudom. Hogy telik a nyaralás?

– Kiválóan, professzor úr, a kislány nagyszerűen érzi magát. Most Rīgában vagyunk, izé… Lettországban…

– Igen, köszönöm, tudom, hol van.

A nő a homlokára tette a kezét. Még egyetlen szót sem szólt, ami ne lett volna tökéletes hülyeség. A profnak meglehet róla a véleménye.

– Nos, azért hívom, mert kaptunk egy jelzést. Megmutatná a lányomnak?

– Hát hogyne, professzor úr!

Végre egy értelmes választ tudott kinyögni.

– Köszönöm. Viszonthallásra.

Dehogyis volt értelmes az a válasz, gondolta, amikor letette a telefont. Naná, majd azt válaszolja, hogy nem mutatja meg. Egy jelzést, éppen *neki?*

Soha nem bocsátaná meg magának, ha az ő hibájából nem jutna el egy jelzés éppen *őhozzá*.

Csipogott a telefon, megérkezett az üzenet. Gyorsan összerakta a holmiját, fél kézzel, közben a másikkal elindított egy alkalmazást a telefonján. Miközben kiitta a maradék kóláját, már a képernyőt figyelte. A nyíl a bal válla felé mutatott, s alatta a felirat: 57,53 m.

Fölkapta a táskáját és sietve elindult a nyíl mutatta irányba, a Jēkaba iela torkolata felé. Semmi nem indokolta a sietséget. A jelzést megmutathatta volna órákkal vagy napokkal később is. Egy-két hét múlva se lett volna késő. De nem mert várni.

A kislányt a Jēkaba és a Smilšu iela kereszteződésében találta meg, valami ékszerek voltak kirakva egy asztalkán, azokat szemlélte, egy láncocskát emelt föl, nézegette. Százával tolongtak körülötte az emberek, a nagy pontosságú nyomkövető nélkül nem egykönnyen találta volna meg. Kicsisége folytán nehéz messziről megismerni, bár keveseknek van ilyen árnyalatú csokoládébarna bőre, barna haja és ragyogó kék szeme – és egészen biztosan nincs még egy lány a városban, ebben az országban, talán egész Európában sem, aki ebben a percben sárga szamtét visel.

– Angari!

A kislány megfordult a nevét hallva. Mosolygott, a nyakláncot mutatta, de egy szempillantás múlva a kék szemek összeszűkültek, és már Susan arcát kutatta.

– Angari – ért oda az –, az édesapád jelzést küldött.

A kislány megint elmosolyodott és hátat fordított a nagynak. Bólintott az árusnak, és tárgyalni kezdett vele az árról, angolul.

– Halljuk, Susan – mondta közben franciául.

A másik ekkorra már kinyitotta a dokumentumot. Néhány percig hangosan olvasta, franciául, csupa számot és rövidítést. A kislány ezalatt megalkudott a nyaklánc áráról, angolul, semmi jelét nem adva, hogy odafigyel az adatokra.

Susan tudta, hogy figyel. Már háromszor olvasott föl neki ilyen adatokat, és négyszer volt jelen, amikor mások tették. Angari min-

dig valamivel játszott közben, egyszer fára mászott, egyszer pedig elmélyülten rakosgatott egy sor fabábut, egy régi népi játék szabályai szerint. De amikor az adatok végére értek, mindig mondott valamit. Egy kivétellel mindig azt, hogy érdektelen. Egyszer azt, hogy talán. De aztán az is érdektelennek bizonyult.

Most a felolvasás közepén hirtelen megpördült és rámeredt Susanre.

– Jahangi andzsoran? – csattant föl.

Neki torkán akadt a szó. Senki sem volt az Intézetben, aki ne ismerte volna ennek a két szónak a jelentését. Még a portás is tudta. Pedig ezt a két szót Angari jelenlétében soha senki nem merte kiejteni.

– Én… én… én…

– Szuszeni! – szólt rá Angari, aki hibátlan kiejtéssel beszélt angolul, de néha, játékból eltorzította a neveket, anyanyelvének kiejtési szabályai szerint. Most nem játékból.

– Igen, igen – kapkodott a nő rémülten, keresgélni kezdett a dokumentumban, de csak számok sokaságát látta, mintha minden kiröppent volna a fejéből, amit megtanult. Ugyanakkor tudta, hogy édesmindegy. Ha a számok egyszerűen megmondanák a választ, akkor a prof is kiolvasta volna belőlük. – Én nem tudom…

– Siken? – kérdezte Angari csodálkozva.

Valóban?

Mint aki nem is érti, mit lehet itt nem érteni.

– Jahangi uk nuldzsi – mondta aztán, és lehajtotta a fejét.

Dr. Susan Harrison oda sem figyelve elvette a visszajárót, amit az árus már fél perce nyújtogatott feléjük, és megnyomott néhány gombot a telefonján.

– Szia, Susan – felelte egy fiatal férfihang. – Mizujs?

– Jahangi andzsoran – felelte Susan eltökélten.

– Micsoda?!

– Jahangi uk nuldzsi! Vetted?

A férfi csak egyetlen kérdést tett föl.

– Hol?

Városnak nevezték, bár kevés térképen volt rajta. Az egész vidékről nem volt több a térképeken, mint a Múnaóli, a Hatakkan és esetleg még a főút. De az nem jött el a városig, mert a Rikká folyása mentén föl kellett volna kapaszkodni a fennsíkra. Az út a

hegygerinc déli lábánál haladt, a Rikká keletről szegélyezte a fennsíkot, amin a város állt, északról pedig hullámos felföld vezetett előbb le a Hatakkan völgyébe, majd onnan fel a Múnaóli lábához.

A fennsíkról, aminek Naknir volt a neve, akárcsak a városé, három oldalon enyhe lejtő vezetett le a Szikti nevű dombvidékre, ami dél felé síkságban folytatódott, északon pedig a Múnaóli jégfödte csúcsaihoz. Csak a negyedik oldalon, nyugat felől ért véget a fennsík egy meredek falban.

A falnak csak annyi volt a neve, hogy Fal. A hegynek pedig, aminek az oldala volt, Halli-Haumma. Négyezer-ötszáz méter a tengerszint fölött. A fennsík és a város kétezer-kétszáz méteren volt.

A hegy az utolsó bástyája volt annak a gerincnek, ami előbb nyugat felé haladt, majd északnak kanyarodott, közrefogta a Szikti egyik darabját, aminek Hatakszin volt a neve, és beleolvadt a Múnaóli ezer kilométer hosszan elnyúló láncába.

Mindezeket Susan a gépen tudta meg a térképről, az egyetlenről, amin mégiscsak rajta volt minden.

A gerinc mentén öt vulkánt mutatott a térkép. A Halli-Haummától mindössze húsz kilométerre magasodott a Hútin-Umma, ötezer méter, majd újabb húsz kilométerre, egymás mellett a Nombir-Taumma és a Színind-Aumma, s végül a Múnaólival való egyesülés közelében, a várostól hatvan kilométerre a Sónur-Taumma. Az csak ezerméteres volt, pedig a Múnaóli közeli magaslatai mind elérték a hatezer métert. Talán egy korábbi földmozgás lesüllyesztette, gondolta Susan. Persze le is omolhatott vagy bármi. Majd ha ott lesz, látni fogja. Modell nem volt a gerincről, de még a Múnaóliról sem.

Becsukta a térképprogramot, újra elővette a tanulmányt, amin dolgozott. *Az Angari felrobbanása az újabb kutatások tükrében: az ötdimenziós vulkánmodellek létrehozása és felhasználása.* A projekt hatalmas lesz. Az egyetem campusán egy külön pavilont építenek a holografikus modellnek, amely öt dimenzióban ábrázolja Angari szigetét: a tér három dimenzióján kívül a sziget belsejét is ábrázolja, és időben előre-hátra lépkedhetnek rajta, az első rögzített adatoktól a robbanásig.

A projekt védnöke hivatalosan a professzor, valójában azonban Angari, aki őrületes követelményeket támaszt, minden egyes fát és bokrot észrevesz, ha pontatlanul került a képre – pedig hát a ve-

getációnak semmi keresnivalója nincsen ott, de Angari hallani sem akar arról, hogy anélkül ábrázolják, sőt még a városban az autóknak is a helyükön kell lenniük, mindegyiknek a gazdája háza előtt –, és elvárja, hogy ne csak fölvegyék az adatbázisba az összes kis vízmosás, lokális depresszió vagy prominencia nevét, hanem azokon is nevezzék őket, az egész Intézetnek meg kell tanulnia ezt a több ezer földrajzi nevet, ha beszélni akarnak róluk, pedig a legtöbben kiejteni sem tudják.

Rengeteg ideje volt útközben dolgozni, a különféle gépek összesen közel tízezer kilométert tettek meg, jókora vargabetűvel. Menetrendes járatok. Az Intézet nem bérel különgépet, csak extrém különleges helyzetben. Annak alapján, amit a Halli-Haummáról tudnak, ez nem az. Akkor sem, ha Angari kimondta azt a bizonyos két szót.

Naknir ezerötszáz lakosa egytől egyig tudta, hogy jönnek a tűzhányókutatók. Azt is, hogy mikor. Azt nem, hogy mit fognak csinálni. Talán elállítják a Halli-Haumma torkából szivárgó füstöt, mondták némelyek. Mások ráfelelték, hogy ez szamárság, arra senki sem képes. Hát akkor mit fognak csinálni?

Naknirban nem sok művelt ember élt. Volt egy kis kórház, három orvossal, ilyen messze a legközelebbi emberlakta helytől muszáj, hogy legyen. Volt egy elemi iskola, két tanítóval. Egypár iskolázott ember, aki tanulmányainak elvégzése után hazatért. De egyetlen geológus sem.

A polgármester főiskolát végzett: szakmája szerint angoltanár volt. De a geológiához nem értett. Neki a felesége szólt, amikor már a fél város a Halli-Haumma fölött megjelenő füstöt nézte.

– Mióta van ez ott? – kérdezte a polgármester, akinek Hake Ongszeki volt a neve.

– Egy órája még nem volt ott – felelte Irkin, akinek Hake nemigen adott a szavára. Túl sokszor látta a kocsma közelében.

– Én itt bicikliztem nyolckor – mondta a kis Otommi. – Nem volt még ott. Láttam volna.

Mások is ezt mondták. Fél tíz volt, és a füstfelhőt reggel nyolckor még nem látták. Hake ezért benézett a netre, hátha talál valami útmutatót. Fölhívott egy fővárosi hivatali számot és elmondta, amit tapasztalnak. A hivatalnok, akiről Hake nem tudta megállapítani, tudja-e, mi az a vulkán, megígérte, hogy intézkedik, de ez

nem hangzott nagyon hihetően, ezért Hake fölhívott még egy hivatalt. Aztán valami sugallatra fölhívta a katasztrófavédelmet.

Ők tudták, mi az a vulkán, de nem értettek hozzájuk. Némi tanakodás után felhívták az amerikaiakat. Augusztus tizenkettedike volt.

A Halli-Haummán látott füst híre Chicagóba, az Angari katasztrófája után szélsebesen felállított ALERT központba futott be, ahol egy fiatal geológus vette kézbe: Emoji. A valódi neve Eugene Nakamura volt, de erre a közeli munkatársai is csak némi fejtörés után tudtak visszaemlékezni. Amint ilyen esetekben az ALERT mindig teszi, rendelt egy műholdas vizsgálatot, ami ugyan csak nagyon általános képet ad, mondhatni nem többet, mint amikor az orvos megállapítja, hogy a beteg jó színben van-e, viszont nagyon gyorsan kész és gyakorlatilag ingyen van. Egy óra múlva Emoji már olvasta is az adatokat. Füttyentett és fölhívta a professzort, aki Svájcban volt egy konferencián, és csak annyit felelt, hogy mutassák meg az anyagot Angarinak.

Negyven órával azután, hogy Hake telefonált az amerikai nagykövetségre, egy titkárnőféle hívta Chicagóból, és közölte, hogy az ALERT helyszíni csapata nyolc óra múlva érkezik a reptérre. Megmondta, hogy melyikre, persze teljesen érthetetlenné torzítva a városnevet, de Hakének volt már gyakorlata az amerikaiakkal. Kétszer nyaralt Kaliforniában, még főiskolás korában. Megköszönte a tájékoztatást és visszafeküdt aludni.

Reggel fölhívta a repteret, ahol azt felelték, hogy az ALERT nevére béreltek egy tízszemélyes terepjáró mikrobuszt. Hake megkérdezte, hány személy érkezik, de ezt nem tudták. Ekkor felhívta az egyetlen céget, ahol kocsit lehetett bérelni Nasszevában, és megtudta, hogy nincs is több mikrobuszuk. Hake fejvakarva belátta, hogy nincs módja kideríteni, hányan vannak a vulkanológusok, de nyilván nem többen tíznél. Naknirban semmiféle szálloda nem volt, ezért szólt a titkárnőjének, hogy kérjen kibérelhető szobákat a lakosságtól.

Pillanatokon belül százával jelentkeztek, és senki sem kért a szobájáért pénzt.

Susant eléggé meglepte, hogy az első száz kilométert aszfaltúton, egy óra alatt tehetik meg, majd – egy Hatken nevű falucskától – a

következő huszonöt kilométert földúton, még egy óra alatt, végül az utolsó két kilométer bele fog telni egy újabb órába. De amikor meglátta a Naknir folyócskán épített gázlót és azon túl a meredek emelkedőt, ami felvitt a fennsíkra, ötszáz méterrel a folyó szintje fölött, már nem csodálkozott semmin. Persze dehogy volt két kilométer, legalább nyolcat kanyarogtak a hegyoldalon, valami kezdetleges szerpentinen, ami még földútnak is alig volt mondható. Végül kibukkantak az utolsó kanyarban, és ott állt az egész város.

Vagy legalábbis nagyon sokan. Susan rengeteg embert látott, kicsiket-nagyokat, de még nem tudta megszemlélni őket, mert minden porcikája fájt a szerpentinen való zötyögéstől, és ezen az utolsó szakaszon a kocsi, ha lehetséges, még az eddiginél is jobban rázkódott. Egy örökkévalóságnak tűnő pillanatig megakadt valami kiemelkedésben, aztán átbillent rajta és begördült egy terecskére. A sofőr nagy sóhajjal leállította a motort.

Amikor Susan kinyitotta a kocsiajtót, Hake éppen odaért a mikrobuszhoz. Mindketten meghökkentek. Hake egy bőrkabátos nőt látott, aki fejébe húzza szőrmesapkáját – Susan pedig egy férfit hajadonfőtt, vékony pulóverben.

– Isten hozta, asszonyom – szedte össze magát elsőként Hake. – Köszöntöm Naknir városában. Hake Ongszeki polgármester vagyok. Megengedi?

Lesegítette vendégét a kocsiból.

– Dr. Susan Harrison, ALERT. – Kezet fogtak.

– Jól utazott?

A vulkanológusok nem panaszkodnak a körülményekre, gondolta Susan, akinek ez volt az első terepmunkája ilyen távol a civilizációtól, de képtelen volt azt felelni, hogy igen.

– Köszönöm. Örülök, hogy megérkeztem.

– A társai?

Ekkor, mintha hívásra jönne, még egy alak jelent meg az ajtóban, Hake meglepve látta, milyen kicsi. Valami ismerős volt a csokoládébarna arcban, amiből kék szempár meredt rá, különös, kutató tekintettel.

Aztán a jövevény kezet nyújtott, a magas építésű kocsi padlóján állva nagyjából egyforma magas volt vele.

– Angari Lerua.

Egyszer, sok év múlva majd bizonyára meg kell magyarázni a fiataloknak, mi volt az Angari robbanása. Manapság csak az egészen kicsiknek. Mindenki más emlékszik a tévéhíradókra, és mindenkinek emlékezetébe vésődött az utolsó képsor, amit űrállomások vettek fel, az égbe törő füstoszlop és a hirtelen szétterjedő, óriási gömb, ami eltakarja az egész égboltot. Mindenki látta a felvételeket az óriási szökőárról, ami számtalan tengerparti településen okozott szörnyű károkat, sokan meg is haltak. És mindenki emlékszik a rákövetkező nukleáris télre, a barna és vörös hóra, amit a vulkáni hamu festett meg, a világszerte tapasztalt hidegre és rossz termésre, és mindenki látta a narancsvörös égboltot, amin a rengeteg vulkáni hamu szórta szét a napfényt, és ide a földfelszínre alig jutott fény és meleg.

Egyes történészek szerint a Krakatau 1883-as robbanása olyan eseménysort indított be, ami egy évszázadra meghatározta a világtörténelmet, mert a nukleáris tél által okozott gazdasági válság vezetett az első világháborúhoz, az pedig a másodikhoz és további háborúk, diktatúrák sorozatához. Az Angarival ez remélhetőleg nem fog megismétlődni, de bizonyos, hogy az emberek tudatába mélyen bevésődött ez a név. *Angari.* A katasztrófa utáni napoktól már három dolgot jelentett. A szörnyű katasztrófát, ami megrengette a világot. A kis trópusi szigetparadicsomot, ami semmivé lett, de híressé is, létezése alatt alig ismerték, de miután elpusztult, világhírre tett szert.

És a kislányt, aki elveszítette a szülőföldjét, de talált egy apát, Michel Leroy vulkánkutatót, otthont annak házában, a Los Angeles-i Egyetem Vulkanológiai Intézetében és a chicagói ALERT-ben, és életre szóló hivatást: harcolni a vulkánok ellen.

A katasztrófa óta három év telt el. Angari tizenkét éves, nagyot nőtt, megtanult írni-olvasni, folyékonyan beszél angolul, franciául és spanyolul, ismerkedik a tagaloggal, a japánnal és az orosszal – csupa hasznos nyelv annak, aki folyton olyan helyekre készül, ahol vulkánok vannak. S persze belevetette magát a geológiába, a vulkanológiába, melléjük fizikát és kémiát kezdett tanulni, meg persze matematikát. Megfordult egytucatnyi országban, ahol éppen aktiválódott egy vulkán, interjúkat adott vagy harminc hírlapnak és tévétársaságnak mindenféle országokból – eleinte tolmácscsal, később már anélkül. Amikor pedig nem ezt csinálta, akkor körútra indult olyan országokba, ahol nyugodt volt a földkéreg.

Most éppen Észak-Európát készültek bejárni Susannel, Vilniusban kezdték és észak felé haladtak volna, aztán Finnországból át Stockholmba és tovább a Skandináv-félszigeten. Csak hát – „jahangi andzsoran”, és most itt vannak.

Hake némileg elfogódottan viszonozta a kézfogást. Naknirban soha nem járt még híres ember, valószínűleg amióta a város fennáll. Ez a kislány pedig világhíresség.

Hogy nemcsak az, arra Hake csak később, fokozatosan jött rá.

Kezet fogtak, s a kislány leugrott a földre, nem várva meg, hogy a férfi magához térjen megdöbbenéséből és lesegítse a magas építésű kocsiból, illetve célszerűen a karjába emelje és levegye onnét. Angari maga ugrott le, körbejártatta a tekintetét az őt szemlélő tömegen és azt mondta:

– Dzsanté, Naknir!

A nakniriak nevettek, vigyorogtak, integettek, és ők is mondogatták, hogy dzsanté, dzsanté. Hallották a tévében számtalanszor, Angari mindig így üdvözölte a nézőket. Ezt a szót őtőle tanulta meg a világ. Azt, hogy *jahangi andzsoran,* csak a vulkanológusok tanulták meg.

Hake azt tervezte, hogy bemutatja a vendégeknek a város fontosabb embereit és először is elszállásolja őket, hogy lemoshassák az út porát, letehessék a holmijukat meg effélék. De amikor Angarit meglátta, az egész kiment a fejéből, ráadásul a kislány épp csak üdvözölte a nakniriakat és máris fölnézett a hegycsúcsra.

– Szóval ez az – mondta angolul. – Szép hegy. Mit tudunk róla?

Hakénak már a nyelve hegyén volt a hegy magassága meg amit még tudott róla, aztán rájött, hogy Angarit aligha ezek érdeklik. Ő valami olyasmire kíváncsi, amit ezek a vulkanológusok értenek csak. De Hake még a kérdéseket sem ismerte, nemhogy válaszolni tudott volna rájuk.

Nem is kellett válaszolnia, Angari csak pár pillanatig tanulmányozta a hegycsúcsot és a belőle szivárgó felhőt – mintha most sűrűbb, sötétebb lett volna, mint pár napja –, aztán jött az újabb kérdés.

– Van itt valami légi jármű?

– Van egy helikopterünk – bólintott Hake.

– Rendben. Fölmehetek, Susan?

Hake azt hitte, hogy engedélyt kér, mint gyerek a felnőttől.

– Persze, menj csak – felelte a nő –, én hozzálátok a kicsomagoláshoz, aztán utánad küldöm a gépet.

Angari bólintott és visszafordult Hakéhez. A polgármester nem kérdezett semmit, elvette a hátizsákot, amit a kislány ki akart emelni a kocsiból, de alig bírt vele; mutatta az utat a kocsijához, s elvitte a reptérre. Egyetlen kilométert kellett megtenniük, itt a fennsíkon nincsenek nagy távolságok, autó se sok van. A reptér se volt nagy, egy háromszáz méteres, földes kifutópálya, a végén egy hangár, két kis merev szárnyú géppel meg egy helikopterrel.

– Ez nagyobb, mint a mienk – nézte a kislány. – Ki vezeti?

– Matinak hívják a pilótánkat, ő is mindjárt itt lesz. Ott jön.

A mutatott irányban kis terepjáró kapaszkodott föl az emelkedőn, itt a fennsíkon nemigen vannak vízszintes területek. Négy férfi szállt ki belőle, némi félszegséggel üdvözölték Angarit, s hárman bementek a hangárba. A negyedik odajött és kezet nyújtott.

– Mati Lankesszer. Hová megyünk?

– Oda föl – fordult Angari a hegycsúcs felé.

– Hisz még épp csak megérkeztél.

A kislány nem felelt, már a hegyet tanulmányozta. A kráterből folyamatosan szivárgott a világosszürke füst.

– Mindig ilyen szürke volt?

– Nem, azt hiszem, nem – felelte Hake. – Mintha pár napja világosabb lett volna.

Angari bólintott. A gáz mellett egyre több a hamu.

A három ember kitolta a gépet a hangárból, és hozzáláttak az előkészítéséhez. Angari pillantása lejjebb vándorolt a hegyen, a város felőli oldal legnagyobbrészt kopár, függőleges fal volt, jól látszott az üledékes szerkezet, a dómot kétségkívül kettévágta egy történelem előtti kataklizma, s a várost hordozó fennsík nyilván a dóm másik felének összeomlott maradványa. Vajon mi okozhat egy ilyen omlást, tűnődött Angari. Ez legalább egy egész köbkilométer kőzet, de lehet, hogy kettő, ez nem omlik a mélybe egy kis földrengéstől. Viszont a dóm másik felét megkímélte…

Tűnődéséből egy piros folt riasztotta fel, amely gyorsan közeledett a város felől.

Susannél pillanatok alatt jelentkezett néhány markos férfi, akik megragadták a jókora bőröndöket és ládákat – a reptéren külön rakodóbrigádot szerveztek hozzájuk –, kiemelték és kézikocsikra

tették, aztán elszállították. Hake a városháza tanácstermét jelölte ki már jó előre mint vulkanológiai laboratóriumot, azt a termet alig használták. Ide került minden, amiről Susan azt mondta, hogy műszer. A személyes holmijukat, ami jóval kevesebb volt, a városházával szomszédos házba vitték, Keran és Karta Takszepirhez, így csak pár lépés a szállásuktól a laboratórium.

Susan pontosan tudta, hogy Angari – bár nem szólna érte – zokon venné, ha ő most a poggyászát kezdené kicsomagolni, amikor az állomás még nincs kész (az ALERT-nél állomást mondanak, nem laboratóriumot, ezt a szót Hake gondolta ki), de még azelőtt, hogy azt berendezné, föl kell küldenie a gépet. Azt viszont Angari csakugyan szóvá is tenné, ha a gép nincsen ott a lehető leghamarabb. Susan eddig csak nyaralni, világot járni volt Angarival, meg hát az Intézetben is sokat voltak együtt, de ebben biztos volt. Ezért a gép ládáját egyáltalán nem vitette el onnan, ahol a kocsiból kiemelték, a város piacterének széléről, és ő maga sem kísérte el a többi csomagot. Legelőször is beütötte a hatjegyű kódot a számzáron, és felnyitotta a ládát. Henger alakú volt, egy méter az átmérője, másfél méter magas. Öt lecsavarható gyűrűből állt, de Susan csak a legfelsőt csavarta le, leemelte, és kivette a külön tartóban elhelyezett távirányítót.

Még ki se bontotta a tokjából, amikor két nakniri rohant oda, hoztak neki egy széket és egy asztalkát. Megköszönte. Hozhatnak-e neki még valamit, kérdezték. Talán csak valami innivalót, felelte.

Belenézett a hengerbe. A gép előírás szerint volt elcsomagolva, alapállapotban, teljesen feltöltve, üzemkészen.

Leült, üzembe helyezte a távirányítót. A számítógépben már benne volt a hegylánc térképe. Automatikusan felismerte a kráter körvonalait és elkészítette a tervet a spirális megközelítésre. Susan jóváhagyta, aztán megint fölkelt, leguggolt a henger mellé, kinyitott egy ajtócskát és elfordított egy kart. A gép rögzítőpeckei kioldottak, amit a távirányítón egy piros fény zöldre váltása jelzett. Susan visszaült és lenyomta az indítógombot.

A nakniriak bámulva nézték a helikoptert, ami kiemelkedett a hengerből. Maga is henger alakú volt: két nagy, fehér karika egymás alatt, közöttük bonyolult, ismeretlen berendezések, és felül hat rotor.

Föllibbent a magasba, és egykettőre beleveszett az ég szürkeségébe.

Piros pulcsi volt rajta, és kék farmer. Barna haja lófarokba fogva. Egyenesen Matihoz rohant és lendületesen magyarázni kezdett neki. Angari egy szót sem értett. A férfi válaszolt neki, vagy egy percig beszéltek, szó szót követett, aztán Mati valamit olyasmit mondhatott, hogy várjon egy kicsit, és Angarihoz fordult.

– Bocsánat. Ő a lányom, és mindenképpen velünk akar jönni. Állandóan a hegyen mászkál, és…

A kisebbik lány ekkor fordult a nagyobbik felé, és ettől kezdve Angari egyetlen szót sem hallott a férfi beszédéből.

– …most már napok óta nem járt odafönt, amióta megláttuk a füstöt, megtiltottam neki, de hát folyton azért nyúz, hogy fölmehessen. Csak ott érzi jól magát…

Két szempár kapcsolódott egymásba. Egy kék – egy barna. A külvilág megszűnt létezni. Csak ők voltak.

– *Te?*

– *Én. Te?*

– *Igen.*

– *Ismerlek?*

– *Nem tudom.*

– *Én sem.*

– *Ki vagy?*

– *És te?*

– *Nem tudom.*

– *Én sem.*

– *De. Ismerlek.*

– *Igen. Én is téged.*

Csend lett, hosszú csend. Aztán Angari folytatta:

– *Mindent tudsz a hegyről?*

– *Mindent.*

– *Beteg?*

– *Igen. Neked is volt egy hegyed.*

– *Igen. Beteg volt.*

– *Láttam. Felrobbant.*

– *Igen, az egész sziget elpusztult.*

– *A Halli-Haumma is felrobban?*

Angari határozottan nemet intett a fejével. Mati és Hake értetlenül nézett rá. A kislány csak odafordul hozzá, és ő megrázza a fejét. Mi a baj?

– …vagyis… – Mati hirtelen elfelejtette, miről is beszélt mostanáig, de ugyanakkor már érezte, hogy azt is fölöslegesen, mert a vendég egyáltalán nem figyelt rá. – Szóval én…

Hake közelebb lépett.

– Angari?

– Tessék. – A nagyobbik lány csak a kisebbiket nézte egyfolytában, Hake még egy pillantást sem kapott.

– Mi a baj?

– Baj? – Csend. – Semmi. Indulhatunk?

– Igen… – Mati megköszörülte a torkát. Még mindig foglalkoztatta az a fejrázás, amit persze tökéletesen félreértett. – Két perc és útra készen állunk. Nyilván nem akarod, hogy a lányom is velünk jöjjön…

– Nélküle egyáltalán nem indulhatunk el – közölte Angari, és odalépett a kislányhoz. Kezet nyújtott neki, és a nevét mondta, ekkor szólt hozzá először. – Angari Lerua.

A kisebbik is nyújtotta a kezét. Úgy fogták meg egymás kezét, mintha sosem akarnák elengedni többet.

– Mira Lankesszer.

Négyen ültek a hatszemélyes helikopteren, elöl Mati mellett Hake, mögöttük a két kislány, sisakban, fülessel, hogy hallják egymást.

– Tegyél egy kört a kráter fölött – mondta Angari, amikor fölértek. – Susan, hallasz?

– Igen, itt vagyok – jött a rádióból. – A gép már fent van, most az északnyugati oldalon jár. Azon az oldalon semmit sem látni, dől a füst… a… a… kettő-kilencven és három-harminc fok közötti szakaszon. Húsz százalék szilikát, vasban és magnéziumban gazdag. Nagyon sok szén-dioxid, szén-monoxid, hidrogén-szulfid, kén-dioxid…

– Igen, ezeket tudom – szakította félbe Angari. – Látsz-e többet is?

– Lávát nem látok, teljesen megközelíthetetlen. Angari, nincs védőfelszerelésed, gyertek le!

– Igaza van – mondta Mati. – Le kell szállnunk.

– Igen, de nem a fennsíkon. A kráter alatt. Ott balra van egy perem, az jó lesz.
– Amin a két fa van?
– Igen.
– Ott nem szállhatok le, hely sincs hozzá, és az egész környék tele van mérges gázokkal.
– Azok följebb vannak, a kráterből jönnek!
– Aztán majd lejjebb süllyednek. Ez mind nehezebb a levegőnél, nem?
– Azt hiszem. Egyébként a hamu sokkal veszélyesebb. Nem tudsz sehol leszállni?
– Nem is akarok. – A pilóta egyre idegesebb lett. – Nem gondoltam, hogy ennyire rossz a helyzet. Hake, mit gondolsz, mennyi idő lehet, amíg ezek a gázok elérik a várost? Nem két perc mindenkit elköltöztetni.
– Azt majd én mondom meg – vágta rá Angari ingerülten. – Visszamegyünk, szállj le a fennsíkon!
Néhány perccel később a helikopter földet ért a hangár mellett. Angari lekapta a sisakját, kicsatolta magát, kicsatolta Mirát is, és kiugrott a gépből. Türelmetlenül várta, hogy a polgármester is kikecmeregjen.
– Hake! – csattant fel. – Szerezz nekem egy olyan pilótát, aki nem fél, különben magunknak kell fölmászni a hegyre. Nem tudom megnézni másképpen, csak ha a pilóta arra megy, amerre én mondom!
Hakét váratlanul érte a támadás. Eszébe sem jutott arra gondolni, hogy egy tizenkét éves kislány, aki alig félórája van a városban, utasításokat osztogat majd neki, és… és… és voltaképpen mégis miért? Rendben, csak ketten jöttek. De a hölgy ugyebár egy vulkanológus az ALERT-től, a kislány meg… hát végeredményben csak egy gyerek. Talán azért mégiscsak őt kellene megkérdezni, márminthogy dr. Harrisont, nem?
Csakhogy Angari világhíresség, a neves Leroy professzor fogadott lánya, az Angari-katasztrófa túlélője… meg minden…
– Hake?!
A férfi megvakarta az orrát. Még mindig ott ült a helikopter ajtajában, és előtte ott állt két lófarokfrizurás kislány. Hogy került ebbe a lehetetlen helyzetbe?
– Nos… azt hiszem, ideje beszélnem dr. Harrisonnal.

Susan már javában dolgozott az állomás berendezésén, két fiatalember segített neki a cipekedésben. A székeket a terem egyik sarkába hordták, és az egyik falhoz tolt hosszú tárgyalóasztalon összecsukható monitorokat állítottak föl, tizenkét darabot. Aztán jöttek a számítógépek, négy kicsi és két nagyobb, egy sereg egyéb készülék, és Susan nekiállhatott mindezt összecsatlakoztatni. Ezzel foglalkozott, amikor megérkezett Hake és a két kislány. Illetve csak Hake; a másik kettő megállt az ajtóban, kétfelől a félfának vetették hátukat, és egymást nézték. Susan oda sem figyelt rájuk, folytatta a munkáját.

Hake néhány mondatban előadta a problémáját.

– Magának az a gondja, hogy nem tudja, ki a főnök – nyugtázta a nő. – Megmondhatom: Angari. Nézze, nekem hivatalosan most az a dolgom, hogy kísérgessem őt az európai körútján, fizetést kapok érte Leroy professzortól… mellé nem jó akárki, mert állandóan vulkanológiáról akar beszélgetni… mindegy. Ha felboszszantja, akkor egyszerűen fogja magát és elutazik. Akkor pedig nekem vele kell mennem, és az Intézetből vagy az ALERT-től majd jön valaki más. Valamikor biztosan, mert nem hagyhatjuk magukat segítség nélkül, de rengeteg a munkánk.

Hake savanyúan bólintott.

– És persze mindkét helyen imádják ezt a gyereket, és nem köszönnék meg nekem, ha elüldözném. De a városbeliek sem.

– Maga mondta, nem én. – Susan elkészült a csatlakozásokkal, és felnyitott egy újabb ládát.

– Rendben. Akkor beszélek Matival, mert ő az egyetlen a városban, aki tud helikoptert vezetni.

– Azt jól teszi, mert nem ő az egyetlen. Angari is tud. De szerencsére a professzor úr megígértette vele, hogy nem csinálja, ha nincs végszükség. Veszélyes is egy ekkora gyereknek, meg hát persze nem is kaphat még igazolványt.

Hake bólintott.

– Hát remélem, nem lesz végszükség. Még mit tud vezetni, csak a kíváncsiság kedvéért?

– Autót és repülőgépet. De csak egyfélét, az Intézetnek van egy kis gépe, azon tanult. Persze egyiken sincs valami nagy gyakorlata, de tudja, hogy működnek. Ja, motorcsónakot is tud.

A polgármester gyorsan leguggolt a nő mellé, segített kiemelni egy súlyos berendezést a ládából.

– Köszönöm. Tudja, ez a gyerek volt az utolsó emberi lény, aki elhagyta Angari szigetét… a kitörés előtt örökké fönt mászkált az imádott hegyén, azóta meg más hegyeken mászkál, legalább egy tucat működő vulkánt látogatott már meg. Nincs veszélyérzete. Ha a maguk pilótája nem azt csinálja, amit ő akar, előbb-utóbb elindul a saját szakállára. Föl lehet jutni a hegyre valami gyalogösvényen is?

– Hogyne. De hát odafönt minden tele van mérges gázzal.

– Lehet védekezni ellene.

– Értem – dörmögte a polgármester, és elcipelt két üres ládát a terem sarkába, közben megcsodálva egy derékmagasságú hálózati elosztót, amihez húsz villásdugó volt csatlakoztatva. – Megyek, beszélek Matival.

– *A hegy* – mondta Angari tekintete, ahogy ott álltak az állomás ajtajában, és megint egymást nézték.

– *A hegy* – felelte Mira tekintete.

– *A hegy haragszik. Beteg.*

– *Tudunk segíteni rajta?*

– *Nem. Emberi erő nem képes rá. Senki sem tud megállítani egy vulkánt.*

– *Azt mondtad, nem fog felrobbanni.*

Mira hirtelen szétlökte két kezét, szétterpesztve minden ujját.

– *Így van. A Halli-Haumma nem olyan, mint az Angari. Nem fog felrobbanni. A lávafolyam ki fog törni és elönt mindent. De még nem tudjuk, melyik irányban.*

– *Ha erre jön, elpusztul a város?*

– *Ha elég sok láva lesz, igen.*

– *Meg tudjuk akadályozni?*

– *Nem.*

Aznap már nem indultak vissza a hegyre, Mira megéhezett, és ez Angarinak is eszébe juttatta, hogy milyen éhes. Átmentek Lankesszerékhez, csak egy saroknyira, és Mira anyja, Kiri sütött nekik krumplit meg halat. Hake is velük evett, közben Matival beszélgettek, közben még benézett egypár szomszéd, akik persze kíván-

csiak voltak a fontos vendégekre, Kiri meghívta őket is, és egykettőre tele lett az ebédlő. Volt, aki csak állva evett az ajtóban.

Susan Angari mellett ült és sajnálta, hogy a két gyerek nem tud beszélgetni egymással. Mira csak kilencéves volt, semmilyen idegen nyelven nem tudott, csak ült szemben Angarival, ettek és nézték egymást. Egyetlen szót sem szóltak.

– Nem, az Angari csak ezerhatszáz méter volt. Kevesebb, mint innen a Halli-Haumma csúcsáig. A hegyi ösvényeken szépen föl lehetett sétálni, bár én sokat mentem a meredek hegyoldalon is.

– Azt itt nem lehet, csak ha szöget versz a sziklába és kötelet feszítesz ki, és nekem még nem engedik. Mindenhol szinte függőleges, csak egy ösvény van innen, aztán van egy félkör alakú, nagy perem, onnan aztán két kaptató van föl. Bár kisebb platók közben is vannak.

– Meddig lehet fölmenni?

– A déli oldalon egészen a kráterig. A közelebbin csak úgy félútig, aztán nincs tovább út. Sokat mászkáltam a kráterben, az olyan, mintha repülnél, vagyis hát nem egészen, mert repülni mégiscsak más. De az egész világ alattad van ott is. Szerinted ha nem tör ki a hegy, visszamehetek valaha a kráterbe?

Angari bólintott.

– Ha nem tör ki, akkor előbb-utóbb megnyugszik. Ha van láva a kráterben, akkor az lehűl és megkérgesedik a felszíne. A láva felszíne nagyon gyorsan megkérgesedik. Ez elég nagy probléma igazából, mert alatta tovább izzik, és ha elég vastag a kihűlt kéreg, akkor már csak megrázkódtatás árán tudja megmozdítani maga fölött.

– Mint az Angarin?

– Olyasmi. Csak ott már nem egyszerűen kéreg volt, hanem több kilométer vastag dugasz, ami mellett csak egészen kevés láva talált utat a felszínre. Úgyhogy végül…

Angari lebiggyesztette az ajkát. Mira bólintott. Látta a tévében, hogy mi történt végül.

– Sajnálom a hegyedet.

Angari bólintott.

– Meg a szigetedet. Végül is az ugyanaz, nem?

– De, Angari szigete teljes egészében az Angari hegyből állt, az alföld is, ahol a város épült, voltaképpen a hegy talapzatának része volt. Akárcsak Naknir… amit ti Falnak hívtok, az egykor a hegy belseje volt, és valami hatalmas katasztrófa vágta ketté. Az egyik fele összeomlott, abból lett ez a fennsík.

– *És most a másik fele is összeomlik?*
– *Hát azt igazán nem tudom.*

Ebéd után visszamentek az állomásra, Susan azt mondta, segítségre van szüksége a műszerek kalibrálásához, mert még sose csinált ilyet. Ami igaz is volt, akkor is, ha végeredményben azért mondta, hogy Angari egyelőre ne akarjon fölmenni a hegyre.

Mira persze velük tartott, és nézte, hogyan dolgoznak. Susan megkérte Hakét, hogy tolmácsoljon, a polgármester ugyanis egész napra szabadságolta magát miattuk, rengeteg ideje volt. Fogalmuk sem volt róla, hogy a tolmácsolásra az égvilágon semmi szükség.

– Eleinte ez lesz a legfontosabb képernyőnk – mondta Susan, és hozzálátott üzembe helyezni egy gépet –, ez mutatja ugyanis a gázok mennyiségét és összetételét.

Hake némi üggyel-bajjal fordított, Susan ugyanis értésére adta, hogy Leroy professzor alapelve szerint ha egy gyerek érdeklődik a munkájuk iránt, akkor minden információt meg kell adni neki; Angarival is ezt tették, s ma valóságos szakember. Csakhogy mialatt Susan az első mondatot mondta, ők ketten egymás szemébe néztek, és Mira néhány pillanat múlva tudott mindent arról a képernyőről. De nem szóltak semmit. Hadd mondják.

Estig tartott az állomás bekalibrálása, közben felküldték a gépet hat Multi-GAS mintavevővel, amiket ledobtak a kráter hat pontján, és elkezdtek ömleni az adatok. Angari csak egy pillantást vetett az első grafikonokra.

– Susan, ezt rád hagyom, ehhez te jobban értesz. Berendezem a szállásunkat, jó?

– Persze, menjetek csak. – Susan automatikusan feltételezte, hogy Mira is új barátnőjével tart, és nem is tévedett. Egy órával később látta viszont a kislányt, egyszer csak ott állt az egyik monitor előtt, amin piros, kék és zöld vonalak kígyóztak. Egy másodperccel korábban Susan még egyedül volt a teremben; alig tudott lenyelni egy ijedt kiáltást.

– Szia, Mira, hát te hogy kerülsz ide?

– Nikti karn takan ap gerina? – kérdezte Mira, a képernyő felé biccentve.

– Sajnos egy szót sem értek – felelte a nő.

– Takavu prat szkonap.

– Ezek… gázok mérési értékei. Gáz. *Gáz*. Ismered ezt a szót?

– Gász?

– Igen. – Susan megpróbálta érzékeltetni a gáz fogalmát, látványosan beszívta és kifújta a levegőt, Mira érdeklődéssel figyelte.

– Kaht an vika tiktipan urik?

Susan sóhajtott. – Gyere, keressünk egy tolmácsot.

A kezét nyújtotta a gyereknek, aki barátságosan megrázta.

– Mira Lankesszer.

Takszepirék, a vendégek szállásadói kerti partit szerveztek a tiszteletükre, jól tudva, hogy az időeltolódás miatt ők még sokáig nem lesznek álmosak. Ott volt Hake a feleségével, Lankesszerék, meg még néhány család. Nem csináltak nagy felhajtást, kiültek a kertbe, mellettük roston sültek mindenféle falatok, és rögtön az elején Mati odament hozzájuk és bocsánatot kért a gyávaságáért.

– Semmi baj, Mati – felelte Angari. – Csak annyit kérek, hogy bízz bennem. Tudom, milyen közel szabad menni. Ja, Susan is tudja. Te csak vezesd a gépet.

– Rendben. Mikor akarsz fölmenni?

– Reggel, de gyalog, látni akarom a szerkezetét.

– Milyen magasra?

– Azt még nem tudom. Viszünk tűzokádóruhát, egészen közel is mehetünk.

Mati persze Susanre asszociált a többes szám hallatán, nem a saját lányára. Még egy ideig nem döbbent rá, hogy ezek ketten mindenhová együtt fognak menni ezentúl.

Tudomást sem szerzett róla, hogy reggel, azaz délelőtt tizenegykor – az időeltolódás miatt sokáig aludtak –, amikor Angari és Susan nekilátott csomagolni, Mira már ott volt és segített. Rotiri végig ott ült és nézte őket. Hármuknak való felszerelést rakodtak két hátizsákba, Mira kicsi még a cipekedéshez. Hegymászóholmi, védőruhák, műszerek, ivóvíz. Susan valamikor az elején említette, hogy Mira szüleitől engedélyt kellene kérni, de Angari csak annyit felelt, hogy ne aggassza magát.

– Mira gyerek még, nem vihetjük föl egy vulkánra a szülei beleegyezése nélkül.

– Több ezerszer járt már ott, ugyanúgy nem kért engedélyt, mint most. A szülei egyszerűen nincsenek abban a helyzetben, hogy ezt megtilthatnák.

– Miért nem? – tudakolta Susan, de Angari behúzott egy cipzárt a hátizsákján, kinyitott egy másikat, és a kérdés egyszerűen elveszett a levegőben.

Azért indulás előtt Susan mégiscsak odaszólt Kirinek, már eltette a telefonszámát.

– Nem tudom, mit mondjak, Susan. Tényleg sose tudtuk visszatartani a hegytől. Ha veletek megy, legalább vigyáztok rá.

Susan sóhajtott és útnak indult. Takszepirék odaadták nekik a kocsijukat, a hegy lábáig azzal mentek.

Amikor az emelkedő meredekebb lett, megálltak egy percre, szemügyre vettek egy réteget a Falban. Rotiri azalatt elbámészkodott a távolba, aztán nekilátott az omladék alapos tanulmányozásának.

– Hogy kell meghatározni a korát? – kérdezte Angari.

– Laboratóriumi vizsgálat kell hozzá. De az az egy biztos, hogy sok tízmillió éves, hiszen a fölötte levő rétegek még több mint kétezer méteres vastagságban sorakoznak.

Angari bólintott, egy pillanatra egymásra néztek Mirával, aztán mentek tovább. Valamivel később elfogyott az omladék a Fal mellől, most már közvetlenül elérték.

– Tegyünk ide egyet – javasolta Angari. Susan bólintott, a gyerekek segítségével kimászott a hátizsák szíjaiból, kiszedte a fúrót meg egy szeizmométert, és hozzálátott, hogy fölerősítse.

– *Ez majd méri a mozgásokat idelent* – pillantott Angari Mirára. – *Valahol följebb is elhelyezünk egyet, meg majd egész magasan is. A mért értékek különbségeiből sokat megtudhatunk a hegyben lezajló folyamatokról.*

Egy jó órával később elérték azt a kis fennsíkot, amin Angari tegnap le szeretett volna szállni a helikopterrel. Innen nézve Susan erősen kételkedett benne, hogy ez jó ötlet. A terület tíz-tizenkétszer akkora volt, mint amennyire egy ekkora gépnek szüksége van, de mindenfelé sziklakiugrások tagolták, és erősen lejtett a város felé, csak olyan gép számára alkalmas, ami ferde terepen is megbízhatóan száll le. Ez a gép nem ilyen volt. Ezt meg is beszélte Angarival, aki egyetértett vele.

– Hát akkor majd gyalog jövünk ide, a gépet pedig máskor használjuk. – Egy pillantást váltott Mirával; Susan igyekezett memorizálni a fontosabb dolgokat, hogy majd otthon, tolmács útján közölje a kicsivel.

Mira nyugodtan üldögélt egy sziklán, a távoli tájat szemlélte lent a mélyben, és nem szólt semmit. Hiszen egyetlen közös nyelvet sem ismernek. Susan elnézte a két gyereket, amint egymásra néznek. Jól megértik egymást, pedig egyáltalán nem tudnak beszélni egymással, hiába tud Angari folyékonyan három világnyelven.

– *Van egy perem a kráter mellett, amin le tud szállni a helikopter* – közölte Mira.

– *Milyen magasan?*

– *Néhány méter lehet a kráter alatt.*

– *Akkor az már a szimedzs. Van közben hargin is?*

Mira már értette a szakkifejezéseket, amiket Angari otthon az egyetemen, az Intézetben és az ALERT-nél is előszeretettel használt az anyanyelvén – ezzel őrületbe kergetve némelyik magasan képzett szakembert, akik több nyelven beszéltek, de most kénytelenek voltak néhány tucat szót elsajátítani ennek az apró szigetnek a nyelvjárásán, hogy lépést tudjanak tartani a kislány pergő nyelvű előadásaival.

– *Igen, van. Jó magas.*

– *Ha apád odaállna elé, átlátna fölötte?*

– *Dehogyis! Magasabb, mint a helikopter.*

– *Leszálltatok már a szimedzsen?*

– *Fogalmam sincs. Még sosem jártam idefönt helikopterrel.*

– *Milyen a szimedzs talaja?*

– *Hát… sok apró kavics, homok.*

– *Tefra. Megnézzük, amikor felérünk, tudnunk kell, hogy biztonságos-e a leszállóhely. Persze apád is nyilván emlékszik, hogy járt-e már ott… tényleg, mikor járt azon a magasságon bárki?*

– *Nem tudom, szerintem hetek óta senki sem volt odafönt.*

– *Akkor nem tudjuk, milyen most a helyzet. Lehet, hogy hamufelhőben áll az a terület. Vagy gázfelhőben.*

Mira bólintott. Susan eltűnődött, vajon miért bólint. Egymásra néztek, és bólintott. De hát úgyse tudja megkérdezni tőle.

Továbbmentek. Innen már meredekebb lett, de volt kapaszkodójuk, a helyi hegymászók szögeket vertek be és kötelet feszítettek ki. Akadt egy-két szikla, ahol Susan csak fellépett, de a gyerekeknek mászni kellett. Rotiri egy ugrással fönt termett a tetejükön.

A fennsík fölött ezerötszáz méteren hullámos lapályra értek, tíz-tizenöt méter széles, száz méter hosszú sáv volt, de nagyon rossz

leszállóhely a helikopternek, mindenhol szekrény méretű sziklákat kellett kerülgetni. Az egyik tövében leültek és megebédeltek.

– Hakcsi, Rotiri, hakcsi – intette a kutyát Angari, s az szófogadóan le is ült. – Hatin kipa, hatin kipa. Hingdzsauri.

Susan fölkapta a fejét, az utolsó szót ismerte, de nem itt tanulta, még otthon az Intézetben. Követte a gyerek pillantását, és csakugyan hingdzsaurit látott a szikla tövében. Méghozzá egy gyönyörű, hatalmas darabot, háromszor akkorát, mint amit a professzor őriz az íróasztalán.

– Obszidián – bólintott. Fölvette, nézegette.

– Naktakani – mosolygott Mira. – *Így hívjuk, éjszakai kőnek* – pillantott Angarira.

– *Egyáltalán nem értem, hogy került ide.*

– *Hát a vulkánból, nem?*

– *De, nyilván. Csakhogy a Halli-Haumma bazaltos vulkán, és kevés benne a szilícium. Az obszidián pedig szilícium-dioxidból való üveg.*

Hangosan is kimondta ugyanezt, Susan pedig vállat vont.

– Attól még van a hegy mélyében szilícium, és helyenként fel is dúsulhat. Szép darab. Vajon amit Mira mondott, „naktakani", az az itteni neve?

– Persze, éjszakai követ jelent.

– Te igazi nyelvtehetség vagy, hogy már ezt is tudod.

Angari elmosolyodott és nem szólt semmit.

Ezernyolcszáz méteren fogyott el az ösvény, innentől már csak fangi volt – Angari így hívta azt a létraszerű képződményt, amin a következő szakaszt meg kellett volna tenni. Susan pár pillanatig méregette.

– Hát itt már nem megyünk föl. Jól van, fúrjunk be egy szeizmométert és vegyünk pár kőzetmintát.

Angari már bújt is ki a hátizsák szíjaiból. Egy kisebb, könnyű csomagot vett elő, a derekára akasztotta, s egy pillanatra egymásra néztek Mirával.

– Mi továbbmegyünk.

– *Itt?*

– Itt. Te ne gyere, Susan, neked ez túl nehéz terep. Maradj itt, várj meg minket.

– ???…

– Ne aggódj. Fölmegyünk, visszajövünk. Rotiri, hakku!

S már indultak is a fangi felé. Susan tehetetlenül nézett utánuk.

Eltelt egy óra. Susan néhány percenként ránézett a GPS-re, ami nagyjából ugyanabban az irányban és távolságban jelezte Angarit, de egyre nagyobb magasságkülönbséggel. Másznak fölfelé. Susan telepített még egy-két műszert, aztán csak ült és várt. Egy óra múlva szólalt meg a rádió.

– Elértük a szimedzset – mondta Angari, szokása szerint nem kérdezve meg, hogy vonalban van-e a társa. – Csupa rangsini, néhány darab lingidzs… a látótávolság ötven-száz méter…

Susan lélegzete elakadt. Két gyerek a vulkáni hamufelhőben.

– A hargin itt van fölöttünk, de nem fogjuk tudni megmászni. Húsz méternél nem magasabb, de ömlik belőle a mafikus részecske. Jó meleg. Sok perlitet találtunk a talajon, szemlátomást jócskán van felszikus riolit, és van egy gyönyörű pāhoehoetavunk, sajnos több tízezer éves, de szép műsor lehetett annak idején. Nem nagyobb a kerti úszómedencénknél. Ja, csodálatos oxidokat mérek a gázban, el se sorolom, minden van, amit egy vulkán fújni tud. A harginon túl már biztosan fortyog a dzsarun, de esélyünk sincs megnézni, a hargin majdnem függőleges, tükörsima, illetve… Mira most mutatja, hogy van enyhébb emelkedésű része, de akkor se lehet, a túloldalon le szokott szánkázni, és odaát már bazaltláva boríthat mindent. Ez nem fog már bealudni, Susan! Várj!

Susan várt. Mi mást tehetett volna? Lélegzetet is alig mert venni.

Rotiri tűnődve ült a lábánál.

Kétezer méterre a város fölött két gyerek ült a krátert körülvevő perem – a hargin – tövében, azon a lapos területen, amit Angari szimedzsnek hívott. Ültek egymással szemközt, elborította őket a sűrű szürke hamufelhő, és egymás szemébe néztek a védőmaszk üvegén át.

– Mennyire erős, egytől tízig?

– Hat… hét… nem tudom. Odalent még nem éreztem, de idefönt egyre jobban.

– Mert érzed, hogy beteg a hegy. A te hegyed, ezen a hegyen nőttél föl, ezért érzed a fejfájást. Én folyton rosszul voltam az Angari tövében. Fent a csúcson pedig még inkább.

– Másszunk le?

– Igen. Idefönt már nincs mit tenni. Vagyis csak egyvalamit. Kérdezd meg a hegyet.

– Hogyan?

– Azt nem tudom. Én nem tudok vele beszélni. Csak te.

Mira lehunyta a szemét. Angari várt. Lassan teltek a percek. Körülöttük gomolygott a mafikus-felszikus hamutömeg, az egyik legveszélyesebb anyag a világon, ez nem hamu, hanem porfinomságúra őrölt kőzet és vulkáni üveg, az összetétele külön tudományág a vulkanológián belül, és elpusztít mindent, amit ér, mert a trilliónyi apró részecske szétmar mindent, a leggyorsabban a szemet és a tüdőt betegíti meg. De acélszerkezeteket is képes szétforgácsolni, és a vulkánok óriási mennyiségben ontják a légkörbe, aztán a szelek szárnyán az egész világon mindenhová eljut.

Angari mozdulatlanul ült a hamufelhőben, fején a maszk, kezében az ALERT jelvényével ellátott rádió. Hangtalanul, hogy ne zavarja Mirát, kihúzta az antennát, fél méter volt a teljes hossza, aztán elfordított egy kis fedelet a doboz oldalán. Volt alatta egy piros gomb. Rátette az ujját.

Teltek-múltak a percek. Nem teljes csendben, folyamatosan zúgott körülöttük a szél. Vulkáni szélnek hívják, mert részben abból is ered, hogy a lávatömeg fölött felforrósodik és mozgásba jön a levegő.

Végül Mira kinyitotta a szemét. Egymásba kulcsolódott a tekintetük.

Angari háromszor egymás után megnyomta a piros gombot.

– Angari Lerua ALERT-nek. Halli-Haumma D mínusz öt. Ismétlem, Halli-Haumma D mínusz öt. Vettétek?

Susannek megfagyott az ereiben a vér. Soha nem fordult még elő az ALERT történetében, hogy valaki számot mondjon ennyi adat birtokában. Amennyire tudta, az egész vulkanológia történetében, idősebb Plinius óta, soha senki nem tett még effélét.

Mitévő legyen? A hívás az ALERT vészfrekvenciáján ment ki, a többiek is hallják, szétviszi a műhold. De ő van itt a helyszínen.

Fölhívta a polgármestert.

Emoji döbbenten ült a kocsijában a zöld lámpánál, aztán gyorsan indított, mert rádudáltak. A kereszteződés után kifordult a járda

mellé és megállt. Megdörzsölte a homlokát. Jól hallotta? Persze hogy jól. Angari csak tizenkét éves, de… *ezzel* soha nem játszana. Ő aztán nem. Vulkán pusztította el a szülőföldjét.

Valaki megkopogtatta az ablakot. Emoji fölnézett: egy rendőr volt. Lehúzta az ablakot.

– Jó napot, uram. Tudja, hogy tilosban áll?

Emoji még a döbbenet hatása alatt, alig odafigyelve kinyitotta a tárcáját és a rendőr kezébe nyomta, ujjával mutatva, hogy hol van a katasztrófavédelmi igazolványa. Aztán elővett egy piros lámpát és fölrakta a kocsi tetejére.

– Miben segíthetek, uram? – adta vissza a rendőr a tárcát.

– Az ALERT székházába kell jutnom nagyon gyorsan – döntött Emoji.

– Biztosítom az útját – felelte a rendőr, és már futott is a kocsijához.

Néhány pillanat múlva szirénázva robogtak át a városon.

Pedrót a fürdőkádban érte a hívás, amit az ALERT azonnal megszólaltatott a telefonján – de ő maga nem hallotta, a felesége nyitott rá és mondta el.

– Játszd vissza, játszd vissza!

Visszahallgatta a felvételt – csak néhány másodpercig tartott.

– És most mit a csodát csináljak?

– Gondolom, bemész a céghez – felelte Mary. – De előbb azért megmosakodhatsz. Kiállok a kocsival.

Veronica a lehető legjobb helyen volt: az ügyeleti pultnál. Megfordult a görgős irodai székkel, hátranyúlt a VolcaSpace billentyűzetéhez, és beütötte, hogy „HAL”. Megjelent a Haleakalā és a Halli-Haumma neve. Megnyomta a *kurzor le* gombot és az Entert.

Válaszul több sornyi számot kapott: azoknak a műholdaknak a kódjait, koordinátáit és pályaadatait, amik leghamarabb rá tudnak állni a célpont megfigyelésére. A VolcaSpace F6-os megkezdte a ráfordulást, három perc múlva vesz.

Michel Genfben tartott éppen előadást, amolyan kötetlen esti beszélgetést az egyetem egyik előadótermében, amikor a zsebéből minden előzetes jelzés nélkül megszólalt a lánya. A mondat közepén fojtotta bele a szót. A hallgatóság néma csendben ült – geoló-

gusok, fizikusok, planetológusok voltak, nem esett nehezükre értelmezni a hallottakat. S persze mindenki tudott angolul.

Michel még állt döbbenten, amikor a hallgatók már összesúgtak. Létezik ilyen?

Jelen volt az ALERT-nek megfelelő svájci intézmény két vezetője is, akik fölálltak, bemutatkoztak Michelnek és elkísérték az ő központjukba. Az előadás félbemaradt.

Szerte a világban az ALERT munkatársai egyszerre vették a hívást és megkeresték a legközelebbi katasztrófavédelmi központot, hogy tenni tudjanak valamit. Csak Misamackó dühöngött, mert egy Új-Zélandra tartó gépen ült, aminek még négy óra volt hátra az útjából.

– Biztos ebben, Susan?

– Vau, vau, vau!

– Maradj csendben, Rotiri. Saját fülemmel hallottam, Hake. Angari az egész ALERT-et riadóztatta. Ilyet senki sem tesz, ha nem tökéletesen biztos a dolgában.

– Vau, vau, vau!

– De hát hogyan tudja ezt ilyen pontossággal megállapítani?

– Fogalmam sincs.

– És hogyhogy… hogyhogy *öt?* Tudtommal a vulkánkitörések hetekig készülődnek. Mi van ma, tizenötödike… tizenkettedikén láttuk először a füstöt, és huszadikán már kitörne?

– Vannak gyorsan lezajló kitörések, Hake.

– Vau, vau, vau!

– Hát… értem… mit tegyek most? Ürítsem ki az egész várost egy tizenkét éves kislány egyetlen szavára?

– Mintha maga mondott volna tegnap valami olyat, hogy Angari nem egyszerűen egy tizenkét éves kislány.

Hake a tenyerébe hajtotta a fejét.

– Ez igaz. Rendben. Értesítem a várost. Vigyázzanak magukra.

Szükség is lett rá.

Száz méterrel a hegy csúcsa alatt a két kislány némán nézte egymást.

– *Csak öt nap…*

– *Megszervezik a kiürítést, ne aggódj. Elmegy mindenki.*

– *De én a hegyem miatt aggódom!*

– *Igen, tudom.*

– *A te hegyed felrobbant. Azt mondtad, a Halli-Haumma nem fog felrobbanni. Akkor mi lesz öt nap múlva?*

– *Nem tudom. Valószínűleg lávaömlés. A hegy szerkezete olyan, hogy az északi lejtőkön indul meg, és lassan terül el keletnek, ahogy halad lefelé. A lejtők elviszik a városhoz, de ha nem lesz túl nagy mennyiségű láva, akkor nem ér el odáig, megkövesedik, mire leérne.*

– *Érzed ezt?*

A talaj remegése, amit egész idő alatt éreztek, mintha erősödött volna.

– *Igen, fokozódó mikrorezgések. Ez is mutatja, mi zajlik.*

Mira hirtelen talpra ugrott, a kráter felé fordult, mintha farkasszemet akarna nézni valami láthatatlan erővel, aztán egyetlen hang nélkül összecsuklott.

Angari egy végtelennek tűnő másodpercig ott állt fölötte, s ahogy lehajolt hozzá, már tudta, hogy nem lesz ideje befejezni a mozdulatot.

Ahogy letették Hakével a telefont, Susant elfogta valami nyugtalanság. Mintha valami fontosat elmulasztott volna. Körülnézett. A hátizsákok, a műszerek mind megvoltak. Rotiri is megvolt, nyugtalanul járt föl-le körülötte, nézelődött…

Rotiri! Egy csomót fölugatott a Hakével való beszélgetés alatt! *A madarak!*

Susannek ez volt az első terepmunkája. Tudnia kellett volna, mit jelent, ha egy felhőnyi madár egyszerre vágódik a magasba, és a kutyák csaholni kezdenek, de elkerülte a figyelmét.

Mikor volt ez? Fél perce? Egy egész? Mennyi ideje van? És mit tegyen ezalatt?

Ekkor iszonyatos erejű ütést kapott a föld alól. Ő arcra bukott, Rotiri elgurult a földön. Majd hatalmas kalapácsütések sorozata következett, és hirtelen elnémult minden.

– Rotiri! – kiáltotta Susan. – Hakcsi, hakcsi! Mindjárt jön a vízszintes rengés, fedezéket kell találnunk!

Fel sem tűnt neki, hogy egy kutyának magyaráz, de Rotiri mindenesetre odajött hozzá. Susan kapkodva behúzta az összes holmijukat egy sziklakiugró alá, hogy a felülről jövő omladéktól biztonságban legyenek, ráborult a kutyára és várta a harántrezgést.

Hake semmit sem érzett a földrengésből, és nem azért, mert akkor már a polgármesteri hivatal folyosóit rótta gyors léptekkel, és utasításokat adott a beosztottaknak. Nem voltak sokan, öt irodistából állt az egész személyzet.

A városban senki sem érezte a rengést. Veronica sem látta az ALERT-központból, mert a műhold még nem fejezte be a felkészülést, de a telepített szeizmométerek adatai szerint amúgy se nagyon lett volna észlelhető.

Angari fölnézett. A P-hullám már elült. Valamit tenniük kell. Most azonnal.

Mira ott feküdt, ahogy az előbb elájult, aztán ő is ráesett.

– Mira! Mira, andzsian! Térj magadhoz, le kell mennünk innen!

Semmi reakció. Mira eszméletlenül feküdt a hamutengerben.

– Szuszeni, hallasz?!

– Angari! Angari, jól vagytok?!

– Mira nincs magánál. Hívd őket, Mati jöjjön föl a kopterrel, még valakit hozzon magával, és kapcsolj össze minket, mielőtt felér! Először hozzád menjenek álarcért!

– Mi történt?

– Ne kérdezz, csináld!

Ólomlábon vánszorogtak a percek. Most Susan fölhívja a várost, megkeresik Matit, ő kirohan a géphez… meddig tarthat ez, tíz perc, húsz, félóra?

– Angari? – szólalt meg egyszer csak Mati a rádióban. – Angari, vétel!

– Itt vagyok, Mati. Hol vagy?

– Most indulok a géppel, mi van Mirával?

– Még le sem érünk a hegyről, és nem lesz semmi baja. Figyelj, először el kell menned Susanért, tudod, hol van?

– Susan jól van, megyünk fel hozzátok…

– *Ne vitatkozz velem!* Álarcot kell fölvennetek, másképp nem repülhettek! Azt csináld, amit mondok, különben itt veszünk valamennyien!

Mati morgott valamit, hogy rendben, és beindította a helikoptert.

Aztán megszólalt Susan a rádióban, örökkévalóságnak tűnő idő után.

– Angari! Jövünk felfelé, mi van veletek?

– Ezernyolcszáz alatt kerüljetek a keleti oldalra, szél ellen!

– Vettem – felelte Mati.

– Csak az utolsó pillanatban gyertek vissza a déli oldalra, és lassan közelítsetek meg minket. Ne állítsd le a rotorokat, Mati, mert lehet, hogy nem indulnak el többé. És készülj arra, hogy esetleg így sem fogja bírni a gép.

– Jézusmária – mondta a három felnőtt egyszerre, amikor a krátert meglátták. Susan vadul pásztázta tekintetével a mindent beborító hamufelhőt, amit a szél dél-délnyugatnak sodort. Semmit nem lehetett megállapítani róla. Az alatta levő két gyereket megtalálni pedig műszerek nélkül lehetetlen.

– Hallom a gépet – szólalt meg Angari. – Mi a távolság?

– Háromszázötven… háromszázhúsz méter – felelte Susan.

– Túl sok, nem hallhatnám a hegy zajától, akkor ez vulkáncsend.

– Valószínű. Hol vagytok?

– Csak gyertek. Mati, ne tedd le a gépet egy pillanatra sem, a talpak legyenek egy méter magasan.

– Távolság ötven… harminc… zéró, elvileg fölöttetek vagyunk, de nem látunk semmit, szürke minden!

– A harmadik ember ugorjon ki!

– Megyek – felelte Hake, és kiugrott. Mintha vastag hóba ugrott volna, elesett, de nem ütötte meg magát, a puha közeg átölelte. Mellette megmozdult a hamu. Egy lépésre voltak tőle. Csak arról ismerte meg Angarit, hogy mozgott. Szürke volt. Minden szürke volt. A hamuszőnyeg hullámokban repült szét a rotorszélben.

– Hol van Mira?! – rikoltotta Hake, de ő maga is alig hallotta a saját hangját. Angari azonban enélkül is karon ragadta és odahúzta egy ponthoz, ahol feküdt valami a földön. Valaki. Hake fölnyalábolta az eszméletlen gyereket, Susan segítségével beemelte a gépbe, a másikat is, és bemászott.

– Kapaszkodj, Hake! – harsogta túl Angari a motorzúgást. – Gyerünk, Mati, hátra keletnek és le, tűnjünk el innen!

Aztán csak ültek a helikopter mellett a leszállópályán. Mira azonnal magához tért, ahogy száz-kétszáz méterre került a hegycsúcs-

tól, de nem szólt semmit, csak besétált a locsolócső elé, amit az apja vízpermetre állított, körbeforgott, aztán amúgy vizesen-hamusan leült a gép mellé. Angari is. Csak ültek és nézték egymást. Később megjött Kiri a városból, hozott nekik száraz ruhát.

– A városi rendőrség mindenkit összehív a főtérre – mondta Hake. – Két óra múlva. El kell nekik mondanunk, hogy mi várható.

– Bárcsak tudnám. – Susan a homlokát masszírozta. – Mintha most kevesebbet tudnánk, mint mielőtt felmásztunk a hegyre. Angari kimondta a D mínusz ötöt, igen… de még nem tudom, mire alapozza. A földrengés is furcsa. A P-hullám kipattant, de az S-hullám nem jött. A dóm négy egész hat tized magnitúdót mért, de idelent maguk nem is érezték.

– De – szólalt meg Angari hirtelen. – Volt harántrezgés is, majd látni fogod a rögzítőn.

– A földön feküdtem és nem éreztem.

– De én igen, mert csak a dómot rázta meg. Két egész egy-két tized lehetett, talán kicsit több. Hol a rádió?

Sehol sem találták, aztán Susan megnézte a GPS-t. Az bizony odafönt maradt.

– No mindegy – mondta Angari. – Hívd föl a központot, van-e valami infójuk.

Volt nekik. Veronica fehér tömeget látott az északnyugati oldalon, ami távolodott a hegytől. Lahar.

A helyiek beszámolója szerint a Tekaszin-tó tíz kilométer hosszú és egy kilométer széles lehetett; a térképeken nem volt rendesen feltüntetve. Ezernyolcszáz méter magasan volt a felszíne, az év nagy részében jég borította. Ember évszámra nem járt arra, hát nem tudták a mélységét sem.

– Most már nem is fogjuk megtudni – mondta Angari. – Nyilván az egész tó lejött. Mondjuk ha száz méter mély… az mennyi?

– Egy köbkilométer – sóhajtott Susan. – Ugye senki sem él a fennsíktól északra?

– Senki – felelte Hake. – Ott erdő borít mindent.

– Többé már nem – felelte Angari.

Csend. Kiri szólalt meg kis idő múlva:

– Voltaképpen mi történt?

– A tó partja leomlott valamekkora részen – mondta Susan. – A víz pedig lezúdult a hegyoldalon… mondjuk egymilliárd tonna víz, és sodor magával több millió tonna hordalékot, sarat, földet, köveket… ez a lahar. Szörnyű pusztítást tud okozni.

– Akkor ez megkíméli a várost, hiszen a tó az északi oldalon van.

– Még szerencse – sóhajtott Angari.

Megszólalt a telefon, Susan fölvette.

– Beszéltem a helyi katasztrófavédelemmel – kezdte Pedro köszönés nélkül. – Bajban vannak, de ti szerencsére nem vagytok bajban. Nagyon kevés a szállítójárművük. Főleg buszokat tudnak küldeni.

– Azzal nem megyünk semmire – mondta Susan. – Föl se tudnak ide jönni, az embereknek kell lesétálni hozzájuk, de akkor egyszerűen kivárhatják a műsort odalent. Ha leér a láva, arrébb mennek előle. Az ingóságaikat kell megmenteni.

– Tudom. Nem hallgattál végig. A kanadaiak és az amerikaiak küldenek katonai járműveket, de az még három nap.

– Mijük van?

– Nagy helikopterek, várhatóan összesen egy tucat.

– Ez már jobban hangzik – bólintott Hake. – Ezzel már odaállhatunk az emberek elé, nem fognak megenni minket.

De amikor összegyűltek a főtéren, senki nem akarta megenni őket. Csak mindenki szemlátomást Angaritól várta a választ. Susant ez nem is lepte meg. Hiába van neki diplomája, a gyereknek népszerűsége van helyette. Ahogy besétáltak a térre, mindenki üdvözölte, és a tér közepén állt egy asztal meg egy szék. Csak egyetlen szék: nem arra szánták, hogy a vendégek leüljenek. Angari pontosan értette. Felszökkent a székre, s onnan föllépett az asztalra.

– Jó estét – kezdte, de ekkor odafutott egy fiatalember egy mikrofonnal. – Köszönöm – vette át, s ez a szó már az egész téren hallható volt. – Jó estét, nakniriak. Nincsenek jó híreim. Fölmentünk a Halli-Haumma kráterének közelébe, és amit csak tudtunk, megvizsgáltunk. A kráterből ömlik a vulkáni hamu, kevert mafikus és felszikus, és meleg, helyenként már majdnem forró. Ez azt jelenti, hogy közelről érintkezik a lávával, ami egészen biztosan már látható, ha fentről belenézünk a kráterbe – de ezt nem tudtuk

megtenni. A kétféle összetételű hamu arra utal, hogy a hegyben bonyolult vegyi folyamatok játszódnak le, amiket nem lehet egykönnyen kielemezni. Mindazonáltal – Angari nagy lélegzetet vett – a végkövetkeztetés megvan. Öt napunk van. Öt nap múlva, huszadikán a Halli-Haumma kitör.

Elég nagy csend lett. Angari várt néhány másodpercet, mielőtt folytatta.

– Amennyire ember ebben biztos lehet, ezt már tudjuk. Azt persze nem, hogy pontosan mikor, és ami még fontosabb, nem tudhatjuk azt sem, hogy mi fog történni. A Halli-Haumma bazaltos vulkán, ami azt jelenti, hogy a kitörése sokkal kisebb megrázkódtatással fog járni, mint az Angarié. Biztosan nem fog felrobbanni. Lávaömlés valószínűleg lesz, de hogy eléri-e a várost, azt nem tudjuk. Azt sem, hogy melyik irányban indul, mert a kráter alakja miatt ez nem egyértelmű. Hát ennyi. Kérdezzenek.

Nem sok kérdés volt. Hogy elhagyják-e a várost, mikor és hogyan. Ezeket Hake válaszolta meg. Hogy milyen vizsgálatokat fognak még végezni, meg hogy ők maguk itt maradnak-e még. Angari azt felelte, hogy mindent megpróbálnak megvizsgálni, amit csak lehet, és persze hogy maradnak.

Az asztalnál csak Susan és Hake volt vele. Susan mindenesetre leült a székre, amit lépcsőnek tettek oda; még eléggé az események hatása alatt állt. Angari fiatalabb, volt is már része ilyen élményekben, ő jobban bírja. Neki ez volt az első útja aktív vulkánon, ráadásul rögtön *műsorral* tarkítva.

Mira leült a földre Rotirivel, valahol a kör szélén, Angari közelében, és nem szólt semmit. Neki nem kellett kérdéseket föltennie.

A telefonos konferencia egész délután és este tartott. Michel, Pedro és Veronica szokás szerint felosztotta a feladatokat. Misamackót és Robertet más kötelezettségek foglalták le, akárcsak részben Susant, akinek azért elég sok nakniri tett fel kérdéseket. Emoji koordinátorkodott a többieknek, és ő tartotta a kapcsolatot az amerikai és a kanadai légierővel, akik már szervezték a kontingenst. Várhatóan tizennyolcadikán érkeznek, valószínűleg helyi idő szerint déltájban, persze nem a fennsíkra, hanem a hegy tövébe, ott kell fölállítaniuk valami tábort.

A gyakornokokat is befogták dolgozni, sőt a svájci kollégák is segítettek, akiknél Michel vendégeskedett, és hamarosan az új-zé-

landiak is bekapcsolódtak, majd a japánok és az indonézek. Mire Naknirban beesteledett, húsz-harminc szakember dolgozott a helyzet kiértékelésén.

– Igazán kedvesek, hogy segíteni próbálnak nekünk.
– Végül is ez a munkájuk.
– De tudnak is segíteni?
– Nem tudom. Elvileg igen. Modellezik a Halli-Haumma viszonyait, lehetséges prognózisokat állítanak föl, és ha szerencsénk van, valamit megjósolnak. Sajnos nagyon kevés a műszer, amit föl tudtunk vinni.
– Szerintem meg a műszereitek nem érnek semmit.
Angari nem felelt, csak nézte a másikat kutatóan. Mira sem szólt semmit. Lassan teltek a másodpercek.
Végül megszólalt Angari, élőszóval.
– Andzsian…
– *Valamit érzek* – felelte Mira.
– Mondd el.
– Még nem tudom. A Halli-Haumma beteg, igen… de… valami más is van…
– Veszélyes?
– Azt hiszem.
– A hegy a barátod. Kérdezd meg. Neked el fogja mondani. Csak nézz a lelked mélyére és kérdezd a hegyet.

Este Michel bekapcsolt egy számlálót. Mivel Angari helyi idő szerint délután négykor mondta ki a D mínusz ötöt, ehhez az időponthoz viszonyított, és a számítógépen úgy jelent meg: H –116.

H –105, reggel hét óra. Mira készített néhány szendvicset, és némi csokival meg két liter vízzel berakta egy hátizsákba, aztán Rotirivel elindult a hegy felé.

H –104, nyolc óra.
– Ne aggasszátok magatokat – közölte Angari. – Majd hazajön.
– A hegyre ment, igaz? – akarta tudni Mati.
– Nem tudom, este tizenegy óta nem láttam, de valószínű. Nem lesz semmi baja. A hegyen biztonságban van.
– Ott?! Tegnap majdnem megfulladtatok a hamufelhőben!
– Volt rajtunk vulkánálarc. És csak odafönt volt felhő.

– Lehet, hogy lejjebb húzódik.
– Nem húzódik. – Angari karon fogta a férfit és behúzta az állomásra. – Nézd – mutatta a képernyőket. – Az a szürke vonal a hamukibocsátás.
A szürke vonal hajnali ötkor meredeken süllyedni kezdett, egészen alacsony értékig.
– Ez mit jelent?
– A Halli-Haummán gyakorlatilag megszűnt a hamukibocsátás. Egyébként a legjobbkor, mert megfordult a szél, már az egész várost hamu takarná. Így alig szállingózik.
– Mitől?
– Sokféle oka lehet, és persze bármikor újra is kezdődhet. Nyilván be is fog következni még a kitörés előtt.
– És ez nem veszélyes?
– Az, hogy nem ömlik hamu? Az a veszélyes, amikor ömlik.
– Nem, úgy értem, hogy ettől nem fog eldugulni valami vagy ilyesmi?
– Megtörténhet, de ez végtelenül csekély anyagmennyiség, a Halli-Haumma méreteihez képest pár százezer tonna hamu szóra sem érdemes.
A férfi megvakarta a homlokát. Ez a gyerek mindent tud a vulkánokról.
– No jó. Szóval nem tudsz semmit arról, hogy hova ment?
– Nyilván a hegyre. Nem lesz semmi baja.
– Honnan veszed?
– A Halli-Haumma a barátja. Nem fogja bántani.
– Angari, egy hegy nem élőlény, nincsenek érzelmei.
A kislány némán ráfüggesztette a tekintetét. A férfi belenézett a mélykék szempárba, s valami borzongás futott végig benne. Mintha ez a tekintet átvilágítaná az agyát, a legrejtettebb érzéseit is megröntgenezné… és ebből a szempárból végtelen helytelenítés és sajnálat áradt.
– Ugyan mit tudsz te erről, Mati Lankesszer?

H –102, tíz óra. Mira még nem tért vissza. Kiri többszöri kérésére Angari hajlandó volt elindulni utána, de csak ha egyedül mehet.
Három órába telt, hogy megtalálja Mirát. A kislány egy kövön ült a Fal mellett, hatszáz méterrel a város fölött, és nem csinált

semmit. Angari leült egy másik kőre, vagy száz méterre tőle, és várt.

H –100 órakor, déltájban hívta Susant Misamackó, azt mondta, el akar jönni Új-Zélandról, unja, ők ott csak beszélnek egy vulkánról, ami egyszer talán majd kitör, évszázadok vagy évezredek múlva, és kétségkívül nagyon érdekes a szerkezete, de ő eleven vulkánt szeretne látni. Így mondta, hogy elevent. Hát gyere, mondta Susan. Misa szomorúan azt felelte, nem mehet, a főnök elvárja tőle, hogy vegyen részt ezen. Ekkor azonban megszólalt a főnök, azaz Michel, hiszen az Intézet közös vonalát használták.

– Ne aggaszd magad, Mackó, menj csak. És vigyázz a lányomra.

– Mégis hogyan?

– Ebben igazad van. Hát akkor tégy úgy, mint aki vigyáz rá.

– Mi a helyzet, Susan? – nézett be Hake délután az állomásra, aznap már többedszer.

– Hát… azt hiszem, megtalálta a pillanatnyilag legnehezebben megválaszolható kérdést, Hake.

– Nocsak, miért?

– Mert olyan adatokat kapunk, amikről fogalmunk sincsen, hogyan értelmezzük. A hamukibocsátás megszűnt. Nemrég küldtem föl a gépet, egészen be tudtam repülni a krátert, a látási viszonyok szinte tökéletesek: a láva kitűnően megfigyelhető, az egész kráter tele van vele, de kezd megkérgesedni. Hűl. Az eddig kipattant energia azonban a töredéke sincsen annak, aminek lennie kellene. Várjon, elmagyarázom. A vulkánkitörések és a földrengések azért történnek, mert a föld mélyében valahol energia gyülemlik fel, aminek távoznia kell. Előbb-utóbb kiutat keres magának a felszínre. Meg lehet mérni, és meg is mértük, hogy mennyi energia az, ami a Halli-Haumma belsejéből ki akar törni, és megmértük azt is, hogy mennyi távozott eddig. Nos, ha csupán földrengések történnének, akkor annál, amit mi a hegyen éreztünk, tízmilliószor erősebb rengésre lenne szükség, méghozzá jó néhányra. De miért történnének csak rengések, ha egyszer ez egy vulkán, ami láva formájában is le tudja adni az energiát? És miért nem teszi meg?

– S van erre valamiféle válasz? – ült le Hake az egyetlen üres asztal szélére. – Akár olyan, amire még nincs tudományos bizonyíték, elméleti vagy efféle?

– Van is meg nincs is. Azt az egyet tudjuk, hogy az az energia előbb-utóbb ki fog pattanni, de hogy mikor, hol és hogyan, azt nem. Szerintem a Halli-Haummának ki kell törnie a közeljövőben, és hát tudja, hogy Angari is ezt jósolta. Leroy professzor nagyon bízik a kislány ösztönében. De hogy akkor miért hagyott most ennyire alább a vulkanikus aktivitás, azt nem tudják sem a műszerek, sem az ösztön. A vulkánok aktivitása általában ciklikus, de ennyire nem lenne szabad lecsökkennie. Hogy miért történt így mégis, azt nem tudjuk.

– Értem – sóhajtott Hake. – Szóval várnunk kell. Gondolom, senki se tudja, hogy meddig.

– Hát… Angari válasza erre nyilván ez lenne – intett Susan a bal szélen álló képernyő felé, ami többféle időzóna szerint mutatta a pontos időt, és fölöttük ez állt óriási számjegyekkel: H –99:17:23.

Lassan ettek, töprengőn. Mira elmondott mindent, amit megtudott, Angari pedig csak bólintott, és segített kicsomagolni az elemózsiát. Néha ittak egy korty vizet, takarékosan, mert csak annyi vizük volt, amit Mira hozott, a Rikká forrásából nem tudtak inni, az a hegy északkeleti sarkán volt, egy megmászhatatlan szikláról zuhogott a vízesés, majdnem a fennsík szintjéig megközelíthetetlenül.

Csak akkor szólalt meg Angari, amikor eltették az élelmet.

– Te megtettél mindent. Egy vulkán nem könnyen árulja el a titkait.

– Megtettem mindent? Igazából semmit se tudtam meg. Azt is csak sejtem, hogy a kitörés ennyire gyenge lesz, de fogalmam sincs, mi lesz helyette.

– Nem baj. Ennyit tudhattál meg. Talán ennél többet nem akart neked elárulni.

– De miért nem?

– Honnét tudhatnám?

Hake megütközve nézett rájuk.

– Sátrat?

– Igen, sátrat – közölte Angari. – Ahol te voltál gyerek, nem ismerik? Olyan, mint egy kis ház, de össze lehet hajtogatni, és…

– Hagyd abba! Tudom, mi az. De hát miért akarsz odafönt sátorozni?

Angari nem felelt. Hake csak nézett, bele abba a kifürkészhetetlen mélykék szempárba, és elment a kedve minden akadékoskodástól.

Hasonlóképpen járt Mati is, amikor a kislány közölte vele, hogy fölmennek sátorozni, és nem kért semmiféle engedélyt.

– Nézd, szerintem ehhez Mira még túl kicsi. Neked nem tilthatom meg, bár ami azt illeti, egyáltalán nem tartom jó ötletnek…

– Nem, Mati – vágott közbe a gyerek –, egyáltalán nem a beleegyezésedet kértem. Fölmegyünk és kész. Nincs beleszólásod.

– Mirának mégiscsak én vagyok az apja!

– Teljesen mindegy. Naknir jövőjéről van szó. Tudnunk kell, mire készül a hegy, és csak odafent tudhatjuk meg.

– És Mira nélkül nem tudhatod meg?

– Ez a hegy az övé, nem az enyém.

– Beszélni sem tudtok egymással.

– Szóval kell egy kétszemélyes sátor, hálózsákok, néhány napra elegendő víz és élelem, a védőfelszerelésről majd én gondoskodom, te a többit szerezd meg – közölte Angari. – Reggel indulunk.

Mati, már nem először, Susanhez ment panaszra, aki értette a problémát. Angari nemegyszer megtette már, hogy egyszerűen figyelmen kívül hagyta, hogy valamely kérdés körül még vita folyik, és a saját óhaját mint immár nem vitatott, meg nem kérdőjelezett tényt kezelte. A kérdésre, hogy mit lehetne tenni ez ellen, Susan csak szét tudta tárni a kezét.

– De Mati, ezek gyerekek. Ha hatalmi szóval, szülői paranccsal megtiltja Mirának, mi mást tehetne kilencévesen, mint hogy szót fogad? Csak aztán szembe kell néznie a döntése következményeivel.

– Mert azok mik lesznek?

– Fogalmam sincs, Mati. Angari nyilván fölmegy egyedül. Már megkérdeztem, miért olyan fontos neki, hogy Mira is vele tartson, de csak annyit felelt, hogy ez a hegy Mira barátja, nem az övé.

– Igen, nekem is valami effélét felelt. De mit jelent ez a gyakorlatban?

– Azt is megkérdeztem, de csak egy vállvonást kaptam válaszul. Nézze, nálunk az Intézetben egykettőre megtanulja az ember, hogy Angarival nem érdemes vitatkozni. Egyszerűen faképnél

hagyja az embert és megy megcsinálni, amit akart – aztán a végén úgyis mindig az derül ki, hogy neki volt igaza.

Mati megvakarta a fejét.

– Akkor hát mit tegyek?

– Szerezze meg nekik a sátrat, különben ők szerzik meg maguknak. Ugyanúgy fölmennek a hegyre, csak ráadásul meglesz magáról a véleményük.

H –80 tájban, reggel nyolc órakor, kétezer méterrel a város fölött, a szimedzsen hat ember szállt ki a helikopterből – a légbeömlőnyílásokból már sokórás munkával kitakarították a hamut –, csomagokat rakodtak ki és munkához láttak. Susan, Kiri, Mati, Hake és a két gyerek. Rotirit nem hozták magukkal, mert ha aktiválódik a hegy, akkor le kell mászniuk a fangin. Az egész városban egyetlen sátrat találtak, egy családi kempingezéshez való nyolcszemélyeset, ami három helyiségből állt, és most valószínűleg el fog pusztulni, hiszen ők ketten nem tudják majd lebontani, lecipelni pedig végképp nem tudják a hegyről. De ha elbírnák, akkor se lenne idejük vacakolni vele, ha a hegy megint műsort csinál.

A sátor belső helyiségében rakodták le a holmit, a középső lesz a hálószobájuk. Több váltás ruhát is hoztak, de mosakodni nem fognak tudni, nem lesz elég vizük hozzá. Majd otthon megfürdenek. A külső helyiségben mindazonáltal leraktak két húszliteres vizeshordót, ennél nagyobb nem fért el a helikopteren a sok holmi mellett.

Persze minden itt fog maradni, amikor elhagyják a terepet.

– Tehát? – kérdezte Hake, amikor elkészültek.

– Kész – felelte Angari. – Mehettek.

Mira röviden elköszönt a szüleitől, alig várta, hogy kettesben maradjon a hegyével. Mikor azok visszaindultak a helikopterhez – a sátrat kicsit arrébb állították fel, nehogy kárt tegyen benne a rotorszél –, ő bement a sátorba és leült a matracára. Angari még megvárta a felszállást, aztán bement és leült a másik matracra.

Másnap délelőtt tízkor az USAF 610-es különleges egysége Los Angelesből megérkezett Hatkenbe. Alves ezredes elégedett volt, mert két órával a kitűzött időpont előtt érkeztek, és várhatóan egy egész órát vernek rá a kanadaiakra. Viszont elégedetlen volt, mert a hegyen – alig huszonöt kilométer választotta el tőle, tisztán látta

– egyetlen füstpamacs sem volt. Akkor ők miért jöttek voltaképpen?

– Hát füst az tényleg nincsen, ezredes úr – mondta Susan. – De nem azért jött, hogy füstöt nézzen, gondolom. A hegy instabil. Nyilván nem venné hasznát, ha paramétereket sorolnék, de gondolom, elfogadja, amit mondok.

– Hogyne, doktor.

– A hegy stabilitása drasztikusan csökkent az elmúlt napokban. Alig pár napja figyeljük, és a változások óriásiak. Egy vulkán életében ez kisebb idő, mint egy emberében egy szempillantás, és mégis folyamatosan változik minden. Ennek alapján azt sem tudjuk megítélni, hogy egy hét múlva mi lesz, nemhogy később.

– Értem. Van döntés a kiürítés megkezdéséről?

– Nincsen, de vannak, akik már most menni szeretnének. A polgármesteri hivatalban összeállították a névsorukat.

– Rendben, az egyik tisztem rögtön hívja őket és egyeztet velük. A magam részéről csak örülök, ha minél több kis csoportban szállíthatjuk el a lakosságot. Viszont a feletteseimnek valamit mondanom kell, hogy meddig fogunk itt állomásozni.

– Mondja meg nekik, hogy azt csak a hegy tudja. Kérdezzék a vulkánt.

– Értem. Hát majd ezt mondom nekik. Bocsásson meg egy pillanatra… igen?

– Ezredes úr, Walters őrnagy kérdezteti, ismerjük-e már a pontos létszámot.

– Legyen szíves felhívni a polgármesteri hivatalt. Nekem is mondják majd meg a számot.

– Értettem.

– Köszönöm. Amint hallja, dr. Harrison, mi itt már dolgozunk az ideiglenes szállásukon, egy kis konténervárost fogunk felépíteni.

– Jó munkát, ezredes úr.

– Magának is, doktor.

Az ezredes letette a telefont és folytatta munkáját. Susan is. Már amennyire tudta. Az elmúlt két napban tízszer küldte föl a gépet és telepített érzékelőket, főleg gázt, hamut és rezgéseket próbált mérni, de az értékek egyre bizonytalanabbak voltak. Már egyáltalán nem bízott benne, hogy jól mér. A műszerek bekalibrálását se tudta rendesen elvégezni, mert nem voltak bázisértékek, amikhez

kalibrálhatott volna. Új műszereket kért az Intézettől, ma hajnalban hozta meg őket a különgép, már azokból is fent volt néhány a hegyen. A kép nem javult. Susan egy rosszkedvű pillanatában azt mondta Kirinek, már abban se biztos, hogy a hegy még ott van.

H –51 után néhány perccel Susant az ebédje mellől ugrasztotta föl a riasztás. A gép fehér kódot írt ki. Ez még soha nem fordult elő, Veronicát kellett megkérdeznie, hogy az mi.

– Adatátviteli hiba… amikor a műszerek rendben vannak és tartják a kapcsolatot a központtal, de nincsenek mérhető adatok. Ilyet még én se láttam.

– De hát miért nincsenek adatok, ha egyszer a hegy még létezik?! – Susan önkéntelenül kinézett az ablakon. A hegy persze még mindig létezett.

– Fogalmam sincs, Susan – felelte Veronica. – A gyerekektől mi hír?

– Semmi… de érdekes, nekem is ők jutottak eszembe. Csak tudnám, miért. Végül is mit tudhatnak ők, amit mi nem?

Újrakalibrálták a műszereket, és sikerült adatokhoz jutni. Az derült ki, hogy a hegy aktivitása a korábbinak mindössze két százalékára csökkent. A csapat összeült megint, félórás nemzetközi konferenciabeszélgetést tartottak, és végül a munka folytatása mellett döntöttek. Egyelőre. Ha az aktivitás még jobban lecsökken, levonulnak a helyszínről.

Alves ezredesnek nehezebb volt döntenie, mert a geológiai paraméterek neki nem mondtak semmit, a tudósok véleményére pedig a katonák hagyományosan nem adnak. Persze kért parancsot az Államokból, de az késett. A kanadaiak parancsnoka, Sandhurst őrnagy rábízta magát Alvesre és várt.

A vulkanológusok hivatalosan azért határoztak úgy, hogy maradnak, mert a hegy viselkedése rendkívül egyedi, érdekes megfigyelésekre ad alkalmat. A hivatalos döntésben el sem hangzott a másik ok. Tudták anélkül is. Nem hagyhatják abba a munkát, amíg Angari bele nem egyezik.

Angari csendesen fölkelt, kiment a másik helyiségbe, töltött magának fél pohár vizet, megitta, visszament és leült a helyére. Mira észre sem vette a motozását. Alig mozdulva ült a matracon. Angari az órájára pillantott. H –39, éjjel egy óra van. Negyven órája

ülnek itt, azóta Mira kétszer evett néhány falatot, ötször-hatszor ivott egy-egy pohár vizet, és egyetlen percet sem aludt. Angari sem.

Már érezte a hegyet. Az idő felét egymás szemébe nézve töltötték, és olyankor Angari is kezdte lassan megtalálni a kapcsolatot. Mirán keresztül eleinte halványan, aztán valamivel jobban érezte a Halli-Haummát. De a válaszokat még nem tudta. Nem tudtak egy-másfél óránál tovább együtt koncentrálni, utána ugyanennyi időre szét kellett választaniuk a lelküket. Olyankor csak Mira őrizte tovább a hegyet.

Angari pontosan tudta, hogy Mira sokkal szorosabb kapcsolatban van a Halli-Haummával, mint amilyenben ő valaha lesz, sőt annál is szorosabb kapcsolatban, mint amilyenben ő az Angarival volt. Neki esélye sincs igazán megérteni, hogyan érzi Mira a Halli-Haummát, csak megpróbálhatja egy kicsit, a maga módján, saját maga is megérezni. Ebben segített neki Mira. Kimerítő, nehéz feladat volt, a legnehezebb, amit valaha próbált. De meg akarta érteni a hegyet és át akart venni valamit Mira terhéből, mert ha sokáig viseli ezt a szörnyű súlyt, össze fog roppanni alatta.

Ketten talán jobban bírják.

A reggeli tanácskozáson megállapították, hogy a hegy aktivitása tovább csökkent, bár nem szignifikánsan, de a tendencia most már megjósolható: néhány nap múlva a műszerek méréshatára alá süllyednek a kibocsátási szintek, és a kitörés elmarad.

– Igen, tudom, Angari azt mondta, D mínusz öt – bólintott Michel, mielőtt a többiek szóba hozták volna –, de ő is csak ember, nem tévedhetetlen. Lehet, hogy jobban ismeri a vulkánokat, mint bármelyikünk, de nem varázsló, nem látnok vagy tudom is én, micsoda. Szóljon neki, Susan, hogy jöjjön le, és jöjjenek haza, vagyis hát folytassák az európai körutat.

– Hát… – Susan kicsit zavartan nézett maga elé.

– Csak nem azt akarja mondani, hogy kikapcsolta a rádióját?

– De…

– Mikor?

– Rögtön, ahogy fölmentek. Előre megmondta, hogy ki fogja kapcsolni, és ne zavarjuk, semmilyen körülmények között.

Kis csend a vonalban.

– Értem. Mennyi időre elegendő vizet és élelmet raktak le odafönt?

– Hát negyven liter víz… jó pár napra elég lehet. Az élelem is hasonlóképpen.

– Rendben. Akkor… várjunk.

Tizenkilencedike délelőttje és délutánja eseménytelenül telt, de Susan egyre nyugtalanabbul szemlélte a légköri térképet. Nyugat felől viharfront közeledett. Az Intézetben is aggódtak. Öt órára világos lett, hogy a front eltalálja a hegyet. Susan újabb tanácskozásra hívta össze a kollégáit, Hakét és Lankesszeréket, akik magukkal hozták az állomásra Kartaszin doktort, a kórház főorvosát is, aki éppen náluk volt, amikor megkapták a hívást.

Két vélemény ütközött. Az egyik szerint le kellene hozni a gyerekeket, mielőtt kitör a vihar, vagyis két-három órán belül – ezt a nézetet vallotta a négy helybeli, Susan és Pedro. A többi vulkanológus szerint nincs szükség a gyerekek lehozására.

– Angarinak helyén van a szíve – jelentette ki Misamackó. – Én bízom benne. Menjetek föl értük, ha akartok, de leszedi a fejeteket.

Végül a felmenetel mellett döntöttek. Ketten mennek, Mati csak Susant viszi föl, és a lehető legtávolabb szállnak le, nemcsak hogy a sátornak ne essen baja a rotorszélben, hanem hogy ne riasszák meg a gyerekeket. Mati a gépben marad, mert azt nem hagyhatják felügyelet nélkül, Susan száll ki és megy el a sátorhoz.

Mire elérte a sátrat, a nyugati ég szinte fekete volt. Néhány méterről már elkezdte szólongatni a gyerekeket, de a sátor cipzárja csak akkor nyílt ki, amikor egészen közel ért.

– Susan! – szólt rá Angari fojtottan. – Mit keresel te itt?

– A nyakunkon a vihar, Angari! Nem maradhattok itt!

– *Te* nem maradhatsz itt! Repüljetek haza, de gyorsan!

Susan ekkor volt már olyan közel, hogy a gyér megvilágításban kivehette a gyerek alakját. Angarin lötyögött a nadrág és a pulóver, a szeme karikás volt, az arca beesett.

– Angari…

– Ne foglalkozz semmivel. Most nem mehetünk el innen. Nem lesz semmi bajunk. De még öt perc és lefújja a gépet a hegyről! Menj már, Susan! Tűnés!

Susan nem tudta, hogyan keveredett vissza a géphez. Valahogy beesett a félig nyitott ajtón. Mati nem kérdezett semmit, nem is tudott volna, a motor végig járt, a keze a kollektívon, és már húzta is föl a gépet.

– Mi van velük? – kérdezte, amikor látta, hogy a nő felteszi a fülest.

– Angari úgy küldött el, mint egy kutyát – morogta Susan.

– A lányomat is látta?

– Nem, ő bent maradt a sátorban.

– Valahogy már meg sem lep ez az egész – felelte Mati, de nem tudta a figyelmét erre fordítani, mert bár átrepültek a tető fölött és lebuktak a hegy tömbje mögé, a hegyoldalon megtört szél kegyetlenül dobálta őket, a varió vadul lengett az alsó és a felső szektor között, a gép félkörben távolodott a Faltól, aztán lassan kisimult a pályájuk, Mati kemény kézzel megfékezte a gépet. Megpróbált alacsonyan, szélárnyékban maradva közeledni a városhoz, de a viharfelhő utolérte őket, és már a villámok is csattogtak. Mati teljes erejével dolgozott, de valamelyik villám eltalálhatta őket, mert a gép egyre megbízhatatlanabbul, meredeken süllyedt, aztán nagy csattanással földet értek.

– Jól van? – ordította túl Mati az égzengést.

– Azt hiszem – kiabált vissza Susan. – Hol vagyunk?

– Ne törődjön vele! Jöjjön!

Kimásztak a gépből, Mati egy pillantást vetett rá, aztán kézen fogta Susant és rohanni kezdtek a szakadó esőben.

Mira és Angari úgy élte át a vihart, hogy alig hallottak belőle valamit. Minden erejükkel a Halli-Haummára koncentráltak, és egyre közelebb jutottak ahhoz, hogy végre teljesen megértsék a vulkánt.

– Nem volt más választásom! A vihar gyorsabban jött, mint vártuk, az utolsó pillanatban indultam, és így is összetörtem a gépet. Ha fölveszem a gyerekeket, akkor velük együtt zuhanok le.

– Senki sem tesz neked szemrehányást – mondta Hake. – Mennyire tört össze?

– Valószínűleg csak a talpak meg a rotor, de az is éppen elég, semmilyen eszközünk nincs, hogy megmozdítsuk, egyhamar nem kerül ki abból a kertből. A gyerekeket biztosan nem tudom lehozni.

– Ott vannak a katonák – mondta Susan.
Mati egy pillanatra abbahagyta a föl-le járkálást és rábámult.
– Ja igen, csakugyan. Beszéljünk velük és hozassuk le őket, amilyen gyorsan csak lehet. Az ő gépeik valószínűleg ilyenkor is tudnak repülni.
– Angari nem akar lejönni, Mati.
– És?! Gyerek! Maguknál a gyerekek dirigálnak a felnőtteknek?
– Nem – mondta Susan lassan. – Kivéve… speciális eseteket.

Alvesszel mindenesetre beszéltek, hogy megtudják, föl tudnak-e menni a gyerekekért. Természetesen, felelte az ezredes, csapatszállító helikopterekkel jöttek, tízet hoztak, de van két kisebb is, gyorsjáratú. Hová menjenek? Susan azt felelte, még sehová, ez egyfajta kísérletnek is tekinthető, amit a gyerekek odafönt csinálnak. Vesztére – Alvest érdekelte a dolog, és elkezdett kérdezősködni. Susannek pedig egyáltalán nem voltak válaszai. Angari egyszer már megjósolta, hogy mikor tör ki a hegy, most pedig megpróbál további részleteket kideríteni, ehhez pedig fölment a hegyre a barátnőjével, akivel egyébként beszélni sem tudnak egymással. Ezt tudta elmondani.
Alves el volt ragadtatva. Szerette az érdekes embereket.

– Érzed ott lent? Egészen hátul a sötétben.
– Igen, feszültséget érzek és forróságot. Ez a lassan mozgó lávatömeg.
– De azt is érzed, hol van?
– A nagy vörösség mögött, a kék folttól balra.
– Akkor az a zöld lépcső előtt van.
– El fog mozdulni a kék folt felé.
– Igen, és maga előtt tolja a zöld lépcsőt. Az arany lemez elgörbül és megemeli a gömböt.
– Igen. Mikor?
– Semmikor. Ez a múlt, Angari. A gömb már megemelkedett, az arany lemez elgörbült. Ez pusztította el a Tekaszin-tavat. Múltat, jelent és jövőt egyszerre látjuk, ahogy együtt látjuk a tér mindhárom irányát, és nem lehet szétválasztani, merre van a fent és a lent, az észak és a dél, a formák nem formák, a helyek nem helyek a mi világunkban. Csak érzések és fogalmak vannak, amiknek nincsen nevük és nincsen alakjuk. Ezért használunk olyan szavakat, mint arany lemez meg zöld lépcső. Mert nem zöld és nem

lépcső. Csak egy fogalom, egy érzés a hegy mélyében, valami, amit el tudunk különíteni a többitől, körülhatárolni és nevet adni neki.

– Hogyan határolod körül és adsz nevet neki? Hogyan éred el, hogy én is ugyanazt határoljam körül és ugyanazt lássam?

– Nem tudom, Angari. Semmit sem tudok erről. De a kapcsolatban, amit megteremtettünk egymással és a Halli-Haummával, ez benne van. Egy egész külön világot teremtettünk, ami csak a miénk.

– A tiéd. A Halli-Haumma a te hegyed.

– Nélküled nem látnám. Azelőtt nem láttam. Csak amióta itt vagyunk. Amióta te megtanítottál, hogy kell látni, azóta látom. És most meg tudtalak tanítani, hogy mit lehet látni.

– Gyönyörű világ. Minden fénylik és millió színben ragyog. De veszélyes.

– Igen. Látjuk a jövőt, de nem tudjuk, hogy az a jövő, és nem tudjuk, mit jelent. Látod a fehér vonalat?

– Látom.

– Az a Vaptiketan kitörés, ezer évvel ezelőtt. A rózsaszín hengerhez vezet, az pedig a Vaptiketan-tó pusztulása. Csak a szájhagyomány őrzi az emlékét, mi pedig itt ugyanúgy látjuk, mint azokat a dolgokat, amik a jövőben fognak történni.

– És mi a sárga folt?

– Nem tudom. Talán az már a jövőben van. Nézd a vonalakat körülötte, milyen zöldek és bíborszínűek. Ahogy örvénylenek, az szerintem a jövő.

– Igen, lehet. De a kék rács felé halad, és el fog mozdulni az egész, vagyis megindul a hegy.

– Nem, valami itt nem stimmel. Figyeld a kupolát, nézd, merre dől!

– Igen, már értem. Vagyis nem a sárga folt iránya számít.

– Szerintem nem. A kupola mutatja, mi fog történni, mert az áll a középpontban és az a legforróbb.

– A kupola észak felé dől.

– Nem, Angari. Gondolkodj négy dimenzióban! A kupola a jövő felé is dől!

Hajnalig dühöngött a vihar, nem sokan aludtak ezen az éjszakán a városban. A félősebb gyerekek biztosan nem. És az a kettő sem, fönt a hegyen, bár ők tudomást sem vettek a viharról.

Susan hétkor már kint volt abban a kertben, ahol Mati és egy csomó szakember a helikopter állapotát próbálta felmérni. A helyzet rosszabb volt, mint ahogy Mati korábban gondolta, az elektromos rendszer is megsérült, a gép nagyjavításra szorul. A katonák-

tól is jöttek műszerészek, alkatrészeket is adnak majd, de kelleni fog valami daru, amivel kiemelhetik a zöldségágyás közepébe vájt gödörből. Hetekbe telik, és rengeteg pénzbe kerül. A város költségvetéséből, mert a gép a városé. Vagyis hát persze nagy részét kifizeti a biztosító.

Néhány perccel kilenc óra, azaz H –7 előtt a Halli-Haumma északi lejtőjén telepített műszerek egy egész négy tized richteres rezgést észleltek, amit folyamatos sorozat követett, volt, hogy félpercenként jöttek a rengések, de egy sem érte el a két richtert. Senki sem értette, mi történik. A hegy változatlanul inaktív volt, az összes emissziós érték zéró közelébe esett, a műhold végigpásztázta a krátert, de a láva már erősen hűlt és szilárdult. Veronica nekilátott egy új modellnek, de nem volt semmi támpontja, amire a rezgések magyarázatát felépíthette volna.

Egy órája tartott már mindez, amikor Susan asztalán megszólalt a rádió.

– Susan! Susan, hallasz?

– Angari!

– Mi a helyzet?

– Mi van veletek?!

– Velünk semmi, mondd már, mit mutatnak a műszerek!

– Két richteren aluli rezgések egy órája, az északi oldalon, semmi más.

– Ne az északi oldalt figyeljétek. A Nombir-Taummát nézzétek! *A Nombir-Taumma fog kitörni!*

Az egész Intézet hallotta. Emoji kétségbeesetten kapott a VolcaSpace pultjához, és átigazította a műholdat negyven kilométerrel északabbra. Ez fél percig tarthatott, vagy egy kicsit tovább. Talán tíz másodperce vették a képet, amikor a Nombir-Taumma csúcsán vakító fény lobbant.

– Azonnal fedezékbe mindenki! – kiáltotta Susan a városszerte felszerelt vulkánriasztó rendszer mikrofonjába. – A házak déli oldalára, az egész városban, mindenütt, két percünk van, fedezékbe, feküdjenek a földre és fogják be a fülüket!

Két percig ismételte, aztán megszólalt a fülsiketítő, eget rengető, iszonyú dörrenés. Susan levetette magát a székéről, a rádiót magához kapva, és becsúszott az asztal alá. Az összes ablak betört a teremben, a szilánkok eltűntek a besüvítő orkánban, ami magával

ragadta a berendezést, és nekicsapott mindent a túlsó falnak. Aztán sötét lett.

Susan arra tért magához, hogy valaki fölé hajol és a nevét mondja.
– Dr. Harrison! Dr. Harrison! Susan, hall engem?
– Aha… mi… hol… ki…
– Orvos vagyok. Dr. Cole. Hogy érzi magát?
– Mi van… a gyerekekkel…
– Nem tudom. Lát engem? Csupa karcolás az arca, a látása rendben van?
– Igen… látom. Mennyi idő telt el?
– Úgy félóra. Fel tud ülni?
Susan ülőhelyzetbe kecmergett.
– Jól van. Itt is hagyom magát, sok sérült lehet. Vigyázzon magára. Viszlát.
– Várjon… mi van a városban?
– Még nem sokat tudok. Óriási károk vannak, több ház összedőlt, nem tudom, vannak-e sérültek vagy halottak a romok alatt. Mindenki igyekszik segíteni. Mondja… maga tudja, mi történt?
Susan kicsit határozatlanul bólintott. Aztán határozottabban is.
– Igen… tudom. Piroklasztikus kitörés.

Az állomás felszerelését teljesen szétrombolta a piroklaszt, minden a törmelék alatt hevert, de Susan tudta, hogy ezek a gépek sokkal többet is kibírnak. Majd kiássák őket és újra üzembe helyeznek mindent.
Valahogy kibotorkált a folyosóra. Egy katona jött szembe, megállt előtte. Susan szeme megakadt az egyenruháján levő zászlócskán. Csillagok és sávok. Mint otthon.
– …doktor? Doktor?
– T-tessék.
Susan még nem szokott hozzá, hogy az összes katona arcról ismeri.
– Jól van?
– Igen… persze. Mit kérdezett?
– Hogy segíthetek-e valamit, dr. Harrison.
– Nem… köszönöm. Illetve… de, mondja, mit tud Angariról?
– Semmit, dr. Harrison, sajnálom.
– Van itt valahol egy rádió?

– Hogyne, tessék.

Susan nem nyúlt a készülékért, amit a fiatalember magától értetődő mozdulattal akasztott le az övéről és nyújtott felé.

– Be tudja állítani nyolcszáztizenhárom egész nyolc-huszonháromra?

Angari frekvenciája. Nyolc-huszonhárom. Az Angari felrobbanásának napja.

– Hogyne, asszonyom. – A katona gyors mozdulatokkal nyomkodni kezdte a készüléket, közben egy arra járó másik katona hozott egy széket Susannek, aki megköszönte és lezökkent rá.

– Angari! Angari, jelentkezz, Angari!

Jó két percig hívogatta, de nem kapott választ. A katona türelmesen állt fölötte, majd átvette a felé nyújtott készüléket és megkérdezte, hová kísérheti.

– Sehová… nem kell engem kísérni. Majd megyek magam.

– Ahogy kívánja, dr. Harrison. A városban minden katona a segítségére lesz.

Tisztelgett és távozott. Susan föltápászkodott és kiment a kapun.

A város borzalmas látványt nyújtott. A házak egytől egyig szétbombázva, az északra néző falakat elborította a törmelék, a keletieket és nyugatiakat szétmarta, csak a déli falak úszták meg valamennyire, legalábbis ha elég erős volt az épület. Több ház félig összedőlt. A víztorony összeomlott, a víz elsöpört néhány kocsit, és visszafelé tartott a Rikká medrébe. Az összes nagyobb téren katonai helikopter állt amerikai vagy kanadai felségjellel, és mindenhol katonák futkostak. Susan megcélozta a legközelebbit, de nem volt benne pilóta.

– Hé, katona! – szólt rá a legelső arra haladó egyenruhásra.

– Igen, asszonyom, miben segíthetek?

– Fel kell jutnom a Halli-Haumma csúcsára, hol találok egy pilótát?

– Egy pillanat türelmet. – A katona beleszólt a rádiójába. – Itt Benson. Dr. Harrison egy kis gépet kér a Halli-Haumma csúcsára. A városháza előtt vagyunk. Vétel.

– Vettem, Mr. Benson – felelte egy hang. – Pár perc és küldöm a gépet, vége.

Susan kiugrott a gépből és elindult a szimedzsen. Azonnal feltűnt neki, hogy nem jár törmeléken, mint odalent Naknirban. Itt nem tombolt a piroklaszt. A sátrat is sértetlennek látták már a levegőből. Odaért és már rángatni kezdte a cipzárat, amikor észrevette, hogy nincs is behúzva. Leguggolt és bebújt a nyíláson.

A gyerekek nem voltak a sátorban. A középső helyiségben a matracok úgy feküdtek, mintha most keltek volna fel róluk. Susan kimászott a sátorból és visszafutott a géphez.

– Nincsenek itt, őrnagy úr!

– Nem mehettek messzire – felelte a pilóta. – Szerintem lefelé indultak, a városba, megnézni, mi a helyzet. Elindulunk a déli oldal mentén és figyelünk.

Nem sokáig kellett figyelniük, a sziklafal szürkéjén valósággal kiugrott Mira piros pulcsija, és egy pillanat múlva meglátták Angarit is, pár méterrel lejjebb.

– Nézze azt a platót alattuk – mutatta a pilóta. – Ott leszállunk és megvárjuk őket, az út nagy részét nem kell mászva megtenniük.

– El tudjuk vinni őket?

– Sok jó ember kis helyen is elfér. Megoldjuk, doktor.

Még negyedórába telt, hogy Angari leugorjon a plató fölött egy méterre levő kiszögellésről, de Susan akkor sem tehetett föl kérdéseket.

– Mi történt a Nombir-Taummán, Szuszeni? Ugye piroklaszt volt? Mekkora? Mi a helyzet a városban, vannak halottak, sérültek? Mit mutatnak a műszerek? *Mondj már valamit!*

– Hallgass már el végre! Sérültek biztosan vannak, egyelőre nem tudok semmit. Igen, piroklaszt volt, de semmit sem tudok a részletekről, az egész város romokban hever, műszereink sincsenek. Mi van veletek?! Miért nem jelentkeztetek?

Angari úgy nézett ki, mint aki napok óta nem aludt, nem evett, valósággal támolygott a fáradtságtól, de a szeme csillogott.

– Nem értünk rá. Össze tudsz kötni az Intézettel?

Susan egy sóhajjal odaadta a telefonját, és már Mirára figyelt, aki ekkor érte el az utolsó kiszögellést. Odanyúlt érte, leemelte. A kislány pehelykönnyű volt, és még Angarinál is nyúzottabb.

– Paiszk – motyogta, és a következő pillanatban már aludt is.

Susan egyenesen a konténerfaluba vitette őket, amit már lendületesen építettek a hegy tövében. Kaptak egy szobát, ahol lefektette a gyerekeket, Mira szülei már úton voltak a városból, és hívott orvost is.

– Semmi bajunk – morogta Angari –, csak nem aludtunk az éjszaka. Kialusszuk magunkat és megreggelizünk, minden rendben lesz. Hallottad az eredményeket, Susan?

– Nem, miféléket?

– Beszéltem a srácokkal. A Nombir-Taumma kiköpte a dugaszt és most ömlik belőle az andezitláva. Már dolgoznak a megfigyelésén. A Színind-Aumma is mozgolódik, majd meg kell figyelni… de most megyek aludni…

Ezzel bemászott az ágyba és azonnal elaludt.

A robbanás utáni órákban főleg a sebesültek ápolásával, a halottak felderítésével és a károk felmérésével foglalkoztak – azazhogy halottak egyáltalán nem voltak, de ez csak akkor derült ki, amikor mindenkit számba vettek az elsősegélyhelyeken, és a listát a számítógép összevetette a városban élők névsorával. A hiányzó tizennyolc főről mind meg tudták állapítani, hogy elutaztak, a kitörés idején nem voltak a városban.

Súlyos sebesültek sem voltak. Egyetlenegy sem. Nagyszámú horzsolt, karcolt, tépett seb, az egészségügyisek egész nap ezeket tisztították és kötözték, de ezeknél súlyosabb nem történt.

Hake húszig számolta azokat a nakniriakat, akik egyenesen neki mesélték el, milyen súlyos károkat szenvedett pontosan az a hely, ahol akkor voltak, amikor meghallották dr. Harrisont a hangosbeszélőből, és az életüket mentette meg… Húsz után már nem számolta, és nyilván még sokkal többen voltak, akik pont vele nem találkoztak.

Egy órára gyűlést hirdettek, két helyszínen, a városháza előtti téren és lent a konténervárosban egy üres térségen. Ekkorra a városbeliek egynegyede lent volt. A két helyszínt egy-egy sebtiben fölállított kivetítő kötötte össze.

Hake talán a legrövidebb szónoklatot tartotta, amit politikus valaha.

– Barátaim… eddig egyetlen halottat vagy súlyos sebesültet sem jelentettek. Az anyagi kár jelentős, de… átvészeltük. Susan?

Susan odalépett a hevenyészve felállított kamera elé, de meg sem szólalhatott, a tapsvihar úgy szólalt meg, mint a mennydörgés.

– Köszönöm – ismételte többször is, míg végre hagyták szóhoz jutni. – Köszönöm. A dicsőség azonban nem az enyém, én csak továbbadtam azt a riasztást, amit kaptam… gondolom, sejtik, kitől…

– Angari! Angari! – rikoltozta a boldog tömeg. Az ünnepelt persze aludt, de majd visszanézheti felvételről.

– Ami történt… ami romba döntötte Naknir városát, azt úgy hívják, hogy piroklasztikus kitörés. A Nombir-Taumma belsejében a láva kivezető útja eltömődött, de muszáj volt utat csinálnia magának. Hát robbantott. Az azóta végzett megfigyelések szerint a láva útja jelenleg akadálytalan, nagy mennyiségben ömlik egy lakatlan völgybe. Hát ennyi. Egyelőre nincs okunk veszélytől tartani. Köszönöm, hogy meghallgattak.

Délután négykor letelt a százhúsz óra, amit Angari megjósolt. Susan nem tudott elfojtani némi megkönnyebbülést, amiért más műsorszám nem történt. Angari jóslata félelmetes pontossággal bevált, a kitörés az ötödik napon volt, csak a hegylánc egy másik csúcsán.

Hake háromnegyed ötkor kapta meg a végleges jelentést az emberekről. Halottak: nulla. Könnyű sérültek: kilencszázhetven. Súlyos sérültek: nulla. Regisztrált lakosok: ezerötszáznegyvenkilenc. Megtalált lakosok: ezerötszázharmincegy. Hiányzik tizennyolc fő, akik mindegyikéről egynél több családtag vagy szomszéd vallotta, hogy napokkal vagy hetekkel korábban elhagyták a várost. Az irodisták elkezdték végighívni őket, hogy biztosak legyenek felőlük.

Még állatot sem jelentettek, hogy elpusztult volna. Pedig azok igazán nem érthették Susan figyelmeztetését, és biztos helyre vinni őket nem volt idő.

A Nombir-Taumma kiértékelése is elkészült estére. Ötös erősségű, paroxizmikus pliniusi kitörés volt, nyolc köbkilométer effuzívanyagot lövellt ki, és folyamatos lávaömlés követte. A villámgyorsan helyreállított állomáson végeláthatatlan grafikonok és diagramok rajzolódtak ki Susan előtt és tudatták a hegy jelenlegi állapotát. Egyelőre csak műholdas megfigyeléssel, mert Naknirba nem küldtek olyan műszereket, amik ebben a stádiumban levő

hegyhez valók lettek volna. Misamackó, aki két napja elhagyta Új-Zélandot, most Manilában felpakol némi holmit, hamarosan érkezik. A terv az, hogy most már az egész hegyláncot megfigyelik, mert ha előbb a Halli-Haumma, aztán a Nombir-Taumma aktiválódott, akkor a kettő között fekvő Hútin-Umma felől sem lehetnek bizonyosak, és a két további csúcsra is ügyelni kell.

Naplemente után a Nombir-Taumma csúcsa negyven kilométeres távolságból is úgy fénylett, mint egy reflektor.

Másnap reggel kilenckor megint tompa moraj zúgott fel, de ettől nem félt senki. Ötven munkagép okozta, amik lassú menetben kígyóztak föl a hegyoldalon.

A két kislány már éjfél óta ébren volt, de nem látták az impozáns felvonulást, amit minden nakniri gyerek megcsodált. Már fölvitették magukat helikopterrel a Hútin-Umma csúcsára.

Persze negyedórás vita kellett hozzá, amiben szokás szerint ők nyertek, viszont ezúttal Mati kijelentette, hogy akkor ő viszi föl őket, és ott marad velük. Jó, csak ne zavarj, felelte Angari.

Egy nagy helikopterrel fölmentek a sátorért a Halli-Haummára, a katonák lebontották és berakodtak mindent, aztán átmentek a Hútin-Ummára és tábort ütöttek. Mati kért egy sátrat magának a katonáktól, és fölállították a lányoké mellett. Több ennivalót is hoztak, és egy százliteres víztartályt. És ezúttal Rotirit is magukkal vitték.

A tábor – Mira szerint Hútin-ukcsi, Angari szerint Jahangi-dzsilu – egészen más helyen állt, mint a Halli-Haummán, egy kis fenyvesben, a sátrakat négy hatalmas fenyő közé, az ágak alá állították. Még forrás is volt a közelben, kristálytiszta, iható vízzel, abból fognak inni, a tartályból csak akkor, ha a forrást tönkretenné a vulkáni emisszió. De a Hútin-Ummán egyelőre híre-hamva sem volt effélének.

– Hogy hívják a forrást? – kérdezte Angari.

– Jakcsikatren – felelte Mati. – Azt jelenti, Vörös-víz.

Angari rápillantott.

– Miért?

– Hát azt nem tudom.

– Pedig érdekes lehet. Vulkáni anyagok is belemosódhattak, amik megfestették.

– Nem hiszem, a patak vize lent a hegy tövében is kristálytiszta.

– De amikor a nevét kapta, ez lehetett másképpen is.
– Értem. Hát az lehet. Szóval mit fogsz csinálni idefönt?
– Kicsit még sétálunk, körülnézünk, aztán meg kell próbálni kideríteni, mit akar a hegy; ez meg a szomszédja.
– Hogyan?
– Nehéz lenne elmagyarázni. Figyelni kell. Például… látod azt a sziklát?
– Persze, harminc méterre van és akkora, mint egy autó, hogyne látnám.
– Igazad van. Most nézd azt a törést a tetején. Mintha leharapták volna belőle egy darabot. Láttam már ilyen sziklát, azt eltalálta egy vulkáni bomba. Lehet, hogy ezt is.
– Értem, de ebből hogyan következtetsz arra, hogy mi fog történni?
– Hát ebből sehogy – felelte Angari, de nem mondott semmit arról, hogy akkor mi módon. Sétáltak még egy negyedórát, aztán visszamentek a táborba, és a gyerekek leültek a sátorban a matracukra.
Délelőtt tíz óra volt, H +18.

Amióta a városát vulkánkitörés sújtotta, Hake először délben szakított némi időt pihenésre. Egy órát küzdött a kialvatlanságával, ami nem álmossá, hanem túlságosan éberré tette, aztán fölkelt és átment a folyosó másik végére, ugyanis az irodájában próbált aludni. A háza lakhatatlan volt. A felesége ápolónő volt, ő lent volt a konténervárosban és próbált valamit még segíteni.
– Mi a helyzet, Susan? – lépett be Hake a már unalomig ismételt kérdéssel.
– Bár tudnám, Hake. Kétféle adat létezik: amit nem ismerünk, és amit igen, de nem tudunk hasznosítani. Pillanatnyilag fogalmam sincsen, hogy a Halli-Haummától számíthatunk-e még bármilyen aktivitásra, vagy minden elcsendesedett-e, azazhogy áthelyeződött-e a Nombir-Taummára. Ami a Hútin-Ummát és a Színind-Aummát illeti, egyáltalán nem tudok semmit. Szó szerint. Pontosan annyi adatom van róluk, mint egy kamcsatkai halásznak, aki soha nem is hallott a világnak erről a részéről.
– És az ALERT?
– Amit az ALERT erről a hegyláncról tud, azt én is látom ezeken a képernyőkön.

– Úgy értem, nem tudnak segíteni?

– Dehogynem. Holnaputánra ígértek egy csomagot, Misamackó… elnézést, Kuznyecov doktor a valódi neve, szóval megígérte, hogy jön és hozza a nagyobbik bőröndjét. Majd meglátja, hogy mekkora bőröndje van.

– Személyesen fogom cipelni – mosolygott Hake –, ha a tartalma segít valamit megtudni a hegy alatt zajló folyamatokról.

– A hegylánc alatt, Hake. A Nombir-Taumma robbanásával az események súlypontja áttolódott az egész hegyláncra. És… mondjuk úgy, hogy ha Misa nagyobbik bőröndjének tartalma nem segít, akkor azzal véget is ért a tudomány.

Lent a konténervárosban az amerikaiak és a kanadaiak úgy építkeztek, mint akik egész Naknirt oda akarják költöztetni. De ezalatt a város újjáépítése is teljes lendülettel folyt, a munkagépek egyszerre mindenhol dolgoztak, nem is tartottak szünetet, ha a vezetőjük kiszállt, rögtön másvalaki ült a helyére.

Rotiri föltápászkodott, nyújtózott egyet, aztán ránézett a gazdájára.

– Menj, sétálj egyet – mondta Mati, és lapozott a könyvében.

Rotiri megcsóválta a farkát és kiment a sátorból. Körülnézett, körbeszaglászott, megnézett egypár madarat, de elérhetetlen magasságban ültek az ágakon. Úgyhogy inkább átment a másik sátorba, a kicsi gazdához.

A középső helyiségben ültek a lányok, egymással szemközt, mozdulatlanul nézve egymást. Rotiri farkcsóválva üdvözölte őket, de semmilyen választ nem kapott. Mint minden kutyával, Rotirivel is gyakran előfordult, hogy hiába csóvált, nem kapott rá választ, ezért folytatta a csóválást. Nem történt semmi, a lányok egymást nézték, csak néha pislogtak egyet-egyet.

Rotiri végül elunta magát. Közelebb lépett Mirához és megszaglászta az arcát. Közben egy pillanatra egymásba akadt a tekintetük.

– *Nem hagyhattam, hogy megzavarjon minket.*

– *Persze hogy nem.*

– *Majd fölébred. Talán fájni fog a feje.*

– *Nézd a mezőt, változik a hullámzás.*

– Igen, a barnák és pirosak kezdenek túlsúlyba kerülni. Vajon mit jelenthet?

– A zöld és kék árnyalatok nyilván hidegebb területek.

– Vigyázz, ne gondolkodj mechanikusan. Nem valami műszerrel készített képet látsz, ahol hamis színekkel jelzik a különböző értékeket. Egyenesen a hegy mélyébe látsz, ahol örök sötétség van, így színek sincsenek. Ezek a színek nem léteznek, hát a jelentésüket se találgathatod.

– Igazad van, de valamivel akkor is nyilván összefügg.

– Szerintem azzal, hogy az erdő kezd átfordulni, a lila fák vízszintesbe csavarodnak. Nézd hátul az ezüst kockák mögött.

– Igazad van. Akkor a korona mögötti sárgább terület azért fényesebb, mert a fák mögül fehér fény sugárzik.

– Vagyis a gömbök süllyednek.

– Úgy van.

– Mit jelenthet mindez?

– Négy dimenzióban kell gondolkodnunk, Mira. A gömbök a jövő vagy a múlt felé süllyednek?

– Ha a lila fák vízszintesbe csavarodnak, akkor a gömbök csak a múlt felé süllyedhetnek!

– Egyetértek. Vagyis a köznapi világra vonatkoztatva a gömbök valójában emelkednek. A kérdés az, hogy hol.

– A köznapi világban a gömbök a lila fákat csavaró hengertől északra vannak, vagyis…

– Vagyis van ott egy tó.

– Semmilyen tavat nem ismerek azon a vidéken.

– Mégis van, hiszen annak az elmozdulása csavarja fel a fákat.

– Majd megkeressük helikopterről.

– Rendben. A tótól merre keressük a lila fákat?

– Szerintem jobbra, vagyis keletre, hiszen a köznapi világban északra nézünk.

– Akkor a korona miért zöldebb?

– Mert a henger mögött van egy lejtő, amin láva fog lefolyni. A köznapi világban.

– Egyetértek. Vagyis tudjuk már, mit kell keresnünk?

– Tudjuk. Lennie kell ott egy kiszáradt folyóvölgynek is.

– Igen. Lennie kell. A köznapi világban.

Egész nap nem történt semmi, aminek a nakniriak és a vulkanológusok is nagyon örültek. Mati is persze, de unta magát. Nem volt

ahhoz szokva, hogy egész nap heverésszen és olvasson. Időnként elbeszélgetett egy-egy barátjával, vitt a telefonhoz akkumulátoros töltőt. Aludt is valamicskét, aztán amikor felébredt, valósággal összerezzent: fél három, rég ebédelniük kellett volna. A lelkére kötötték persze, hogy ne zavarja őket, de enni akkor is muszáj. Kimászott a sátorból és átment a gyerekekéhez. Szólongatta őket, mégsem illik előzetes jelzés nélkül belépni egy idegen lány hálószobájába, de választ nem kapott. Úgyhogy bement.

A két kislány a matracon ült és nézte egymást. Rotiri Mira előtt aludt.

Matinak háromszor kellett szólnia, míg végül Mira ránézett.

– Most nem hagyhatjuk abba.

– Persze hogy nem. Apád is fel fog ébredni, meg a kutya is. Talán apádnak jobban fáj majd a feje.

– Figyelnünk kell a tükröt. Vajon ha a lila folyó eléri a zöld kockát, az látszani fog a tükörben?

– Nem tudom, de ez csak az egyik kérdés. Az is kérdés, hogy mit jelent, ha látszani fog.

– Szerintem azt, hogy a zöld kocka valójában nyugatra van a tükörtől.

– Vagyis ha látszani fog, akkor a köznapi világban egy szikla van a zöld kocka mögött.

– Vagy mellette.

– Vagy mellette, igen. Nézd, a lila folyón egyre több a sárga folt.

– Csakugyan. Akkor a félhold melletti részen már egészen sárga lesz.

– Vagyis a félhold a kék rombusz felé fog elmozdulni. Mit jelent ez?

– Szerintem a köznapi világban ez földrengést fog okozni.

– Egyetértek. De hol?

– Elvileg a félhold közelében.

– Vagy ott, ahol a tükörben látszik.

– Igazad van, ott is lehet. Ezt ki kell derítenünk. Vajon mikor pattanhat ki a földrengés?

– Talán amikor a félhold eléri a narancssárga lemezt. Azt arrébb kell tolnia.

– A köznapi világban ez mikor várható?

– Talán holnap.

– Egyetértek. Talán holnap délelőtt.

A délután folyamán Naknir nagy része leköltözött a konténervárosba – a nomád körülményeknek csak a gyerekek örültek, akik érdekes kalandként fogták fel. A felnőttek kevésbé, az idősek pedig egyáltalán nem, akadtak olyanok is, akik életveszélyessé vált házukból is vonakodtak kiköltözni. Hake nem erőltette, inkább végignézette az összes házat, embere volt bőven, ház meg nem volt olyan sok az ezerötszáz lakosú kisvárosban, ahol sok volt a nagy család.

Megint eleredt az eső, vagyis hát megint elérte a várost; a Nombir-Taumma közelében sokkal többet esett, mint vulkánkitörések idején gyakran.

A Hútin-Umma tetején is esett, dobolt a sátor tetején. Ők ketten épp csak észrevették, aztán nem foglalkoztak vele. Sokkal fontosabb dolguk volt. Ezekben az órákban jöttek rá, miért is vannak ők itt. Mira úgy fogalmazta meg: fel kell gombolyítaniuk a hegyeket.

– *Nyilvánvalóan csak mi ketten látjuk mindezt, senki más.*

– *Hát persze.*

– *Akkor nekünk kell megfejteni, hogy mi történik a hegy mélyében. Illetve már két hegyen is voltak események… ahogy ti mondjátok az Intézetben, „műsor”… szóval a hegyek mélyében. Erre más nem képes. A műszereitek édeskeveset mutatnak.*

– *Egyetértek.*

– *Tehát végig kell mennünk az egészen. Nem tudom, mennyi időbe telik és hány látóhelyet kell felkeresnünk. De végig kell néznünk mindent, amit láthatunk. Minden egymásra épül, nekünk csak végig kell mennünk az egészen. Fel kell gombolyítanunk a hegyeket, mint egy fonalat, mert egyetlen eseménysort alkotnak.*

– *Igen, de… ez nem eseménysor. Ez valami más.*

– *Más?*

– *Nem egyszerűen az események alkotnak sort. Nálunk Angarin volt egy játék, én mindig jó voltam benne, úgy hívják, dzsiarang. Van száz pálcika, különféle színekre festve. Ledobjuk őket az asztal közepére, egy halomba, és ki kell őket húzni onnan, mindig alulról, úgy, hogy a többi közül egynek sem szabad megmozdulnia.*

– *Ezt nálunk is játsszák, navaktir a neve.*

– *Rendben. Nos, a hegyláncban lejátszódó események olyanok, mint a dzsiarang, illetve navaktir. A Halli-Haumma kihúzott egy csomó pálcikát,*

és nem történt semmi. De aztán az egyik pálcika nidzs volt, nálunk így hívják azt, amikor elrontod és egy csomó pálcika leomlik. Olyankor a kihúzott pálcikát rá kell dobni a többire. A Halli-Haumma nidzset fogott, egy csomó pálcika leomlott, ezért megszűnt a feszültség a hegy alatt. Csak aztán persze a nidzset rá kellett dobni a halomra, és ettől minden átrendeződött, és felrobbant a Nombir-Taumma. Most viszont minden pálcika nidzs, hiszen a kitörés változatlanul tart, minden átrendeződik, és nem tudjuk, mi lesz. Lehet, hogy lesznek siemin pálcikák, ezek azok, amik külön gurulnak a többitől, és egyszerűen fölveheted őket. Lehet, hogy nem lesznek. Lehetnek nahangi pálcikák, amik egy csomó másik pálcika mozgását akadályozzák, és azokhoz nem nyúlhatsz, amíg a nahangival nem csináltál valamit. A Nombir-Taummából kiáradó láva szerintem ilyen pálcika, mert minden egyes mozdulatával megmozdít egy csomó más pálcikát. De száz pálcika van a halomban, és csak akkor boldogulsz, ha az összes helyzetét áttekinted, hogy melyiknek melyik része melyik másik pálcika alatt vagy fölött van… mert ebben a dzsiarangban más a szabály. Itt nem mi húzzuk ki a pálcikákat, hanem a szeizmikus erők. Mi azt szeretnénk látni, hogy mikor melyik pálcikák fognak megmozdulni.

– Értem. Jó hasonlat. Tetszik. Akkor most az a dolgunk, hogy figyeljük, hogyan húzogatják a pálcikákat a szeizmikus erők, és hogyan áll a többi pálcika. De nekünk nem száz pálcikánk van, hanem senki se tudja, hogy mennyi, és játék közben újabb pálcikák jöhetnek létre, akár a halom közepében is.

– Úgy van. És a pálcikák értékét is csak utólag tudod meg. A Halli-Haumma hamuesője alighanem fekete pálcika volt, az ér a legkevesebbet, de a Nombir-Taumma felrobbanása a legdrágább, arany pálcika.

– Hányféle pálcika van?

– Nem tudom, azt is csak a szeizmikus erők tudják.

– Úgy értem, nálatok az igazi játékban.

– Ja, a fekete pálcika egy pontot ér, a kék ötöt, a piros tízet, a zöld ötvenet és az arany százat, de abból csak egy van.

– Értem. Ebben a szeizmikus dzsiarangban biztosan sokkal többféle pálcika van, és az aranyból sem csak egy darab van.

– Egyetértek. Ha a szeizmikus erőknek úgy tetszik, bármelyik hegyen történhet megint ugyanakkora robbanás, mint a Nombir-Taummán.

– Vagy akár nagyobb is.

– Igen.

– Apa, ébredj! Apa!

Mati nagy nehezen kinyitotta a szemét. Mira arca volt az első, amit meglátott.

– Te jó ég… mi történt?

– Elaludtál.

Felkönyökölt, körülnézett. A sátorban volt… a lányok sátrában feküdt, a középső helyiség ajtajában. Egyáltalán nem emlékezett, hogyan került oda. Sajgott a feje.

– Ideje ennünk valamit – szólalt meg Angari. – Még nagyon sok munka vár ránk.

– Parancsnoki iroda, itt Khan hadnagy.

– Üdvözlöm, Susan Harrison vagyok.

– Á, doktornő, parancsoljon.

– Mr. Khan, tudná adni az ezredes urat?

– E pillanatban nem megy, dr. Harrison. Kint van a csapatoknál. De bármit kívánjon, én elintézem, ezért vagyok itt.

– Hát, Mr. Khan, ez nem kis dolog. Egy helikopter kellene.

– Kicsi vagy nagy? Mikor? Hová?

– Kicsi, hadnagy úr. Tudom, hogy abból csak kettő van.

– Nem probléma.

– De hosszabb időre kellene.

– Hallgatom, dr. Harrison.

– Szóval egyfajta kutatásról van szó. Különböző helyekre kell elmenni a hegyláncban, leszállni, valamennyi ideig ott várakozni, aztán fölkeresni egy újabb helyet, és így tovább.

– Semmi akadálya. Gondolom, vulkanológiai kutatásokat fog végezni. Azért jöttünk, hogy a segítségükre legyünk.

– Nos… nem egészen. Az az igazság, hogy nem is én mennék, és fogalmam sincs, hogy mik azok a kutatások. Nyilván közük van a hegylánc vulkanizmusához. De semmilyen részletet nem ismerek.

A vonal másik végén a szolgálatkész katonatiszti hangnem semmit sem változott.

– Ez sem probléma, doktor. Kit kell felvennünk, mikor és hol?

– Hát… szóval egy tizenkét éves kislányról van szó.

Érződött, ahogy a hadnagy felkapja a fejét a telefonnál.

– Angariról?!

– Igen.
A hang ekkor változott csak meg. Sietősre.
– Mennyire sürgős? Félórába beletelik, hogy megszervezzem a helyettesítésemet, de magam szeretnék menni. Van érvényes pilótaigazolványom, és amióta megtudtam, hogy ide vezényelnek, azóta reméltem, hogy találkozhatom Angarival.

Susan igyekezett alaposan megnézni, hogy kire bízza rá a gyerekeket – ő maga nem mehet, itt kell ülnie a műszereknél, Angarinak is ez volt a kívánsága és az intézeti munkája is ez. Persze Mati is velük megy, ragaszkodik hozzá.
Khan hadnagyon mindazonáltal első pillanattól látszott, hogy rajongója Angarinak. Ahogy kiugrott a gépből, már futott feléjük, lehajolva, mint általában azok, akik helikopterből szállnak ki. Angari éppen a hátizsákja szíjaival bajlódott, leguggolva egy kocsi mellé. A hadnagy fürgén Susanhez sietett, az amerikaiak szokásos lezser módján tisztelgett és bemutatkozott.
– Ahmed Khan hadnagy a légierő 610-es különleges egységétől, szolgálatára, asszonyom. De hol van Angari?
– Itt – szólalt meg a keresett.
A hadnagy odafordult, egy szempillantás alatt ott is termett és leguggolt mellé.
– Segíthetek?
Rendbe hozta a szíjakat, fölkapta a hátizsákot, és most vigyázzba állva tisztelgett és mutatkozott be újra Angarinak, aki a szép szál katonatisztnek a melléig sem ért.
– A helikopter a rendelkezésedre áll. Hová vihetlek?
Susannél volt egy táblagép a műholdas térképpel, amit az Intézet rögzített az elmúlt napokban. Odanyújtotta a hadnagynak, aki néhány pillanatig tanulmányozta, és bólintott.
– Tíz perc alatt ott vagyunk.
– Meg kell várnunk Miráékat – mondta Angari –, elmentek néhány holmiért.
– Ahogy kívánod – mosolygott a hadnagy, és helyet foglalt a kocsi motorházán. – Még van két helyünk. Nem is tudom, melyiküktől kérdezzem – pillantott egyik nőről a másikra –, mi várható a hegyekben a közeljövőben?
– Nem is számít, kit kérdezel, Ahmed – felelte Angari. – Senki sem tudja. Azért megyünk, hogy kiderítsük.

– Rendben. Minden műszer itt van? – biccentett a hadnagy a csomag felé.

Angari megcsóválta a fejét.

– Semmilyen műszert nem viszünk. Csak Mira és én kellünk hozzá.

– Értem. Pontosabban nem értem, de majd nyilván megértem. Azt hiszem, ott jönnek.

A Színind-Aumma nyugati lejtőjén találtak alkalmas leszállóhelyet, egy facsoport is volt a közelben. A levegőben erősen érződött a Nombir-Taumma füstje, öt kilométerről hozta a szél.

A két férfi a helikopter ajtajában ült és a gyerekeket nézte, akik jó száz méterrel arrébb ültek a fák tövében, egymással szemben, és nem mozdultak onnan már egy negyedórája.

Már túl voltak annak tisztázásán, hogy fogalmuk sincs, mit csinál az a két gyerek a hegyoldalon. Egymás szemébe nézni bárhol tudnának. Ahmed kijelentette, hogy vulkánok terén Angari Lerua akkora tekintély, hogy a szó szoros értelmében azt csinál, amit akar. A parancsnokság se fogja megkérdezni, hogy mire használják az adófizetők helikopterét, ha az ő nevét beleírja a jelentésébe. Egy ilyen vulkanikus helyzetben… Műsor, felelte Mati, Angariék így hívják, amikor aktiválódik egy vulkán. Ahmednek tetszett a szó. Műsor…

– Nem is annyira szép szó – mondta Mati. – Nálunk mostanáig nyugalom volt, de egy-két dolgot elolvastam erről, amíg a gyerekekkel táboroztunk a másik hegyen. Szörnyű robbanások történnek néha, Angari biztosított, hogy ami romba döntötte a városunkat, az egy kisebbfajta volt, és hát ő igazán tudja, hogy mit beszél.

– Az biztos. Én akkor szabadságon voltam, a családomnál Philadelphiában. Néztem a tévét, láttam többször a kislányt is, miután a szigetet kiürítették, emlékszem, milyen tökéletes meggyőződéssel jelentette ki, hogy a sziget fel fog robbanni… aztán be is következett, ugye. A lányom egyidős vele… úgy rajong érte, mint egy énekes sztárért. Fölveszi az interjúit, elteszi a magazinokban megjelent fotóit…

Mati sóhajtott.

– Igen, nagyon karizmatikus egyéniség. Az én lányom minden percét vele tölti, amióta találkoztak. Pedig beszélni sem tudnak

egymással, Mira semmilyen idegen nyelven nem tud, az iskolában jövőre kezdi majd az angolt.

– De látja, nem is beszélnek.

– Hát nem. Akkor mit? Eddig semmi egyebet nem csináltak, amikor láttam őket, csak ültek és nézték egymást. Minek?

– Meg ne haragudjon, Mati, de ha céltalannak tartja, hogy ülnek és nézik egymást, miért egyezett bele, hogy idejöjjenek?

– Amiatt, amit maga karizmának hív. Én érzelmi zsarolásnak hívtam… Ha bármit mondok, ami ellene szegül a gyerekek óhajának, arra mindig az a válasz, hogy rendben van, de szembe kell néznem a döntésem következményével. Maga tudna erre bármi értelmeset felelni, Ahmed? Én talán tudtam volna, talán nem, de nem tettem, rájuk hagytam. Játsszanak csak. Fönt a hegyen veszélyben voltak, de én itt élek születésem óta, pontosan tudom, hogy a fennsíkon is veszélyben lettek volna. Hát hagytam, hadd menjenek föl, azaz hát én magam vittem fel őket. Az már nagyon nem tetszett, amikor felmentünk értük és nélkülük kellett visszajönnünk, de nem tudtam ezzel a problémával foglalkozni, mert az életünket kellett mentenünk a viharban, a gépet össze is törtem. Egyre több minden volt ebben az egész dologban, ami nagyon nem tetszett. Csakhogy egyszer csak hazaszól Angari és ráparancsol a doktornőre, hogy a Nombir-Taummát figyeljék, *és a Nombir-Taumma egy percen belül felrobban!* Honnan tudta?! Valami látnok? Semmiféle műszer nem volt nála, Ahmed, és különben is, később megkérdeztem dr. Harrisont, hogy milyen műszerrel lehetett volna azt a robbanást megjósolni. Csak nézett, mint… van nálunk egy szólás: nézett rám, mint a vert malac, hát így nézett rám, és elmagyarázta, hogy a robbanás előtti másodpercekig a Nombir-Taummát semmiféle műszerrel nem figyelték, de még abban a néhány pillanatban is csak műholdas kamerával, az meg nem lát a hegy belsejébe. Meg az ilyen vizsgálatok amúgy is sokkal tovább tartanak. Szóval honnan tudta Angari egy perccel előbb, hogy a Nombir-Taumma fel fog robbanni? Nem is látta! Pontosan tudom, hol táboroztak, én vittem őket oda, a hegytető déli oldalán, fölöttük még ott volt a kráter tíz-húsz méter magas pereme, de ha arra fölmásznak, a Nombir-Taummát akkor sem látják, mert a Hútin-Umma csúcsa takarja. Át kellett volna kerülniük a keleti oldalra, de ha onnan hívtak volna, nem lehettek volna a robbanás

után legfeljebb egy órával a déli falon, egész napos hegymászás kellett volna hozzá.

– Hát… ez jó kérdés, Mati.

– Szóval az érzelmi zsarolás. Annak tekintettem, amíg a Nombir-Taumma fel nem robbant. Harrison doktor azt mondta, hogy esélyük sem volt felismerni, mi fog történni, hiszen a Nombir-Taummát egyáltalán nem figyelték, és teljesen lakatlan vidék, senki sem járt arra, senki nem vehetett észre semmit. Angari viszont *tudta,* hogy mi lesz. Szóval honnan tudta? Még ha életében ez lett volna az egyetlen dolog, amit előre megmondott vulkánokkal kapcsolatban – márpedig megjósolta az Angari katasztrófáját is –, akkor is azt kell mondanom, hogy ezt nem lehetett véletlenségből kitalálni előre. Valahonnét tudnia kellett.

– Nyilván nem arra gondol, hogy természetfölötti képességei lehetnek.

– Nem, dehogy. Valami olyan érzékenysége van, amivel… nem tudom, talán belelát a hegybe, vagy… fogalmam sincs. De akkor is van ezernyi kérdés. Ha onnan, a Halli-Haumma csúcsáról meglátta, hogy a Nombir-Taumma ki fog törni, akkor miért kellett elmennünk a Hútin-Ummára, aztán ide? Meg miért kell neki ehhez a lányom? Egyszer valami olyasmit mondott, hogy a Halli-Haumma a lányom barátja, már nem is emlékszem pontosan, arra jobban, ahogy rám nézett, amikor szóltam neki, hogy egy hegynek nincsenek érzelmei… igen, mert azt is mondta, hogy a hegy nem fogja bántani Mirát. Szörnyű volt, ahogy akkor rám nézett, Ahmed. Tudja, a kishúgom is nézett rám sokszor úgy, mint az okos, nagy felnőtt a kis hülyére, pedig tíz évvel fiatalabb nálam, ez valahogy adottsága a lányoknak, már Mirával is előfordult olykor… de itt nem ez volt. Angari úgy nézett rám, mint… mint egy mérhetetlen bölcsességgel megáldott öreg tanítómester a kisgyerekre, aki még azt sem tudja, hogy nem tud semmit. Fogalmam sincs, ki ez a gyerek… vagy talán jobb lenne úgy mondanom, *mi* ez a gyerek. És hogy mit akar a lányomtól, arról végképp sejtelmem sincs.

A hadnagy bólogatott.

– Értem, amit mond, Mati. Azt hiszem, tudok rá válaszolni. Angari nagyon közeli kapcsolatban él a hegyekkel, vagy lehet, hogy csak a vulkánokkal. Minden apró rezdülésüket megfigyeli és következtetéseket von le belőle. Nyilván Mira is hasonló habitus, és ő is apróra megfigyelte a Halli-Haummát, akárcsak Angari az An-

garit. A kettejük tapasztalatainak összegzése sokkal több következtetésre adhat módot, mint külön-külön.
– Igen, igen, Ahmed, de hát beszélni sem tudnak egymással!
– Ja igen, erről megfeledkeztem. Hát… nem tudom.

Az ALERT-et ekkor éppen négy szekcióra osztották. Hármat tartottak fenn a legjelentősebb események megfigyelésére, egy pedig az összes többit látta el. A Naknir-hegység a Nombir-Taumma robbanásával átkerült a fontosak közé, és a kettes szekcióra asszignálták. Jelenleg napi tizenhat órában biztosítottak neki ügyeletet, nyolcban az egyes, nyolcban a hármas szekcióval egyesítve. Veronica az egyes szekcióval foglalkozott éppen – Japán, Honsú sziget északi része –, amikor megszólalt a telefon.
– ALERT vagyok, hallgatom.
– Veronica, csinálnál nekem egy katasztrófamodellt?
Veronica összehúzta a szemöldökét.
– Szia, Angari. Minek az neked?
– Csak csináld meg, jó?
– Jó. Várj egy percet.
Veronica az irodai székkel átgördült egy másik gép elé, elindította a programot és beállított néhány funkciót.
– Milyet szeretnél?
– Olvasd le a GPS-en, hogy hol vagyok.
– Igen, megvan.
– Most húzz innen egy egyenest a Nombir-Taumma kráterének középpontjáig. Forgasd el úgy, mintha egy óramutató lenne, aminek én ülök a végén, és eltelt három óra.
– Szóval kilencven fokkal a kráter középpontja körül. Jézusom, Angari, mi akar ez lenni?
– Csak csináld meg, légy szíves.
Veronica sóhajtott és méricskélni kezdett a műholdképen.
– Rendben, megvan.
– Most kaptál egy negyedkört.
– Igen, persze.
– Jó. Ebben a negyedkörben helyezz el nekem egy tektonikus rengést a Nombir-Taumma magmakamrájának mélységében. Indulj öt richterről, és emeld mondjuk nyolcig.
– De kis szívem, az alatt a hegy alatt nem akkumulálódik energia. Éppen hogy kiadja az energiáját.

– Mondtam én, hogy akkumulálódik?

Veronica újabb nagy sóhajjal beállította a paramétereket.

– Oké, megvan.

– Mi jött ki?

– Mi jött volna ki, kincsem, felállítottam a modellt, ezt most a gép kiértékeli, tudod, hány képletet kell végigkalkulálni?

– Jó, megvárom.

– Mesélj addig valamit arról, amit most csinálsz.

– Inkább nem.

Veronica megint sóhajtott, és végigvárta a modell kiszámítását.

– Oké, kész van a modelled. Mire vagy kíváncsi?

– Hol van a… hogyishívják pont?

– Kulminációs?

– Az, igen.

– Tőled észak-északnyugatra, háromezer-kétszáz méterre, a Színind-Aumma északnyugati lejtője alatt. Az átmérője ötszáz méter. Hat richtert meghaladó rengésnél ez az oldal végig beomlik és a magmakamra exponál. Ezt ötös vagy hatos VEI követheti, ami szétveti a Színind-Aumma északnyugati kvadránsát, kétszázhatvan és háromszáznegyven fok között, és hét egész héttől nyolc egész kettőig terjedő újabb rengést indukál. A láncreakció a Nombir-Taumma keleti oldalán folytatódik, ahol ötös-hatos rengések sorozata következik be, de a jelenlegi kitöréskép nem változik, amíg a kráterfal be nem omlik, várhatóan hetven és száz fok között. Ekkor a láva elönti a keleti oldalt és a két hegy közötti völgyet, ahonnan délnek halad tovább a folyó felé. Az egész folyamat prognózisa… hm, ez valószínűleg hibás, százhúsz órára jött ki.

– Miért lenne hibás?

– Ez olyan, mintha te egy nap alatt nőnél kisbabából felnőtté.

– Nagyon is reális. LLF?

– Bolond vagy?

– Csak realista.

Veronica újabb nagy sóhajjal megpróbálta a Lehetséges Legroszszabb Forgatókönyvet, ahogy Emoji hívta.

– Hát ha a Színind-Aumma északnyugati kvadránsánál nagyobb terület roppan össze, annak nem lesz különösebb következménye. A Nombir-Taummán viszont ha a katasztrófa továbbmegy százhetven fokig, akkor ledől a nagy bazaltorgona, és lahar söpör vé-

gig a vidéken a hegytől délre, amit láva követ. Hatvan-nyolcvan fokos legyezőben semmi nem marad épségben.

– Milyen hatással lesz ez az egész a Naknir-fennsíkra?

– Semmilyennel, édesem, sem a lahar, sem a láva nem fog fölmászni a hegyoldalon. A Színind-Aumma explóziója persze elérné a várost, de a távolság miatt a hatás tíz százalékkal kisebb lesz.

– S mi történik, ha a kiinduló egyenest nem a Nombir-Taumma, hanem a Színind-Aumma kráterének középpontjához húzod?

– Akkor az egész modellt újra kell generálni, édes szívem, minek neked ez az egész?

– Csak generáld újra, légy szíves.

Veronica a sokadik mély sóhajjal hozzálátott.

– *Vagyis már tudjuk, mi a kék folyó és a fehér gúla.*

– *Igen, tudjuk.*

– *Van még itt valami dolgunk?*

– *Nincsen. Be kell néznünk a sárga kockák mögé.*

Ahmed semmi kivetnivalót nem látott abban, hogy egyórai üldögélés után átvigye a két gyereket a hegy másik oldalára. Kezdte érdekelni a dolog.

– Nézze, Mati. Angari nem szórakozásból furikázik ide-oda a hegyekben. Nem is a turizmus újszerű módját választotta, hiszen alig néz körül, amikor megérkezünk. Valamit akar. Gondolom, keres valamit, ha egyszer más-más helyeken száll le. Lehet, hogy megtalálja, és világraszóló felfedezés lesz belőle… úgy értem, ha valamit *ő* fedez föl, hát az világraszóló lesz, az biztos. Hát én pedig ott akarok lenni, amikor ez bekövetkezik. Lehet, hogy némelyik tévériportban megemlítik egy félmondatban, hogy én vezettem a helikoptert. Ez is valami.

– Jaj, Ahmed, ne is említse a tévériportokat. A polgármesterünk napok óta azon drukkol, hogy valaki ránk ne szabadítsa a szenzációhajhász tévéseket. Szerencsére egyetlen riporternek sincs kedve eljönni ide az Isten háta mögé. Japánban is mozgolódik egypár hegy, inkább azzal vannak elfoglalva, ott vannak a közelben jó szállodák. De ez bármikor megváltozhat. Azonfelül… ha Angari felfedez valamit, nem lesz könnyű eltitkolni, hogy az én lányom is ott volt, aztán hetekig hajthatom a közeléből a riportereket.

– Dehogy, Mati. Ha annak a felfedezésnek akkora hordereje lesz, amekkorára tippelek, akkor nem hetekig üldözik a riportterek… hónapokig, évekig is. Akkor az lesz a legjobb, ha egyből megírja könyvben, amit tud a barátnője nagy felfedezéséről. Addig nem hagyják békén.

– Talán még tovább sem – borongott Mati –, hacsak nem tud nekik valami ésszerű magyarázatot adni, hogy Angarinak mi szüksége van ehhez az egészhez pont őrá.

Este Ahmed levitte őket a konténervárosba, aminek közben valaki a Jannapir, vagyis Újváros nevet adta. Reggel hétre beszéltek meg találkozót az itteni helikopterleszállón.

A gyerekek negyed hétkor léptek ki a konténerházból, s egy pillanat múlva Angari megiramodott, eldobta a hátizsákját és futva ugrott Pedro nyakába, aki a magasba emelte és meg is forgatta a levegőben. Angari lelkesen karattyolt vele spanyolul, aztán amikor a férfi letette, odaszaladt Mirához, karon fogta, összeismertette őket.

Pedro sokfelé élt és dolgozott a világban, spanyol anyanyelve mellett tökéletesen beszélt angolul és olaszul, társalgási szinten japánul, oroszul, indonézül és elég jól görögül, meg udvariassági kifejezéseket és hasznos mondatokat, szavakat több tucat kisebb nyelven – de Mirával ő sem tudott beszélni, akárcsak Susan. S persze mindenki úgy gondolta, hogy Angari sem, bár sem Matit, sem mást egyetlen szónyi tolmácsolásra sem kértek soha, és állandóan együtt voltak, szemlátomást remekül megértették egymást.

A helikopter pontosan érkezett, s persze így Pedrót is magukkal vitték, Mira az apja ölébe ült, hogy elférjenek.

– Nem a Színind-Aummára megyünk, Ahmed – közölte Angari a gép mellett állva –, változott a terv. A Nombir-Taummán szállunk le.

– Ahogy kívánod. Valami védőfelszerelésre nincsen szükségünk?

– Nem tudom, de ha igen, itt van a csomagban.

Nem volt rá szükségük, az északi oldal teljesen füstmentes volt. Északkeleti szél fújt, Naknir felé vitte a füstöt, de a város nem érezte, magasan a légkörben ért odáig. Láva sem folyt az északi oldalon, a kráter alakja nem engedte.

Most már három férfi nézte, ahogy a két gyerek elsétál a helikoptertől, följebb a hegyoldalon, és egy szikla tövében helyet foglalnak.

– Mit csinálnak? – kérdezte Pedro, amikor azok ketten már öt perce nézték egymást.

– Fogalmunk sincs – felelte a másik két férfi kórusban, mintha összebeszéltek volna.

– Nézd, ahogy elfordul a félhold.

– Igen, egyenesen az arany lemez felé. Innen már jól látható.

– Ha eléri, az földrengést jelent a köznapi világban.

– Úgy van.

– Ma délelőtt?

– Szerintem igen. Nehéz megítélni a távolságukat és a mozgás sebességét.

– Máshonnan se látnánk jobban.

– Egyetértek.

– Mekkora lesz?

– Nem tudom. Szerinted ez a mozgás sebességétől függ?

– Nem, az túl egyszerű lenne. Akkor igazából nem is lenne érezhető földrengés, hiszen a mozgás nagyon lassú.

– Ha a forgómozgás irányát nézzük, akkor a földrengés a lila fák felé haladva pattan ki.

– Egyetértek.

– Vagyis a kék szőlőfürtöt félretolja és balra tereli a sárga folyót.

– Így van.

– Csakhogy ez a köznapi világban azt jelenti, hogy a Hútin-Umma csúcsától halad a gyökere felé.

– Ez pedig nem lehetséges.

– Valóban nem.

– Akkor másfelől kell megközelíteni az egészet.

– A forgás iránya adott. A távolság és a sebesség is. Hol van a hiba, Angari?

– Nem tudom.

– Földrengés, andzsian?

– Igen, földrengés. Ma délelőtt.

– De honnan veszed?

Angari szemrehányóan nézett a vulkanológusra, aztán a Színind-Aumma felé fordult. A hegy innen nézve nyugodt volt, mert

most a köznapi világban látta. De lent a mélyében a folyó rendíthetetlenül forgatja a félholdat, amíg csak össze nem ütközik az arany lemezzel.

Megnyomta a gombot a telefonján.

– Szuszeni, itt vagy?

Susan fölkapta a telefont az állomáson.

– Angari?

– Mondd, látsz energiát felgyülemleni a Nombir-Taumma és a Színind-Aumma közötti völgyekben?

– Hogy látnék? Változatlanul ömlik a láva.

– Akkor hogy lesz földrengés?

– Miféle földrengés?

Angari sóhajtott.

– Ma délelőtt földrengés lesz ezen a vidéken, de még nem tudom, hogy pontosan mikor és hol.

– Honnan veszed ezt?

– Nézz körül, légy szíves, hol gyűlik energia.

Susan bosszús fintort vágott, de hát ezt a kislány nem látta.

– Sehol, drágám. Itt ülök a gépeknél, látok mindent.

– Akkor itt valami nem stimmel – volt a válasz, és Angari letette.

Susan fejében megfordult a gondolat, vajon amikor erre a pályára adta a fejét, számolt-e mindennel, ami vele jár. Ő azt hitte, hogy csak geológiai jelenségekkel kell megküzdenie.

De nem. A kislány rosszabb.

Délig ültek a hegyoldalon és nézték egymást. A férfiak tettek egy kisebb túrát a közelben, ráértek.

Déli tizenkettőkor Angari fölhívta Susant megint.

– Sehol sem volt földrengés?

– Sehol, kicsim.

– Kösz.

Letette. Nézték egymást, ugyanúgy.

– *Mit rontottunk el?*

– *Nem tudom.*

– *Apróra végignéztük az egészet.*

– *Legalább ötször.*

– *Igen. És mégis hibás.*

– *Valamit teljesen félreértelmeztünk.*

– *De mit?*

– *Nem tudom. Menjünk haza. Itt már nem tehetünk többet.*

Sem Naknirban és Jannapirban, sem az Intézetnél nem volt senki, akit egy pillanatig is zavart volna a tévedés, senki nem tett szemrehányást egy szóval sem, hogy Angari tévesen jelzett előre egy földrengést. A nakniriak nem is szereztek róla tudomást, az Intézetnél meg az ilyesmi nem szokás. Bárki tévedhet. De azért voltaképpen, ami azt illeti, főleg azért nem szóltak semmit, mert eleve nem vették komolyan a dolgot. Miből lenne földrengés?

A két kislány hazaérve berohant a jannapiri gyorsétterembe – amerikai és kanadai katonák építették a várost, ilyennek hát eleve, már az első óráktól lennie kellett –, három óriási tálca ennivalót rendeltek és mindent befaltak. Persze ingyen, hiszen a tulajdonos is Angari rajongója volt. Aztán leültek az étterem előtti egyetlen padra, kivételesen nem egymással szemben, hanem egymás mellett, a forgalmat nézték és gondolkodtak. Csak néha pillantottak egymásra, szemvillanásnyi idő alatt hosszú megbeszéléseket folytattak, aztán nézelődtek tovább. Később elmentek sétálni, kószáltak egyet Jannapirban, hiszen még nem is látták az új várost. Ahmedtől azzal váltak el, hogy szólni fognak, amikor kell a helikopter.

Háromnegyed ötkor Mira hirtelen megállt egy konténerutca sarkán, összegörnyedt, mint aki a hasát fájlalja. Angari odaugrott, a vállára tette a kezét.

– Mira! Mi a baj, andzsian, mi történt?

Megfeledkezett róla, hogy hangos beszéddel csakugyan nem értik egymást. De már nem is volt ideje ráébredni, Mira hangtalanul összecsuklott. Rotiri, aki elbóklászott valamerre, vágtatva jött visszafelé, de ahogy Mira összeesett, megállt még vagy öt méterre tőlük, és vadul ugatni kezdett. Egy csomó más kutya is megszólalt a közelben.

A Rikká túloldalán, az erdő fölött milliónyi madár sötét felhője emelkedett a magasba.

Angari a telefonjához kapott.

– Földrengés! Jannapirban, azonnal!

Susan válasza már a hangszórókból jött, figyelmeztette az embereket. Aztán a morajlás elnyomta a hangját, néhány pillanat

múlva pedig mennydörgő robajjá változott. Mindenfelé emberek futkostak, kiáltoztak.

Angari nem mozdult, a távolba figyelt.

– Susan! Susan, itt vagy?

– Igen, hallak, hol vagytok, Angari?

– Mit látsz a Rikká túloldalán?

– Várj, nincs elég adatom…

– Az ablakon nézz ki!

Susan fölpattant és az ablakhoz ugrott. Az állomás a város közepén volt, egy kis dombon, ahol alig féltucat konténerház állt.

– Az erdő mozogni kezd… laterális vetődés az erdő alatt!

– Merre?

– Azt hiszem… körülbelül észak–déli irányban…

– Akkor a félhold nem is ütközött a lemezbe!

– Tessék?

– Nem érdekes, mondd be, hogy készüljenek árvízre!

Susan kapkodva ugrott a mikrofonhoz és bemondta. Angari nem várta meg az árvizet, lehajolt, felkapta Mirát és fölegyenesedett vele, de majdnem visszaesett, nem volt elég ereje, hogy megtartsa. Elindult, magával húzva a barátnőjét. A környéken már egy lelket se látott.

A robaj kezdett megváltozni. Egy perccel később mindent elöntött a víz, csak néhány milliméter magas volt, de gyorsan emelkedett. Nagyon hideg volt. Nem úgy tört rájuk, mint valami szökőár, ami feldönt és lerombol mindent, csak mint amikor a fürdőkádat megtöltik vízzel. Körbefolyta a konténerházakat, s egy-két perc alatt mindent víz borított. Angari bokáig vízben gázolva vonszolta Mirát a domb felé, de mintha minden lépésnél centiket emelkedett volna a víz.

Egyszer csak valahonnan a semmiből megjelent Mati, fölkapta Angarit és vele együtt Mirát is, és futásnak eredt velük.

Mirát a kórház kettes számú konténerében fektették le egy ágyra, Kartaszin doktor azonnal hozzá is látott az életfunkciók felméréséhez.

– Hagyd a csodába, doki bácsi – mondta Angari. – Száraz nadrág kell neki, meg nekem is, semmi más.

– Még én vagyok az orvos, ha nem bánod – a válasz csak enyhén volt csípős.

– Ha megmondom, mikor fog magához térni, és tényleg úgy lesz, nekem adod a fele diplomádat?

– Nem – nevetett a főorvos –, de azért mondd csak meg nyugodtan.

– Két perc múlva.

Kartaszin fölegyenesedett az ágy fölött és alaposan megnézte a kislányt, aki besétált a paraván mögé, kibújt a nadrágjából és fölvett egy kórházi köpenyt.

Mati önkéntelenül a faliórára nézett. Négy óra ötvenhét.

– Pont ötkor? – kérdezte.

– Nem. Pont akkor, amikor elül az utórengés – felelte Angari, kilépett a paraván mögül és szálegyenesen állt a konténerben, ahol a polcokon táncot jártak az orvosi kellékek. Kartaszin doktor majdnem ráesett az ágyra, ellökte magát, nehogy a gyerekre essen. Mati megkapaszkodott egy állványban, ami szerencsére rögzítve volt. A konténert hirtelen iszonyú ütés érte alulról, a polcokról lerepült minden. Angari karba tett kézzel állt és várta a műsor végét.

Egyszer csak elhallgatott a robaj.

– Vége? – kérdezte az orvos reménykedve. Ösztönösen Angarihoz intézte a kérdést.

– Fogalmam sincs. Akárhány utórengés bekövetkezhet.

Mira egyszer csak felült az ágyon.

– Mi történt?

Négy óra ötvenkilenc perc volt.

– Vége – mondta Angari tökéletes meggyőződéssel.

– *Tévedtünk. Több órával később és negyvenöt kilométerrel közelebb pattant ki.*

– *Igen. De miért?*

– *Fogalmam sincs.*

– Jól van – mondta a főorvos –, most megvizsgállak, aztán mehetsz vissza játszani.

– Nem kell rajtam semmit vizsgálni, Rinki bácsi – mondta Mira, és föl akart kelni. – Nem játszani megyek, dolgom van.

– Hé, hé, hé – nyomta vissza szelíden az orvos. – Te valamitől elájultál, ezt meg kell nézni. Nem lesz semmi baj. Egy perc az egész. Kövesd a szemeddel az ujjamat…

– Nem, hagyja – szólt közbe Mati. – Menj csak a dolgodra, kicsim.

Mira az apjára nézett, aki bólintott. Egy töredék másodpercre egymásra villant a tekintetük Angarival, s ezalatt le is fordított neki mindent, ami elhangzott.

– Akkor mennénk is – bólintott Angari –, csak száraz ruhához kell jutnunk.

– Nahát – ámult Kartaszin doktor –, már a nyelvünket is tudod?

Amikor az ajtóban Mati megállította és megköszönte neki, hogy megmentette a lánya életét, Angari úgy nézett rá, mint aki idegen nyelven beszél. Mirát megmenteni ugyanaz volt, mintha a saját életét mentette volna meg. De végül ugyanazt felelte a köszönetnyilvánításra, mintha egy idegent mentett volna meg és azt köszönték volna meg: szívesen, mondta, és kinyitották az ajtót.

A domb körül már mindent elöntött a víz. A kórház három konténere, az állomás, a villanytelep és az egyik étterem állt idefönt, szárazon. Lent már mindent félméteres víz borított. A dombon nyüzsögtek az emberek. A két kislány, Mati és Rotiri szótlanul figyelte az áradatot.

– Mintha már nem emelkedne – mondta Mati egy-két perc múlva. – Mi ez a víz?

– A Rikká – felelte Angari. – Egy laterális vetődés errébb terelte a folyó vizét. Alig száz méterrel…

– Figyelem – szólalt meg a hangszóró a fejük fölött. Mindegyik konténeren volt egy. – Itt Hake Ongszeki polgármester. A víz nem emelkedik tovább, és hamarosan apadni kezd. Személyi sérülést, az árvízen kívül más kárt nem jelentettek. Naknirt a földrengés nem érintette. Egyelőre ne nyissák ki a konténerek ajtaját, mert beömlik a víz. Körülbelül egy óra múlva leapad a víz. Köszönöm.

Angari értetlenül forgatta a fejét.

– De hát mitől apad le? – kiáltott föl a hangszórónak, mintha az hallhatná. Aztán visszament a nadrágjáért, annak a zsebében hagyta a telefont, fölhívta az állomást.

Fred Wilkinsnek hívták a katonát, akinek köszönhetően leapadt a víz. Csoportjával ő volt a legközelebb ahhoz a helyhez, ahol a Rikká medrét keresztben kettévágta a nagy vetődés, az alsó sza-

kasz egy perc alatt öt méterrel távolabb került a várostól, és pillanatok alatt kiürült, a felső szakasz vize pedig egykettőre elöntötte a várost.

Fred mindezt egy összeszerelés alatt álló konténer tetejéről nézte végig. Két társa fent volt vele, még hatan a víz elől kapaszkodtak fel hozzájuk. De csak akkor értették meg, mi történik, amikor már elült a földrengés és mindenhol hömpölygött a víz.

– Most mi a fenét csináljunk? – kérdezték többben is.

– El kell terelni a vizet – szólalt meg hirtelen Fred.

– Hová?

– Vissza a mederbe! Gyere, Sam!

Pillanatok alatt lett meg a terve. Ketten lemásztak a konténerről és derékig vízben gázolva elmentek a tér sarkán álló munkagépekig. Kettőt beindítottak, az egyiket Fred vezette, a másikat Sam Hobson. Az alsó szakaszhoz mentek és elkezdtek árkot vágni a felső szakasz felé. A víz egykettőre visszaömlött a régi medrébe. A gépek kikecmeregtek az árokból és a Jannapirnak otthont adó plató szélén lejtőket vágtak a meder felé, hogy lefolyhasson a víz. A negyediket már úgy mélyítették, hogy alig mosta víz a lánctalpakat. Egy óra múlva már csak a mélyedésekben maradt víz.

A földrengés okozta károk jelentéktelenek voltak. A konténerek sértetlenek maradtak, néhány tárgy leesett, polcok feldőltek, sok minden összetört. Nem sérült meg senki.

Csakhogy Miráék a földrengés helyét és idejét is teljesen rosszul határozták meg. A műszerek sem jelezték, mert ezt a környéket egyáltalán nem figyelték. Így az erősségét is csak utólag tudták kiszámítani: öt egész hat tized richter volt.

– Ha itt és most pattant ki a rengés, akkor a félhold mozgásának semmi köze az egészhez.

– Akkor csak egy következtetés marad.

Az állomás mellett ültek a fűben, és diadalmasan néztek egymásra.

– *A félhold* színe *az!*

– *Úgy van. Semmilyen más lehetőség nincsen. Csak ez lehet a nyitja.*

– *De akkor ebből következik, hogy a tükör mögött…*

– *Igen, a tükör mögött is ki kell pattannia egy újabb rengésnek.*

– *Vagyis a rózsaszín gömbök felemelkednek a kocka tetejéig.*

– Talán még magasabbra.
– Mikor lesz a rengés?
– Nyilván amikor a kocka színe sárgába fordul. Talán holnap este.
– Egyetértek. És hol?
– A tükörből kell kiolvasnunk. A tükör nem olyan, mint a köznapi világban. Fordítva van a balra és a jobbra, a lent és a fent. Ez látszik a gúla mozgásából.
– Egyetértek. Tehát a kék tölcsér a célpont.
– Igen, a kék tölcsér.
– Holnap este. A köznapi világban.
– Igen. Holnap este, a köznapi világban.

Angari előhúzta a telefonját, bár csak néhány méterre voltak az állomástól.
– Szuszeni, tudjuk már, mikor jön Misamackó?
– Igen, szívem, holnap reggel nyolcra itt lesz.
– Nagyszerű. Számíts ki nekem valamit, légy szíves. Keresd meg a Halli-Haumma, a Hútin-Umma, a Nombir-Taumma és a Színind-Aumma súlypontját, kösd össze őket és képezd a négyszög geometriai középpontját. Ezt kösd össze a Sónur-Taumma súlypontjával, és keresd meg a vonal felezőpontját. Ha kész, akkor csak egy kérdésre felelj nekem igennel.
Susan lázasan firkált, négy pontot vetett jegyzettömbre, HH, HU, NT és SA betűket tett melléjük, gyorsan odaírta fölé, hogy SÚLYPONT, aztán egy ST jelű ponttal összekötötte a négyszög középpontját, a vonalra rárajzolta a felezés jelét, és értetlenül hallgatta a végét.
– Úgy érted, igennel vagy nemmel?
– Igennel fogsz felelni. A kérdés: a felezőpont fölött van-e egy tó?

Susan kezdte magát valamilyen grandiózus bűvésztrükk avatatlan közreműködőjének érezni, de hűségesen kiszámította az öt hegy súlypontját, elvégezte az összekötéseket… a négy súlypont középpontja egy kis völgyben van… az összekötő vonal… a felezőpont. A Nombir-Taumma keleti lejtőjére esett, ötszázhetven méteres magasságban. Fölötte…
Kinagyította a műholdképet, aztán fölvette a telefont.
– Igen.

– És a tó alatt folyik el a Hatakkan – mondta Angari nagyon halkan.
– Igen.
– Tudjuk a tó méreteit?
– Hát… mondjuk háromszor négy kilométer.
– De ez a tó lehet vagy ötszáz méter mély.
Susan rosszat sejtett. Fogalma se volt, hogy Angari honnan tud bármit a tó mélységéről, vagy bármiről, amit eddig elmondott. Csak érezte, hogy tudja.
– És?
Angari hangja még halkabb lett, de tisztán érthető maradt.
– Hívd a nasszevai katasztrófavédelmet.

Nasszevában először teljes értetlenség fogadta a hírt, hogy holnap este egy földrengés hatására hatmilliárd tonna víz fog a Hatakkan völgyébe zúdulni. Aztán a katasztrófavédelmis megkérdezte, hogy dr. Harrison honnan veszi ezt. Susan kénytelen volt megmondani, hogy honnan.
Az értetlenség pánikká változott. Senki sem tudott elképzelni ekkora árhullámot, de teljes lehetetlenség, hogy ez az egész víztömeg lejusson a Hatakkanon, a meder egyszerűen nem bír el enynyit, s végképp nem Nasszeváig. De kiszámíthatatlan, hogy akkor mennyi éri el a várost. Ugyanakkor – ha csak egy ezredrésze jut el odáig, hatmillió tonna víz mekkora kárt okoz egy folyópartra épült városban? Még az Amazonas torkolatán is hat órába telik hatmilliárd tonna víznek áthaladnia, a Hatakkan pedig nem nagy folyó.
A szakemberek vérre menő vitákat folytattak, hogy mennyi víz éri el Nasszevát és mennyi idő alatt, és mi lesz a többivel. Ezen a jobbára lakatlan vidéken nem volt más lakott hely veszélyben, csak néhány elszórt tanya. De egy félmilliós várost kiüríteni, kevesebb mint harminc óra alatt? Mert egy tizenkét éves kislány azt mondta?
Csakhogy Angari volt az a kislány, és senki sem merte vállalni a felelősséget, hogy eltitkolja a hírt. Közzétették, és az emberek csomagolni kezdtek.

„Angari eddig egyetlenegyszer tévedett. De ha százszor tévedett volna, akkor sem engedhetjük meg magunknak, hogy ne higgyünk

neki.” A mondás villámgyorsan elterjedt. Állítólag a miniszterelnöktől, egyesek szerint a nasszevai polgármestertől származott, de hogy valójában ki mondta először, az egykettőre feledésbe merült.

Azt is hamar elfelejtették, kinek az ötlete volt, amit valahol a hadsereg vezérkarában kieszeltek. Több száz ember semmit sem aludt, reggelre már az elméleti részével el is készültek és lendületesen dolgoztak a megvalósításán.

Ott, ahol a Hatakkan a Sónur-Taumma lábánál délnek fordul, van egy sziklaszirt a heggyel szemközt, a folyó itt szűk szoroson halad át. Ezt a szorost akarták elzárni. A sziklás hegyoldalból kirobbantani egy darabot, hogy torlasz keletkezzék és bent tartsa a vizet vagy egy részét. Persze a Hatakkan új folyást keres magának, de a szakemberek szerint Nasszeva nem marad víz nélkül, ha akarnák, se tudnák tökéletesen elzárni a szorost, ahhoz sokkal hosszadalmasabb, aprólékosabb tervezés kellene, és a hatmilliárd tonna víz amúgy is elsodorja majd a torlasz egy részét. Annyit tudnak elérni, hogy a víz valamekkora hányadát az északi völgyekben tartják egy időre, néhány oldalvölgyet jobban elárasztanak, ezzel a víz jobban eloszlik, nem egyetlen nagy tömbben éri el a várost, és a dühe egy részét is kiadja.

A gyerekek nemigen figyeltek ezekre a hírekre. Kezdett összeállni a nagy kép. Azt remélték, hamarosan talán teljesen megértik a hegylánc alatt végbemenő eseményeket.

Reggel Angari piros szamtét vett föl farmernadrág helyett. Augusztus huszonharmadika volt, az Angari felrobbanásának harmadik évfordulója.

Nyolc után néhány perccel már tűkön ült. Mirával és a szüleivel, Hakével, Ahmeddel és persze a két vulkanológussal kint vártak a város peremén, ahol a bekötőút eléri az első konténereket. Negyed kilenckor bukkant fel a kocsi a domb mögül.

– Végre – sóhajtott Angari.

– Ez a kollégájuk legnagyobb bőröndje, amit cipelni fogok? – kérdezte Hake Susant, de a szemét nem vette le a hatalmas kamionról, aminek pótkocsija is volt, és úgy nézett ki, mintha maga is hegy volna.

Misamackó is olyannak tűnt, mint egy hegy. Amikor a kamion nagy nyikorgással fékezett és a gyerekek odafutottak, csak kinyi-

totta az ajtót, lenézett a magasból és ránevetett Angarira, aki már mászott is föl a létrán. Mira közvetlenül a nyomában.

– Hát megjöttem – toppant Misa pár perc múlva Susan elé, és sorra ölelgetett mindenkit. – Igaz, hogy sorban borulnak föl a hegyek errefelé? Majd én megtámasztom őket!

Ezt a szöveget Angari találta ki a múlt évben, mondván, Misa elég nagy, hogy egymaga megtámasszon egy hegyet. Azóta folyton ezt mondogatta. Megölelte még Hakét is, nagyokat hahotázott és egészében véve olyan volt, mint egy nagy orosz medve.

– Mackó – szólt neki Angari, amikor elindultak a város felé.

– Tessék, galambocskám, mondd csak, kis szívem!

– Nem kell elterelned a figyelmemet arról, hogy augusztus huszonharmadika van. Tudom én azt amúgy is.

Misa felelni akart valamit, de végül, aznap először, nem tudott mit mondani.

Egy egész szakasz katona rakodta ki az irdatlan kamiont, amit persze Misamackó csak bérelt a fővárosban, és csak az ajtajára ragasztott egy kis matricát, nem tartósat, az ALERT stilizált vulkánt ábrázoló jelvényével, s mellette a felirattal, amiben a kezdőbetűkből piros lángnyelvek csaptak ki: *American Lithosphere Exploration and Research Taskforce.* Az emblémát Angari tervezte, a nevet a csapat együtt találta ki.

Misa rengeteg műszert hozott, az ALERT nem takarékoskodott a pénzzel. Nem is tehette, a felszerelés mindig ki volt téve a veszélynek, hogy elpusztul egy-egy katasztrófában, és autót, helikoptert is mindig úgy béreltek, hogy közölték a bérbeadóval: veszélyes helyre mennek, megeshet, hogy a jármű nem kerül vissza. Ettől megugrottak a biztosítási díjak, de még nem fordult elő, hogy valaki ne adta volna bérbe a holmiját.

Négy nagy drónt is hozott a kamion, amiket megrakodtak műszerekkel és szétküldtek a hegyekbe, így is egész nap repültek, nagyon sokszor kellett fordulniuk újabb műszerekért. Ahmed elvitte Pedrót az egyes helyszínekre, szeizmométereket fúrtak a sziklákba.

A kislányok már visszatértek rendes tevékenységükhöz, Ahmed most a Sónur-Taumma északi oldalára vitte fel őket, Matival

együtt, aki nem tágított attól, hogy vigyáz rájuk, bár maga sem tudta volna megmondani, hogy mitől akarja megvédeni őket.

Tizenegykor telefonált egy kedélyes, a hangja alapján nagydarab őrnagy, aziránt érdeklődött, vajon a földrengés pontos időpontja megvan-e.

– Nincsen, őrnagy úr – felelte Susan. – Csak annyit tudunk, hogy este.

– Gondoltam, azóta hátha többet tudnak. Ha már ennyire pontosan tudják a helyét…

– A helyét sem tudjuk *pontosan.* Angari egy hegyoldalt jelölt meg, a tó alatt, de ezen belül nem tudjuk.

– Értem. Hát jó tudni. Mondja, maga biztos benne, hogy a gyerek jól gondolja?

– Azt hiszem, maga nem.

– Hát mi tagadás. De tudja, hogy van ez minálunk: kiadtak egy parancsot, végre kell hajtanom. Úgyhogy fölrobbantok egy hegyoldalt, lehetőleg még a rengés előtt. Már ha képes vagyok rá, ugye.

– Miért, őrnagy úr? A rengés után is robbanthatja.

– Ugyan miért?

– Gondoljon bele, az a hatalmas víztömeg leömlik ezer méter magasból, és húsz kilométerre a hegyszorostól eléri a völgyet. Maga szerint mennyi időbe telik megtennie azt a húsz kilométert? Először is le kell fékeződnie, aztán kilencven fokkal elfordulnia. Mit gondol, ez percek alatt be fog következni?

Kis csend a telefonban.

– Értem, amit mond, dr. Harrison. Megtenné, hogy ezt elmondja szakvéleményként a parancsnokságnak?

– Nem, Sztekan őrnagy. Ehhez fizikusra vagy hidrológusra van szükség. Hívja fel bármelyik egyetemüket, ahol van ilyen kar. Ki fogják magának számítani.

– Nagyszerű. Köszönöm a segítségét. Visszhall!

Így is történt, a vezérkar kapott egy modellt arról, hogy fog a tó vize viselkedni, és eldöntötték, hogy csak a rengés után robbantanak. Az a biztos, ami már bekövetkezett, mondta valaki.

Félóra sem telt bele, és tovább árnyalódott a kép, Angari műszereket kért a Sónur-Taumma nyugati oldalára, azt mondta, a rengés csak előjátéka lesz egy kitörésnek, valószínűleg piroklasztrobbanás várható. Naknirban és Jannapirban mindenki azt kérdezte, eléri-e őket a robbanás. Nem, felelte Susan.

Délután a két kislány átköltözött a Színind-Aummára, szemközt a Sónur-Taumma nyugati oldalával. Angari következő hívása rövid volt.

– Gyertek értünk. Hét óra körül lesz a kitörés.

Este fél hét volt.

Egy helikopternek nem nagy mutatvány félóra alatt megtenni hatvan kilométert oda-vissza, de Ahmed úgy nyomta a ciklikust, ahogy csak tudta. Látta a Nombir-Taumma kitörését, hogy mit művelt Naknir házaival, és pontosan tudta, hogy az izzó felhő sokkal gyorsabb is lehet, mint bármilyen helikopter. Esze ágában sem volt versenyezni vele.

Alig indult el, amikor hallotta a rádióban a rengés hírét. Tizennyolc óra harmincötkor a Nombir-Taumma keleti lejtőjén hatos erősségű rengés pattant ki, ami az egész hegyoldalt megrengette és kimozdította a helyéből. Naknirban is érezték a mozgást. A Vasztakir-tó partja tíz métert süllyedt, és a tó vize megindult a lejtőn. A lahart kamerák közvetítették a hadsereg vezérkarához, ahol kiadták a parancsot, a tölteteket felrobbantották, s a Sónur-Taummán is megindult a hegyomlás.

Míg a két áradat lefelé robogott, újabb rengések rázták meg a Nombir-Taummát. A Sónur-Taumma csúcsából füst gomolygott, ami nem volt még ott, amikor Ahmed felvitte a gyerekeket.

Ahmed nyomta a ciklikust, és fejben útvonalat tervezett a célponttól tovább, a Színind-Aumma védelmébe akart húzódni a gyerekekkel, eszében sem volt visszaindulni velük a nyílt égbolton, ahol tökéletes célpontot nyújt a felhőnek.

Végre elérte a hegyet. Valósággal lecsapott arra a kis tisztásra, ahol a két gyerek várta. Angari fölrántotta az ajtót, Mira beugrott, ő is, és Ahmed már húzta is a kollektívot, fölfelé tartott, a Színind-Aumma csúcsa felé. Az égboltnak olyan színe volt, amilyet még soha nem látott, vagyis de, Munch festménye, a *Sikoly* villant az eszébe egy pillanatra, állítólag a festő csakugyan látott ilyen vörös égboltot Norvégiában, a Krakatau robbanása miatt. De ezen a vörös égen már füstoszlop tornyosult, ami félórája még nem is létezett. Aztán egy sor vakító villanás lobbant a Sónur-Taummán, és ebben a pillanatban ők lebuktak a Színind-Aumma mögé.

– Lassíts, Ahmed! – próbálta Angari túlkiabálni a gép zaját. – Itt már nem érhet el minket!

Ahmed óriási önuralommal levitte a gépet még néhány száz méteren, de már lassabban, és óvatosan elindultak a Nombir-Taumma felé.

Négyes erősségű kitörés volt, a hegyoldalon lezúduló piroklasztfolyam elpárologtatta a hegycsúcs hótakarójának nagy részét, vízzé változtatta a többit, aztán elégetett minden növényzetet egészen a hegy lábáig. De Naknirból csak annyit lehetett látni belőle, hogy valami fényes mozog a hegyen.

A Színind-Aummát egyáltalán nem érte el – mint utólag kiderült, a gyerekek valójában nem is voltak veszélyben.

Ők is látták a lahart a Nombir-Taummán, nem mentek közel, mert orkánszerű szél zúgott fölötte.

Útközben Angari előremászott, fölrakott egy fülest és hívta Susant. Elmondatta vele, hogy mit mutatnak a műszerek.

– Igen, mi is erre jutottunk. Beszélnünk kell Hakével.

A polgármesteri hivatal változatlanul Naknirban működött, Hake kijelentette, hogy ez végeredményben Naknir, nem pedig Jannapir polgármesteri hivatala, bár persze Jannapir is Naknir része, hiszen itteni lakosok laknak ott is. De csak ideiglenesen.

A hivatal épületét elég jól rendbe lehetett hozni. A polgármesteri irodában gyűltek össze, a két gyerek, a vulkanológusok, Mira szülei, Ahmed és Rotiri.

– Valamiért az az érzésem, hogy megint olyasmiket fogok hallani, amik nem tetszenek majd – fogadta őket Hake.

– Nem egészen „megint” – felelte Angari. – Eddig csupa olyasmit hallottál, ami valóságos kéjmámor volt a mostani mondandónkhoz képest.

Beszéd közben megakadt a szeme egy kis tálcán, ami az íróasztal melletti kis komódon feküdt. Valamilyen hónapokkal azelőtti ünnepségről maradt lufik feküdtek rajta. Odament, fölvett egy aranyszínű lufit, felfújta, bekötötte a száját. Rotiri megbűvölve nézte, amint a lufi aláhull a magasból, és rögtön ugrálni kezdett körülötte, aztán megbökte az orrával. A lufi arrébb libbent, amitől Rotiri még lelkesebb lett.

– A hegylánc alatt óriási változások zajlanak – mondta ezalatt Angari, odalépve az íróasztalhoz. Misamackó fölkapta és az asztal

szélére ültette. – Az egész hegylánc kimozdul a helyéből és megindul északnak.

Mira odalépett Misamackóhoz és fölnézett rá. A nagydarab vulkanológus lenézett, fölemelte őt is, és odaültette a nagyobbik mellé.

– Paiszk – mondta Mira.

– A változások eredménye nem több, mint hogy a hegylánc arrébb kerül, talán egy kilométerrel, talán kettővel. Csak az egészen pontos térképeken látszana, ha lennének ilyenek. Viszont amíg mindez lezajlik, feltehetően hónapok alatt, addig a környék életveszélyes lesz. Utána, ha meglesz még a fennsík, amit persze nem lehet tudni, a nakniriak visszaköltözhetnek, miután újjáépítették a várost. Addig azonban istenkísértés itt maradni. Ürítsétek ki Naknirt és Jannapirt. Nasszeva már kívül esik a veszélyeztetett zónán, ott eltölthetitek ezt az időt. Hát… ennyi.

Súlyos csend támadt.

– Ez biztos? – kérdezte Hake.

– Igen – felelte Misa. Hake meglepve nézett rá. – A műszeres vizsgálatok is egyre egyértelműbben mutatják. Csak azt nem értem, hogy ezt *te* honnan tudod, mert ezt még nem beszéltük meg.

– Kiderítettük.

– Ti? Kik?

– Mira meg én.

– Hogyan?

– Megvannak a módszereink.

– És hogy beszéltétek meg? – kérdezte Susan.

– Arra is megvannak a módszereink.

Megint csend, amit ezúttal Mati tört meg.

– Nézzék… én ott voltam velük, nem is számoltam, hány helyen. Eleinte sátorban, aztán már anélkül. Később Ahmed és Pedro is velünk tartott. Azt hiszem, mindhárman ugyanazt láttuk. Ültek a földön vagy valami sziklán és egymást nézték. Semmiféle műszert nem vittek magukkal, de valamiféle hókuszpókuszt sem végeztek. És nem beszéltek, soha, egyetlen szót sem.

A másik két férfi bólogatott. Az íróasztal mögül durranás hallatszott.

A két kislány egy szemvillanásnyi időre egymásra nézett, s ezalatt Angari lefordított mindent, ami addig elhangzott. Aztán fölfújt Rotirinek egy másik lufit.

– Nem akarjuk fölfedni a módszereinket – szólalt meg Mira hirtelen. – Ha nem hisztek nekünk, az sem érdekel minket. Tudjuk, hogy mit olvastunk ki a hegyekből, és Angari elmondta nektek. Ha nem hiszitek, az a ti bajotok. De el kell mondanotok az embereknek.

Kiri fordította angolra a lánya szavait, amiket megint csend követett. Aztán Hake két tenyerével a combjára csapott.

– Hát jó. Egy szót sem értek az egészből, de a kötelességemet tudom. Összehívatom a várost. De szeretném, ha te mondanád el nekik, Angari. Nekem nem hinnék el, én itt csak a polgármester vagyok. Neked hisznek.

– Hát persze, Hake. Legjobb, ha a katonák már holnap megkezdik az emberek elköltöztetését Nasszevába. Vagy valamelyik másik városba. Az ALERT emberei itt maradnak és figyelik a hegyeket. Szólni fognak, amikor elmúlik a veszély.

– Miért, *te* nem maradsz itt?

– Nem, mi visszamegyünk az európai körútra. Itt már nem tudunk többet tenni.

– Ó – mondta Hake. – Hiányozni fogsz… bár én elég keveset láttalak.

– Nekem is. – Mati megköszörülte a torkát.

– Hát neked nem annyira, Mati. Mira velem akar jönni.

– Hogyan?!

– Még nagyon sok hegy van a világon, amiket meg kell vizsgálnunk, és csak együtt vagyunk rá képesek. Már beszéltem apámmal, biztosan tudunk találni Kirinek meg neked is valami állást az Intézetnél. De először is… az elmúlt napokban öt nagy vulkánt kellett alaposan átvizsgálnunk, és menet közben jöttünk rá, hogyan kell csinálni, mi mit jelent… nem érdekes. Ránk fér egy kis vakáció.

Jót ettek egy eldugott kis étterem udvari asztalánál, és jót beszélgettek közben. Persze csak a szülők, Susan és Angari. Mira egy szót sem értett angolul. Susan el sem tudta képzelni, mitől érti mégis, hogy miről van szó. Senki nem fordított neki. Csak ül ott, eszi az ebédjét, néha egymásra pillantanak Angarival, és Mira éppen olyan jókat nevet a beszélgetésen, mint a többiek. Aztán mond valamit, amit a szülei lefordítanak, és kiderül, hogy tényleg értette. De honnan?

Kisétálnak az étterem mögötti utcácskába, és megnézik a rīgai parlamentet. Egy szemvillanásnyira egymásra néznek.

– *Szép város. Csak nincsenek benne hegyek.*

– *Nincsenek. Ezért jöttünk éppen ide.*

Nevetve futásnak erednek az utcán.

